

S U R V I V A L

VIBULKIJ • COMICS •

วิบูลย์กิจ คอมมิกส์ ภายใต้ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก
LEED PUBLISHING CO., LTD

ทาคาโอะ ซะไตะ

VOL

12

TAKAO SAITO
(SAITO • PRODUCTION)

L0412 B40

40
บาท

ทาคาโอะ ซะไตะ
TAKAO SAITO
(SAITO • PRODUCTION)

VOL. 12

40
บาท

จากภัยธรรมชาติที่โหดร้าย
ภัยจากสัตว์ป่าที่หิวกระหาย
มาครั้งนี้...ซาโตะต้องเผชิญกับ
สัตว์โลกที่อันตรายที่สุด
นั่นคือ “มนุษย์”
กลุ่มผู้รอดชีวิตที่ตั้งตัวเป็นโจร...
คนที่ฆ่าคนอื่นได้ เพื่อตัวเองรอด
เมื่อถูกพวกนี้จับได้
ซาโตะจะรอดไปได้หรือ!?

จากภัยธรรมชาติที่โหดร้าย
ภัยจากสัตว์ป่าที่หิวกระหาย
มาครั้งนี้...ซาโตะต้องเผชิญกับ
สัตว์โลกที่อันตรายที่สุด
นั่นคือ “มนุษย์”
กลุ่มผู้รอดชีวิตที่ตั้งตัวเป็นโจร...
คนที่ฆ่าคนอื่นได้ เพื่อตัวเองรอด
เมื่อถูกพวกนี้จับได้
ซาโตะจะรอดไปได้หรือ!?

(SURVIVAL)

© 1976 by Saito Production

All rights reserved.

First published in Japan in 1976 by LEED PUBLISHING CO., LTD. TOKYO

Thai translation rights arranged with LEED PUBLISHING CO., LTD.

CODE L0412 B40

ISBN 974-218-054-7

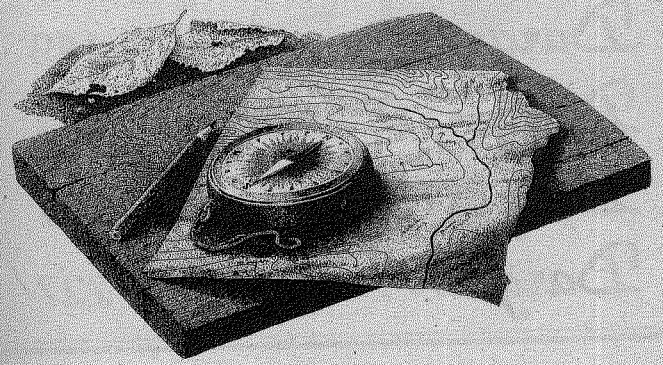
9 789742 180546

1100412010301129

12 SURVIVAL

BY TAKAO SAITO

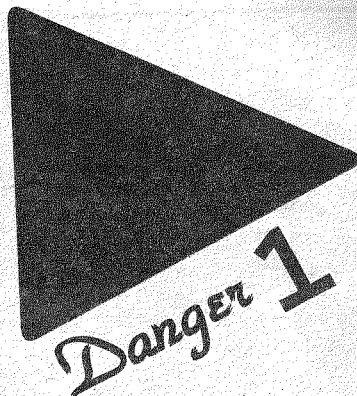

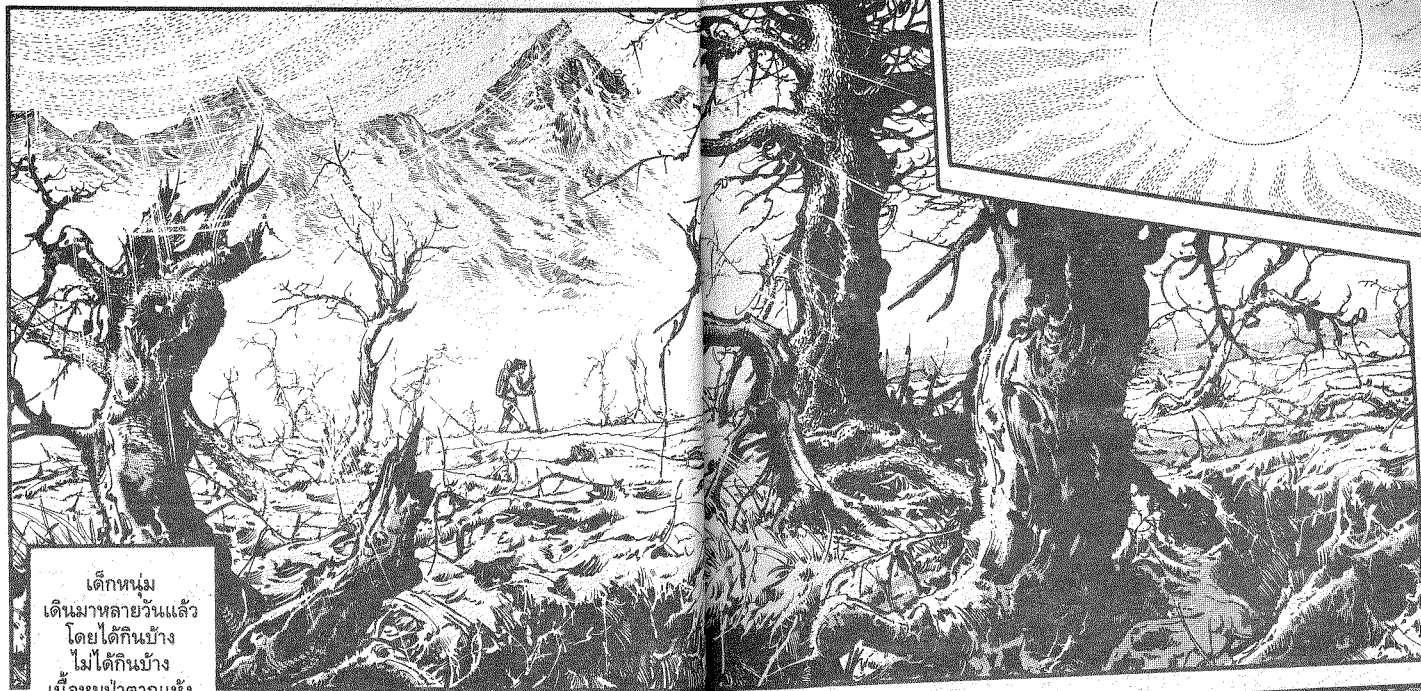
2 ท้องรอด SURVIVAL

CONTENTS

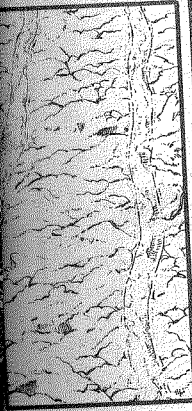
Danger 1	3
Danger 2	23
Danger 3	49
Danger 4	69
Danger 5	89
Danger 6	109
Danger 7	129
Danger 8	149
Danger 9	187
Danger 10	207
Danger 11	227

S
U
R
V
I
V
A
L
 ท้องรอด

เด็กหนุ่ม
เดินมาหลายวันแล้ว
โดยได้กินบ้าง
ไม่ได้กินบ้าง
เนื้อหมูป่าตากแห้ง
ก็หมดแล้ว
เขาจึงตัดสินใจที่จะ
หาอาหารให้ได้ก่อน
ที่จะเดินทางตามหา
คนต่อไป.....

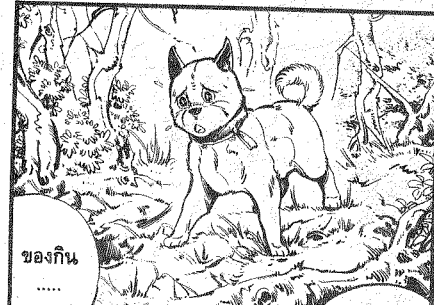
ทางนี้
.....
ไม่มีคน
แน่
ทุกคน
ไปกิน
ทางนี้
.....

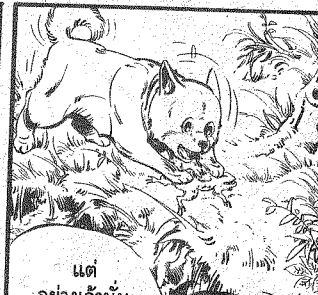

ต้องหา
ของกิน
ให้ได้....

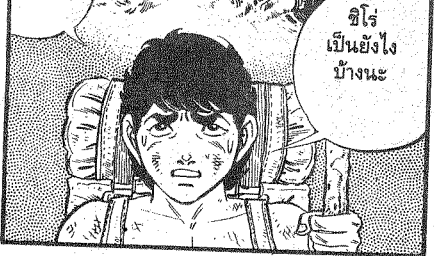
ไม่จ้ะ
หมดแรงก่อน
จะตามหาคนอื่น
ทันแน่.....

ของกิน
.....

แต่
อย่างเจ้านั้น
อาจจะไม่มีปัญหา
เรื่องอาหาร
เหมือนฉัน
ก็ได้.....

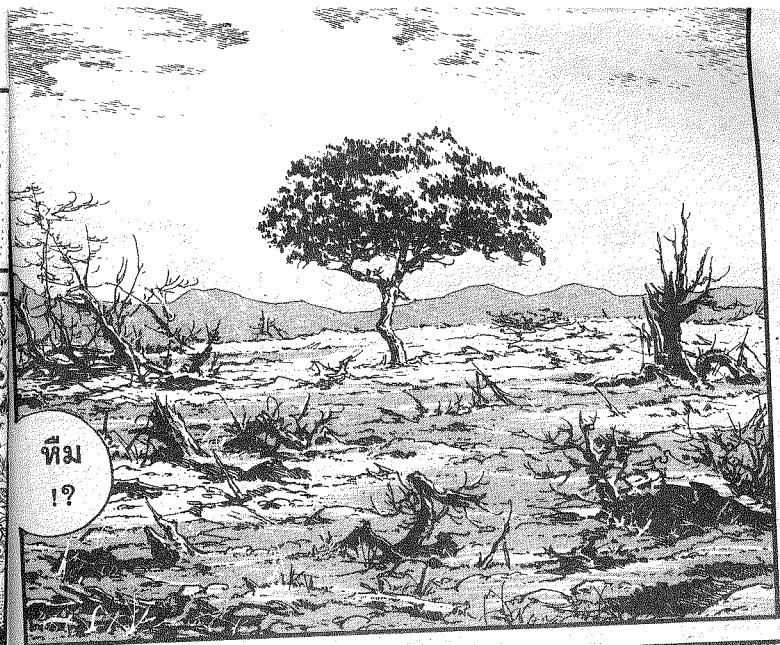
ชิโร่
เป็นยังไง
บ้างนะ

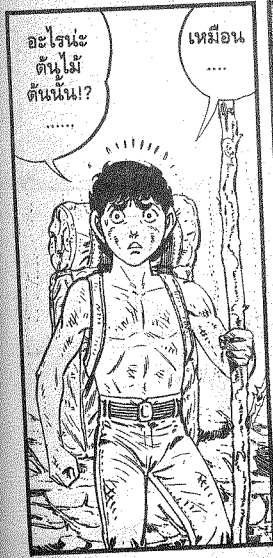
ขอให้ออด
เถอะนะ
ชิโร่....

ต้องหา
แนวทางให้เจอ
จะได้จบปลา
.....

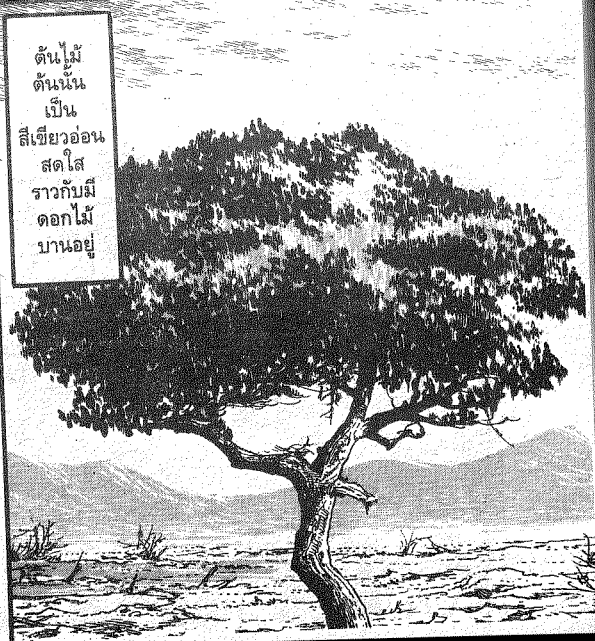

หึ่ม
!?

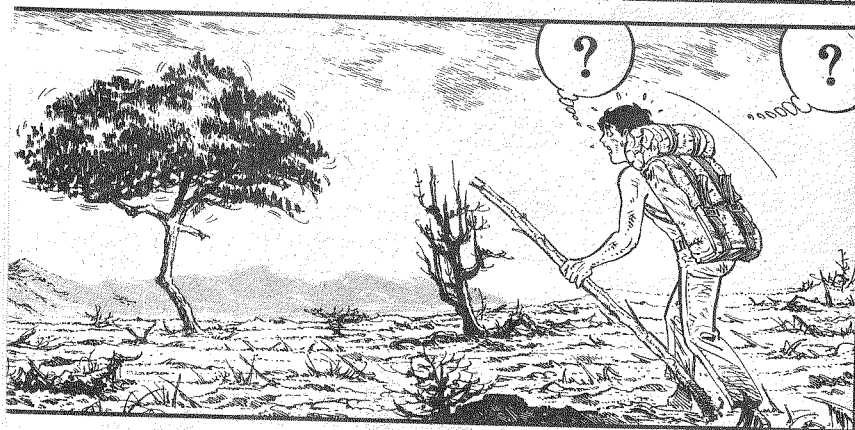
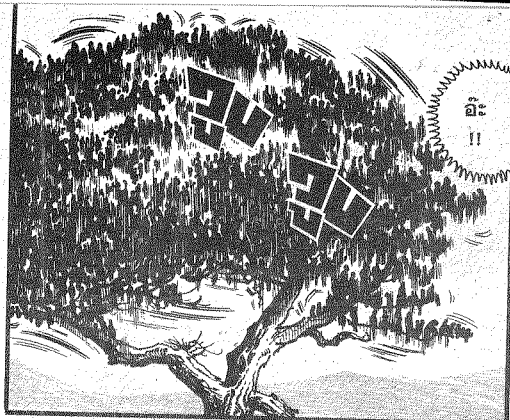

อะไรละ
ต้นไม้
ต้นนั้น!?

เหมือน
.....

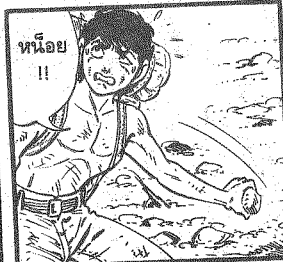
ต้นไม้
ต้นนั้น
เป็น
ลิเซียวอน
สดใส่
ราวกับมี
ดอกไม้
บานอยู่

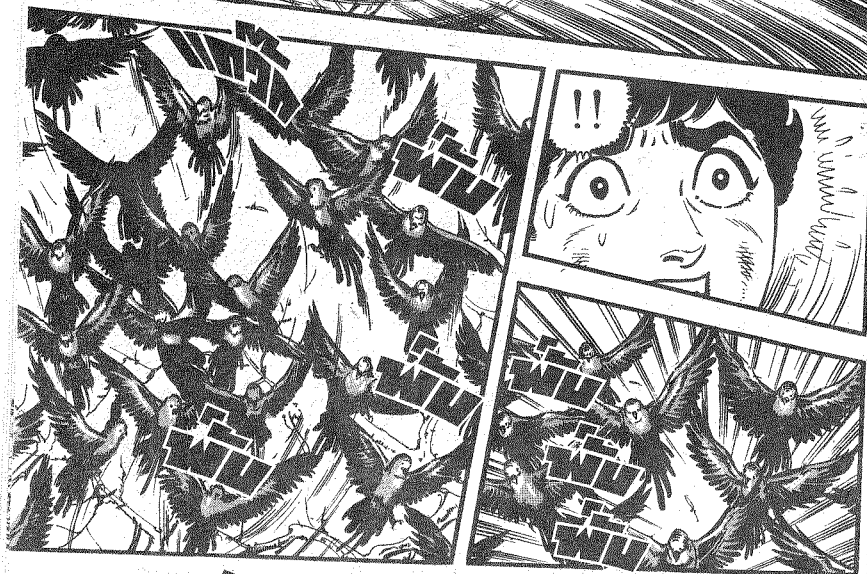
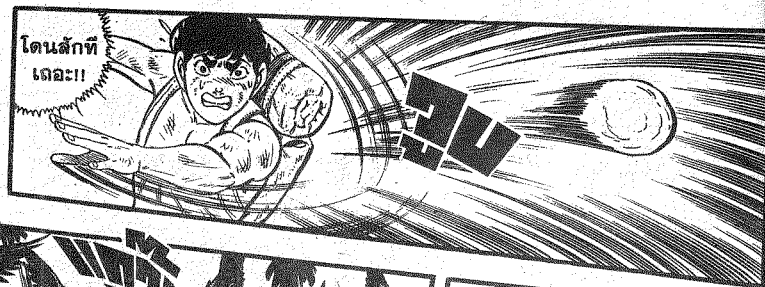

นกแก้วเซคิเซย์
ตามธรรมชาติอาศัยอยู่แต่
บนทวีปออสเตรเลียเท่านั้น
พวกมันจะอยู่รวมกันเป็นฝูง
ที่มีหลายพันหรือ
หลายหมื่นตัว แต่ในช่วงนี้
นกจากต่างประเทศ
ทั้งนกแก้วเซคิเซย์
นกขุนโจ นกพาลาสีทอง
และสีเงิน
ซึ่งหนีเจ้าของออกมาได้
กลายเป็นนกป่า
และจับกันเป็นฝูง
ให้เห็นได้ทั่วไป

นกเยอะขนาดนี้
ถ้ามีตาข่ายล่อก็
เหวี่ยงไป
ยังไงก็ต้องได้
สักตัวสองตัว

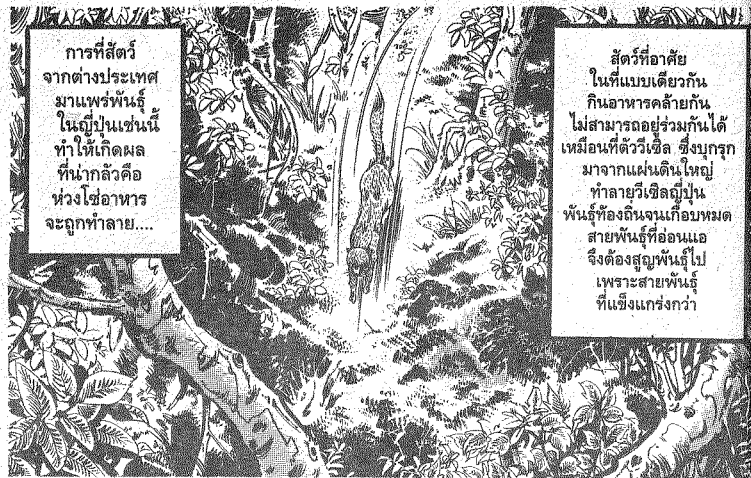

นกแก้วเซคิเซย์
ส่วนมาก
จะอาศัยอยู่ใน
เขตแห้งแล้ง
พวกมันจึง
มีชีวิตอยู่ได้
โดยการกินนา
เพียงเล็กน้อย
เมื่อเทียบกับ
นกชนิดอื่น

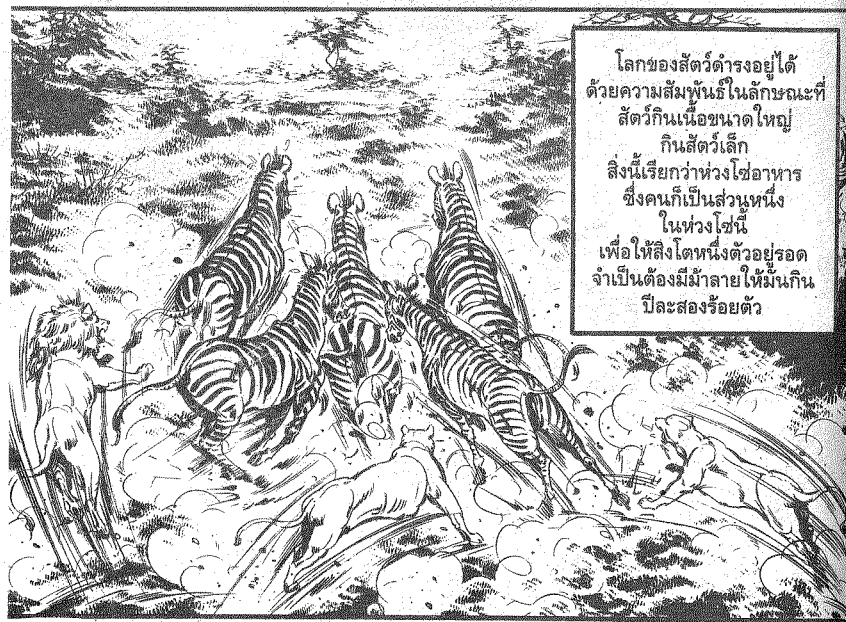
ปรากฏการณ์ผิดปกติ
ของธรรมชาติ
ในปัจจุบัน สำหรับ
นกแก้วเซคิเซย์แล้ว
กลับเป็นสภาพแวดล้อม
ที่อยู่ได้ง่ายขึ้น
พวกมันจึงทวีจำนวน
ขึ้นมากมายขนาดนี้

การที่สัตว์
จากต่างประเทศ
มาแพร่พันธุ์
ในถิ่นเช่นนี้
ทำให้เกิดผล
ที่น่ากลัวคือ
ห่วงโซ่อาหาร
จะถูกทำลาย....

สัตว์ที่อาศัย
ในที่แบบเดียวกัน
กินอาหารคล้ายกัน
ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้
เหลือแต่ตัวที่เชื่อง ซึ่งถูก
มาจากแผ่นดินใหญ่
ทำลายวิเชียรพันธุ์
พันธุ์ท้องถิ่นจนเกือบหมด
สายพันธุ์ที่อ่อนแอ
จึงต้องสูญพันธุ์ไป
เพราะสายพันธุ์
ที่แข็งแกร่งกว่า

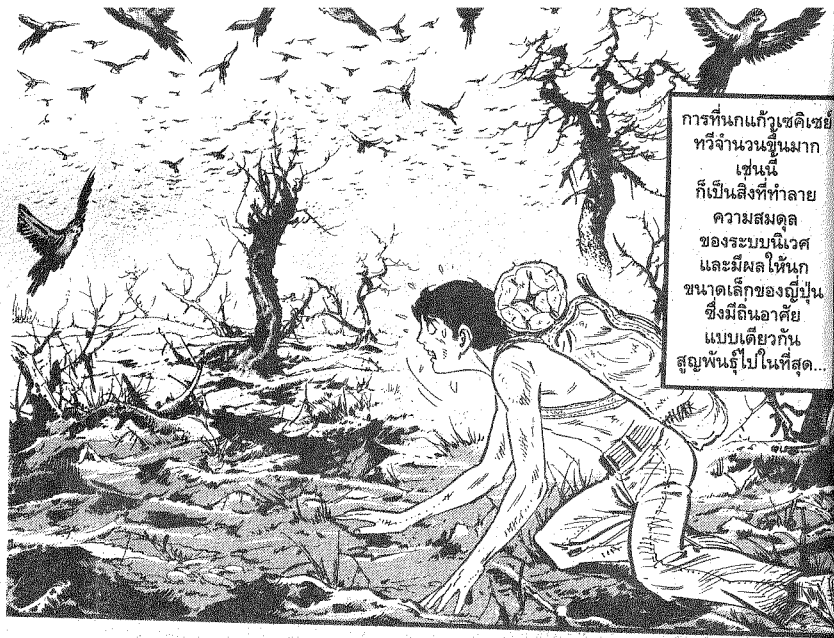
โลกของสัตว์ดำรงอยู่ได้
ด้วยความสัมพันธ์ในลักษณะที่
สัตว์กินเนื้อขนาดใหญ่
กินสัตว์เล็ก
สิ่งนี้เรียกว่าห่วงโซ่อาหาร
ซึ่งคนก็เป็นส่วนหนึ่ง
ในห่วงโซ่นี้
เพื่อให้สิ่งใดหนึ่งตัวอยู่รอด
จำเป็นต้องมีมาลายให้มันกิน
ปีละสองร้อยตัว

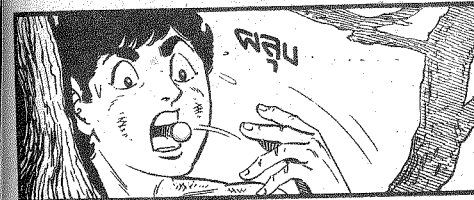
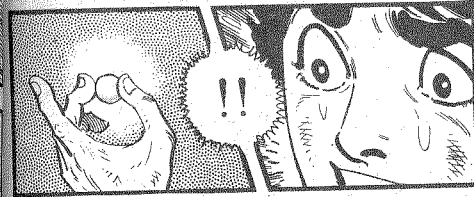
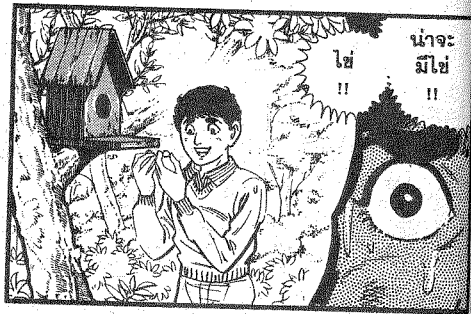
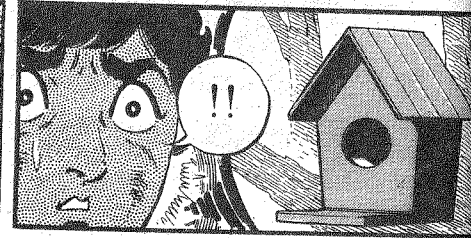
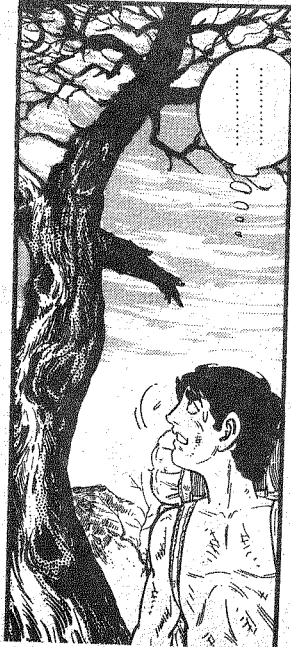
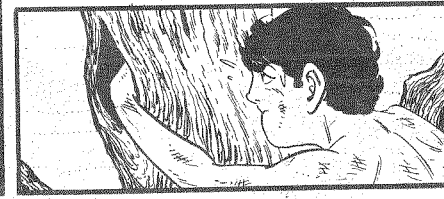
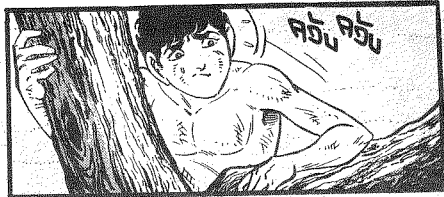
การเลี้ยงดูมาลาย
จำนวนเท่านี้
ต้องมีทุ่งหญ้ากว้าง
20 ตารางกิโลเมตร
ถ้าในทุ่งหญ้าเกิดแมลง
ตัวร้ายชนิดใหม่ขึ้นมา
ทำให้หญ้าในทุ่งแห้งเหี่ยว
ไปครึ่งหนึ่ง
มาลายร้อยตัวจะอดตาย
และในที่สุด
สิ่งใดก็จะอดตายด้วย....

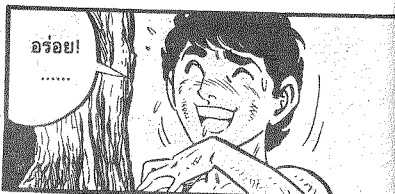
การสูญพันธุ์
ของสัตว์ชนิดหนึ่ง
สุดท้ายแล้วก็จะก่อให้เกิด
สิ่งมีชีวิตอื่น
สูญพันธุ์ตามไปด้วย
จึงนับเป็นภัยที่น่ากลัว
อย่างยิ่ง.....

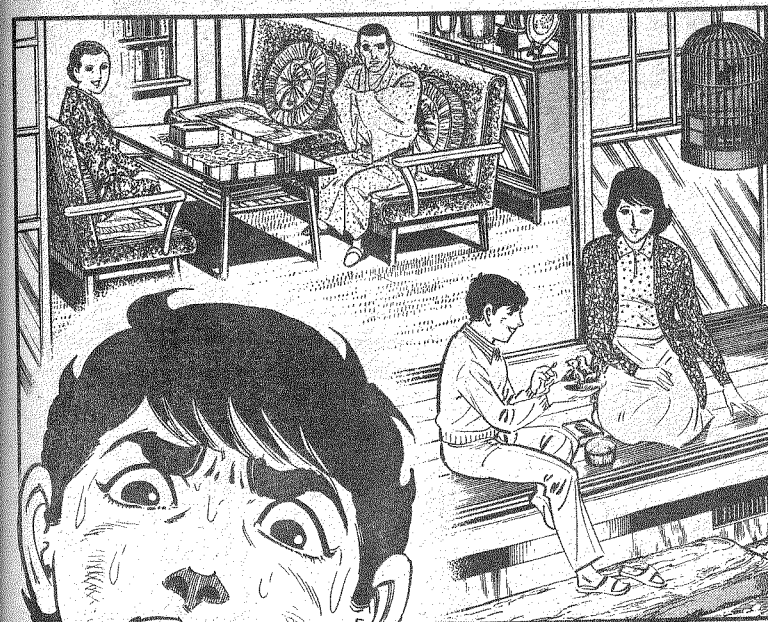
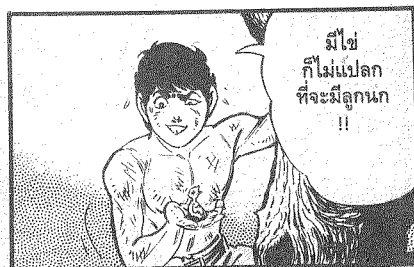
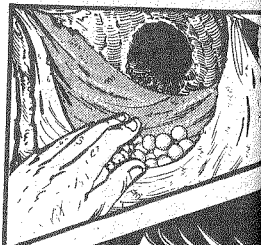

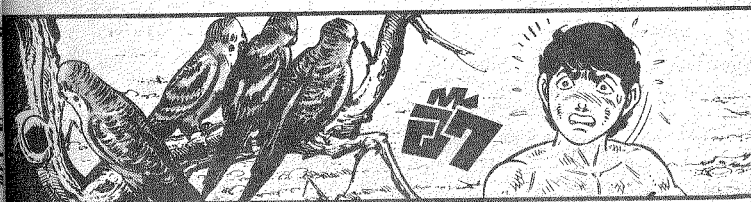
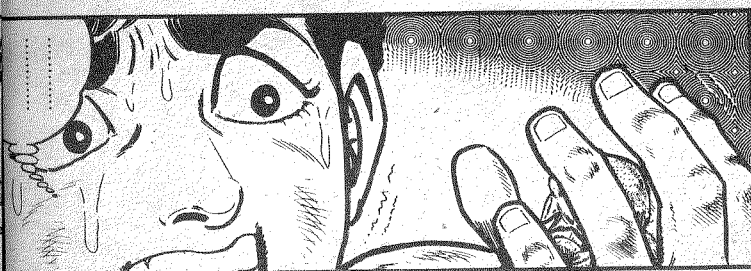
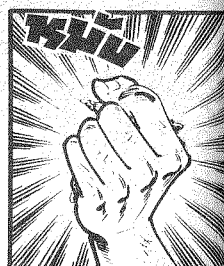
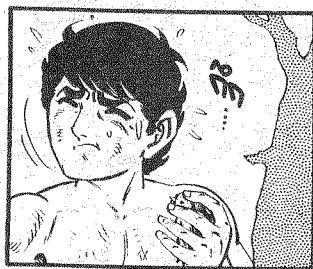
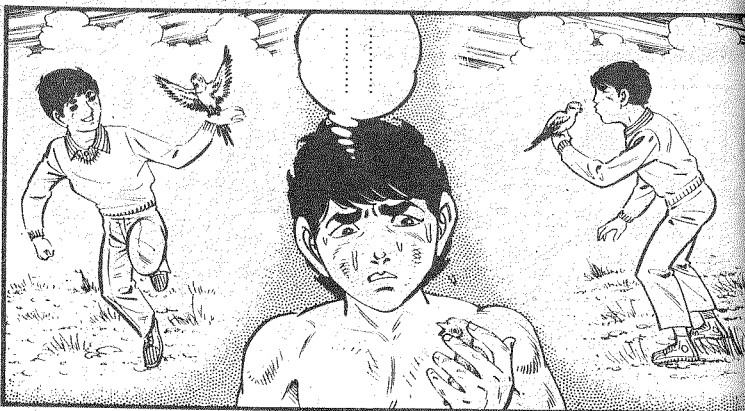
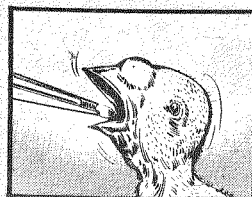
การที่นกแก้วเซดเซีย
ทวีจำนวนขึ้นมาก
เช่นนี้
ก็เป็นสิ่งที่ทำลาย
ความสมดุล
ของระบบนิเวศ
และมีผลให้นก
ขนาดเล็กของญี่ปุ่น
ซึ่งมีถิ่นอาศัย
แบบเดียวกัน
สูญพันธุ์ไปในที่สุด...

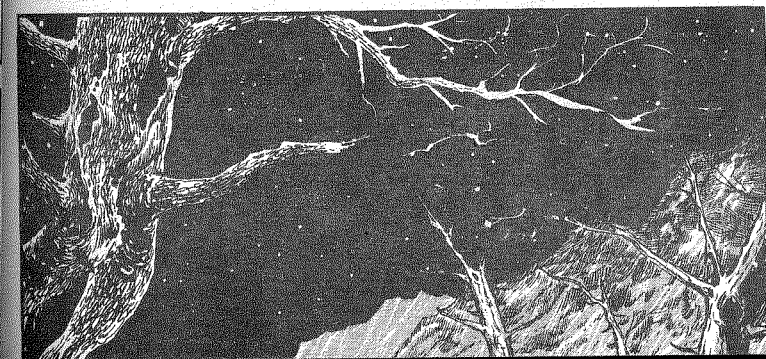
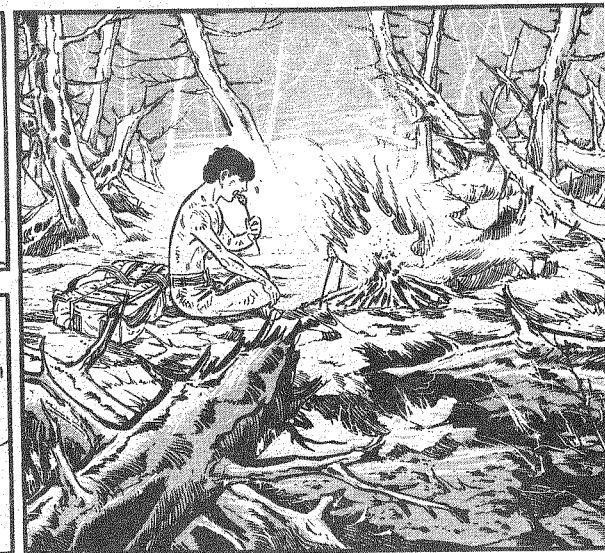
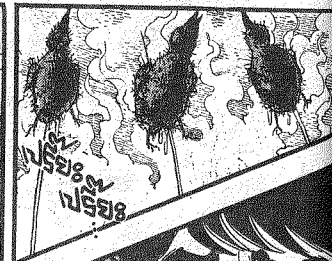
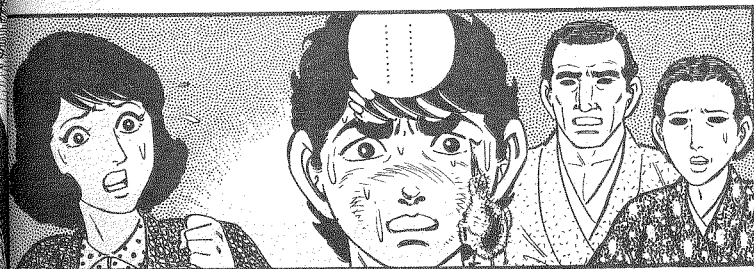
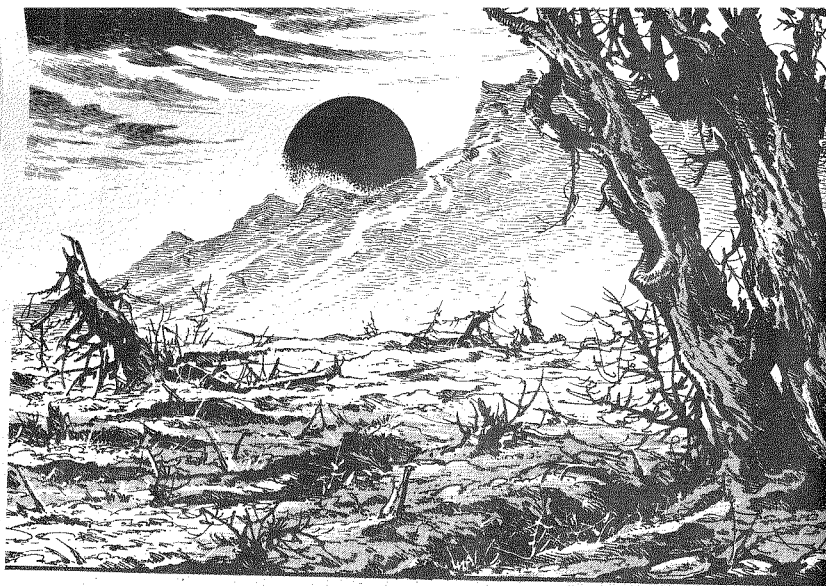

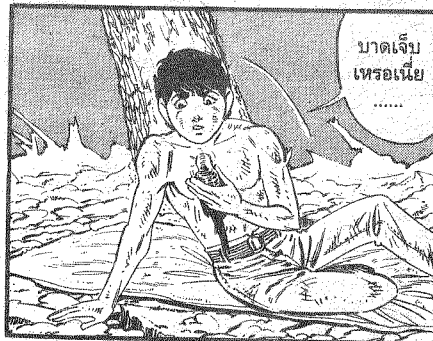
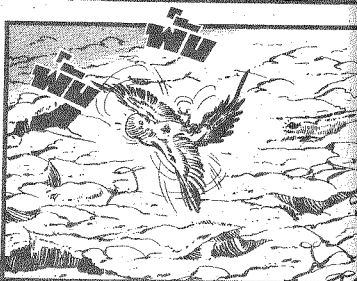

นกแก้วใช้จะงอยปาก
ขนาดใหญ่
เจาะรอยแตก
บนต้นไม้แห้ง
เป็นโพรง
เพื่อใช้วางไข่
ซึ่งตามปกติ
จะมีจำนวน 4-8 ฟอง

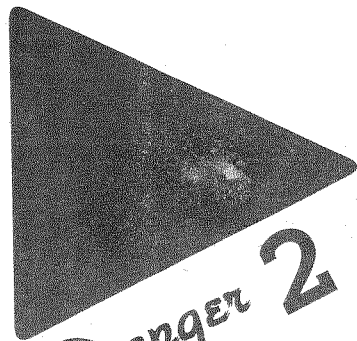

ตอนนี้
ฉันไม่หิวแล้ว
ฉันไม่กินแก
หรรอก !!

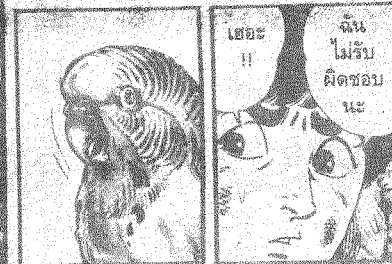

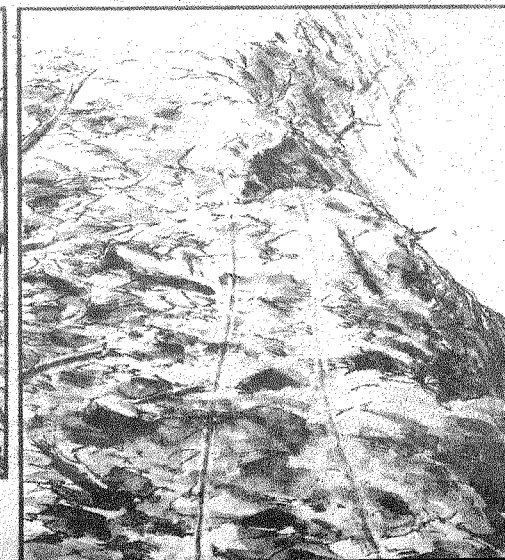
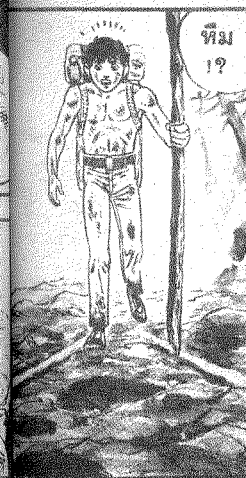
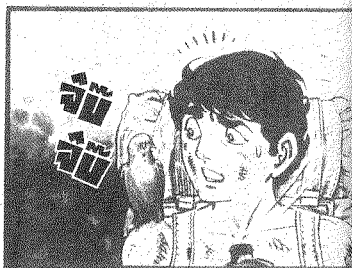
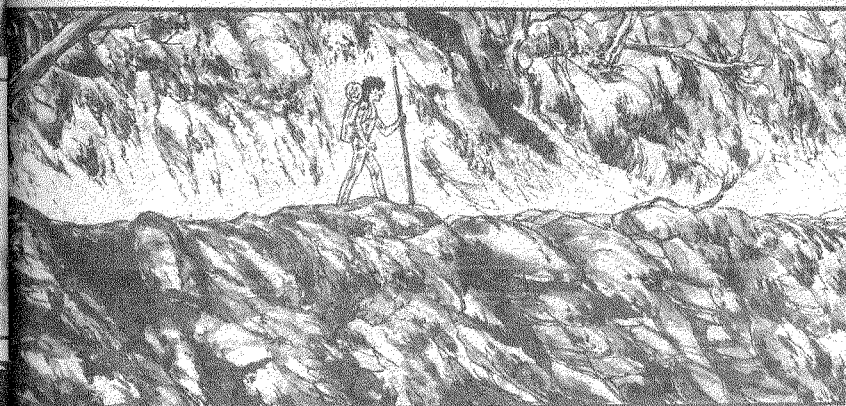
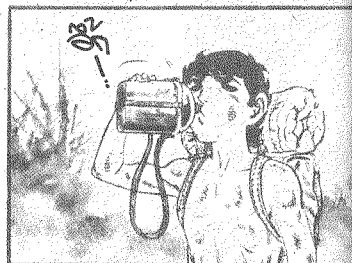
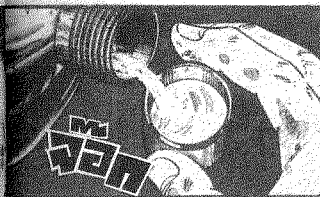
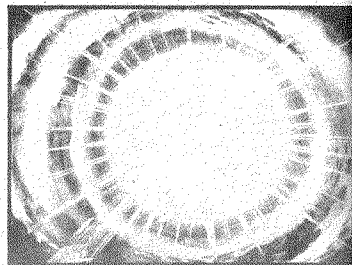
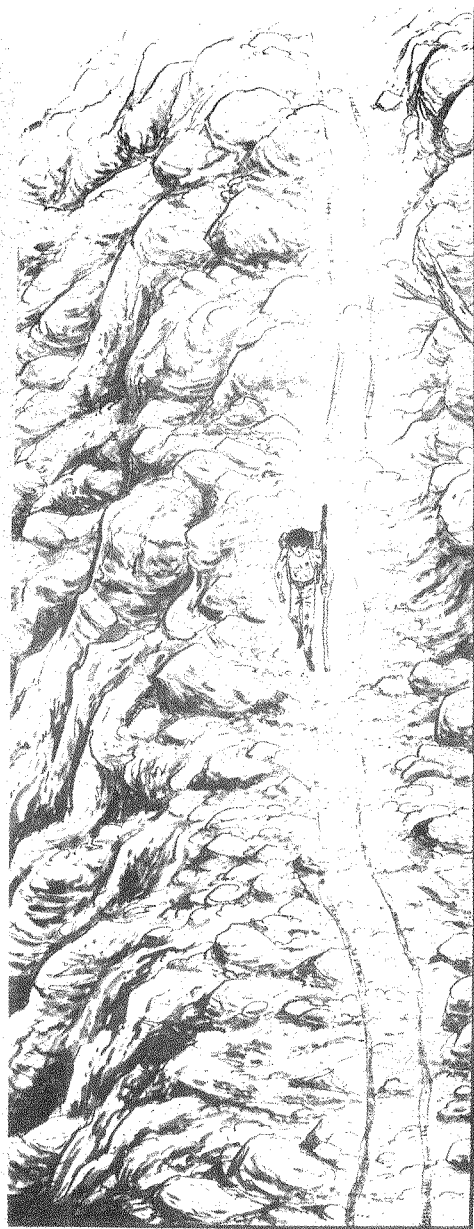
SURVIVAL
หิว

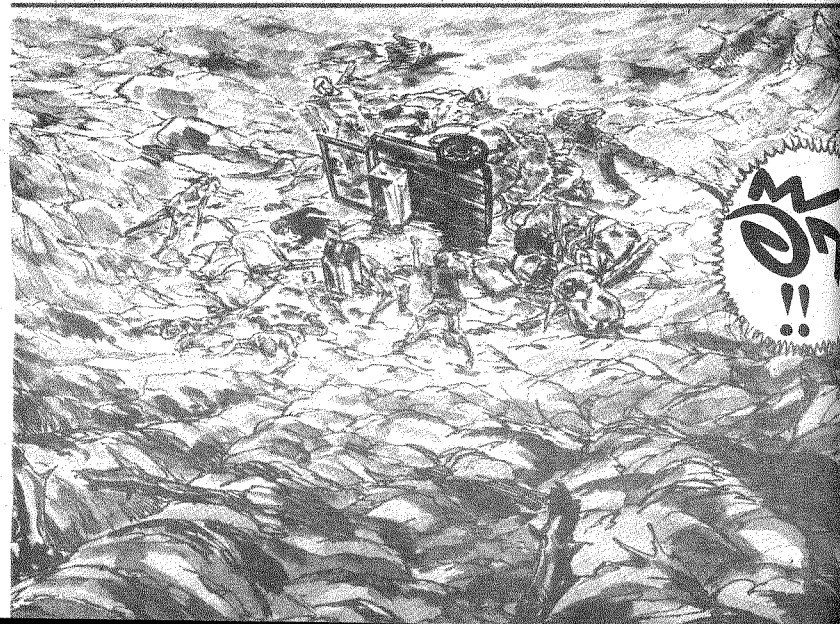

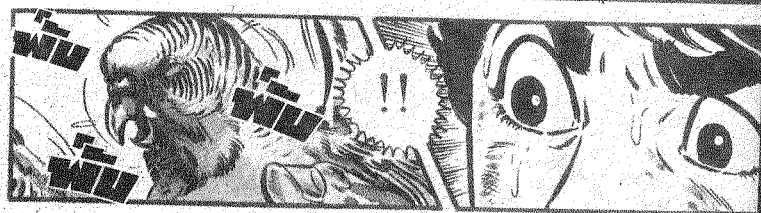
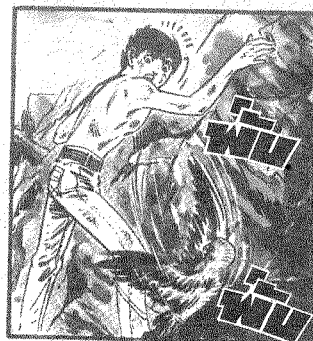
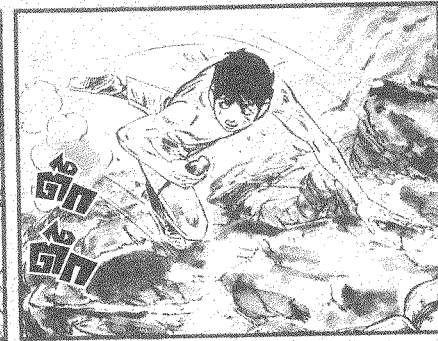
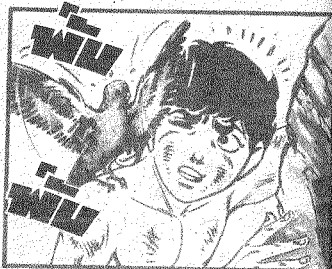
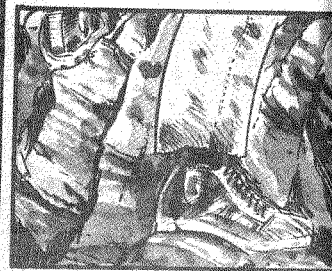
Danger 2

มันเป็น
ผลมาจากก๊าซซัลฟูรัส
(ก๊าซพิษที่ถูกพ่นออกมาจาก
ภูเขาไฟหรือเขตนํ้าพุร้อน)
ตัวอย่าง
ที่เคยเกิดขึ้นจริงก็คือ
มีนักสกีที่ตาย
เพราะสูดเอาก๊าซชนิดนี้
ที่สะสมกันอยู่ในพื้นที่ต่ำ
เนื่องจากที่ศทางลม

แก
ช่วยฉัน
ไว้...

ถ้าไม่มีแก
ฉันต้อง
ลงไป
แน่...

เกือบเป็น
เหมือน
คนพวกนั้น
ซะแล้ว

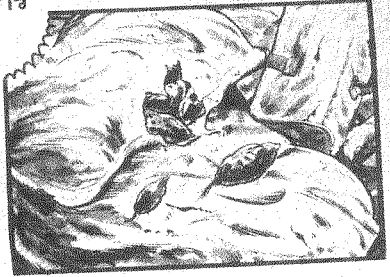
แต่ก็
น่าสงสาร
พวกเขา
จังเลย

หืม!
!?

อาหาร
!!

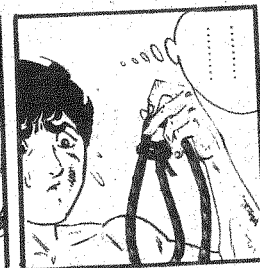
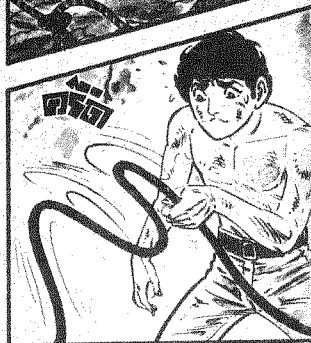
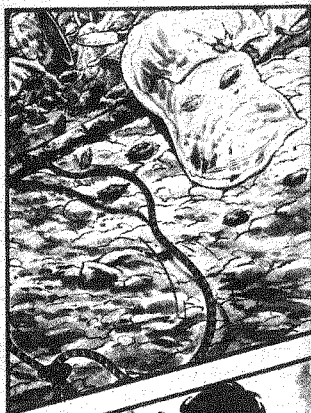
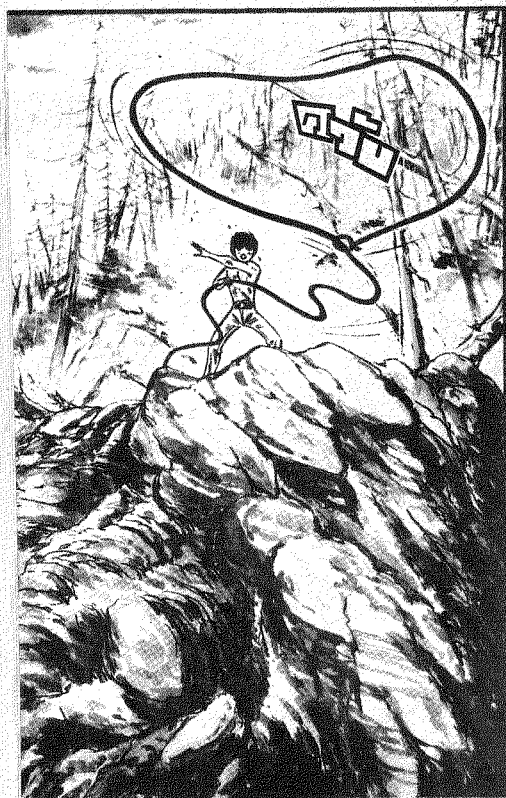
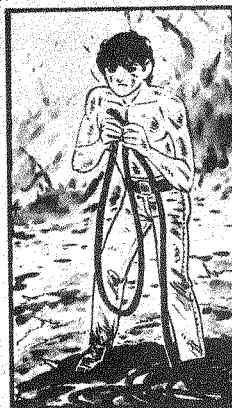
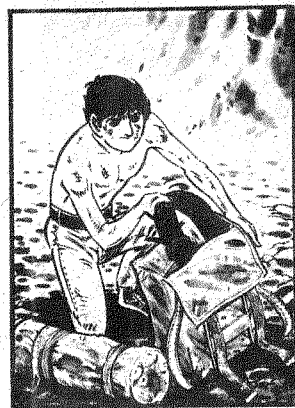
โฮ!!
.....

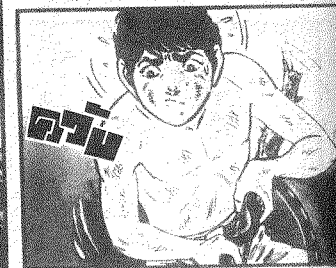
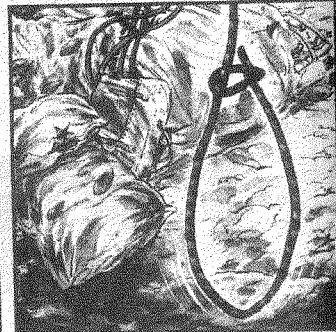
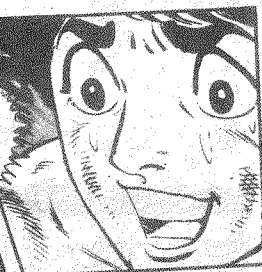
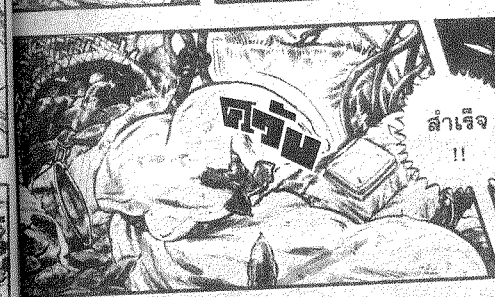
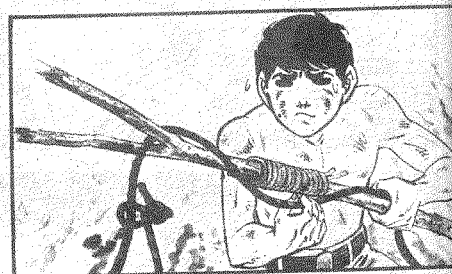
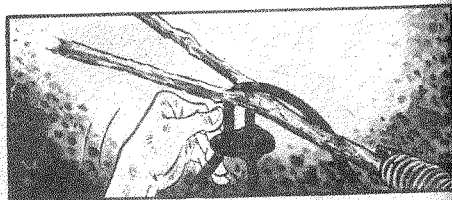
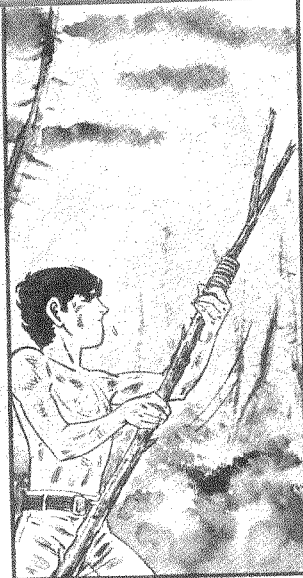
หาทาง
ดึงขึ้นมา
ได้มัยเนี่ย
!!

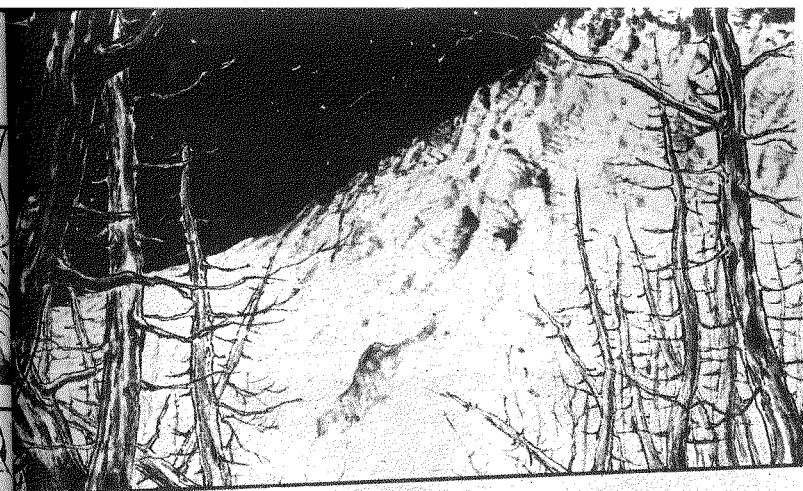

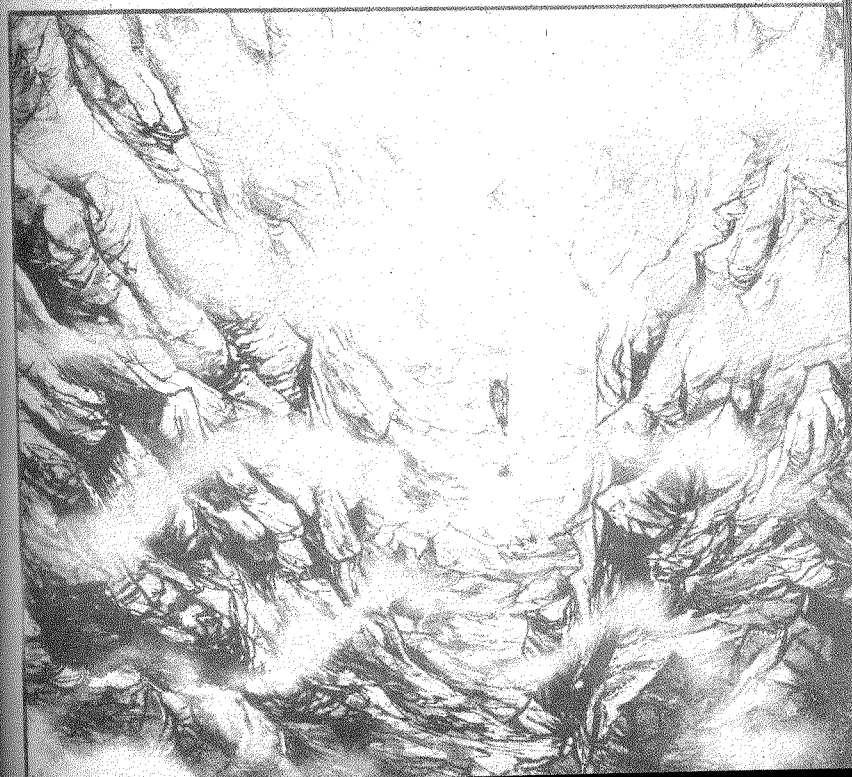
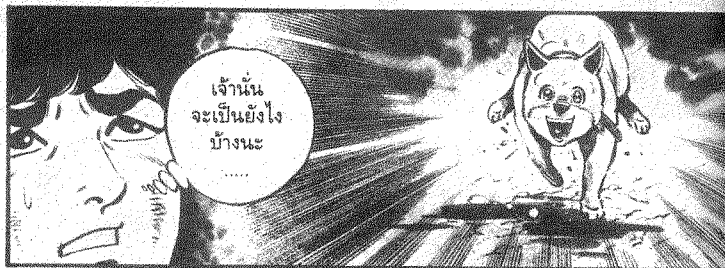
มีอาหารมาก
ขนาดนั้น
อยู่ตรงหน้า
แล้วแท้ๆ!!
.....

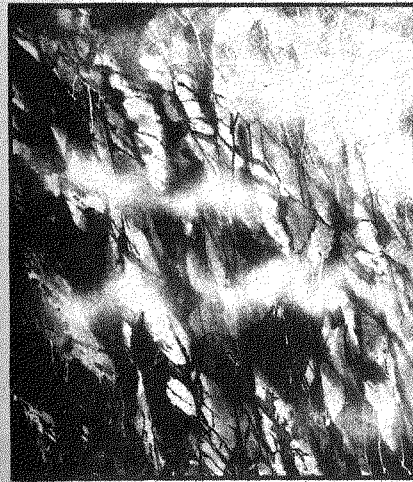

ซ่า

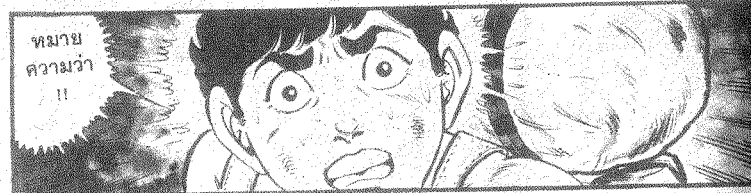
?

นี่อะไรนะ
!?

ชยะ
ที่เกิดจากคน
!!

ทนาย
ความว่า
!!

มีคนอยู่
เพอร์ครับ
!?

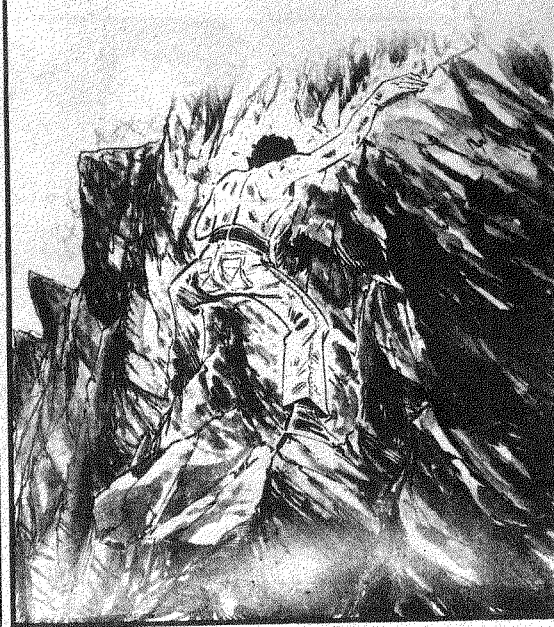
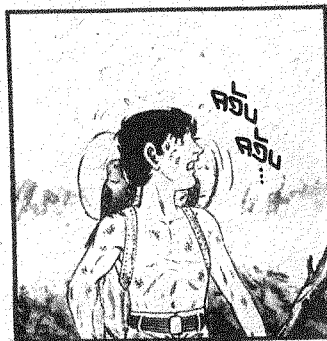
มีใคร
อยู่ตรงนั้น
รีบล่าครับ
!?

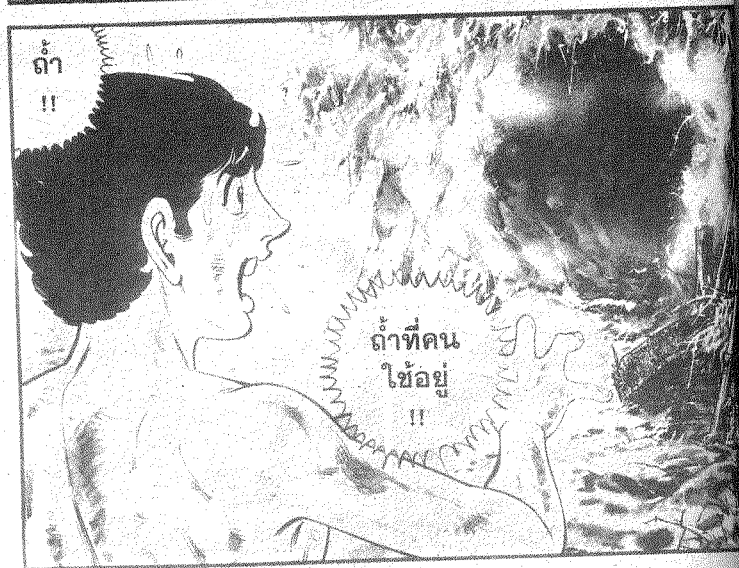
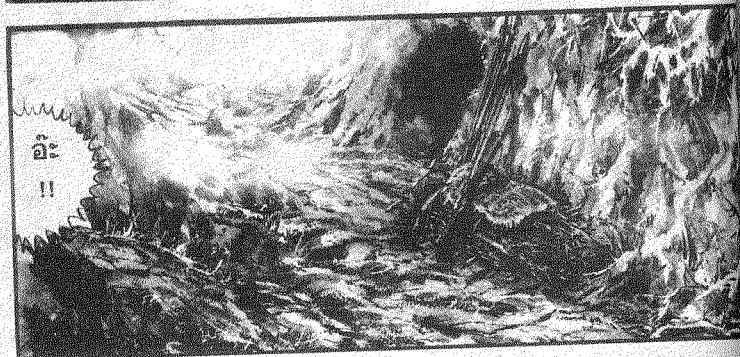

ช่วยตอบ
ด้วย
ครับ
!!

???

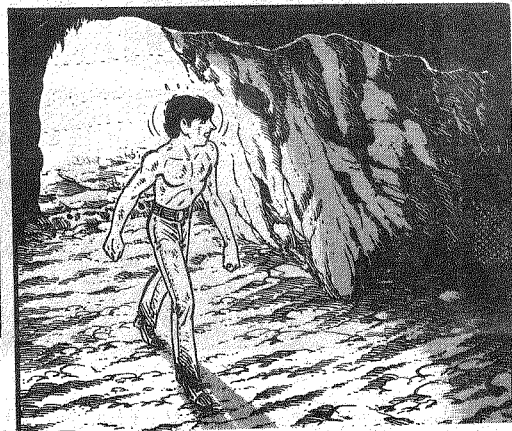
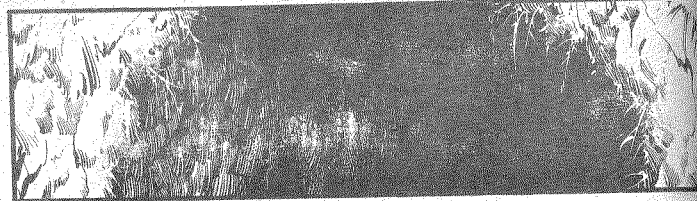
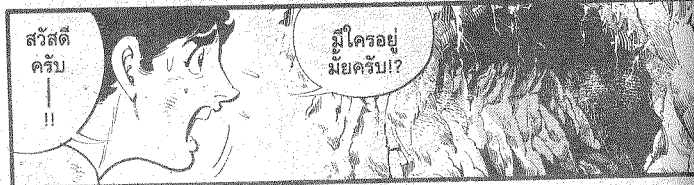
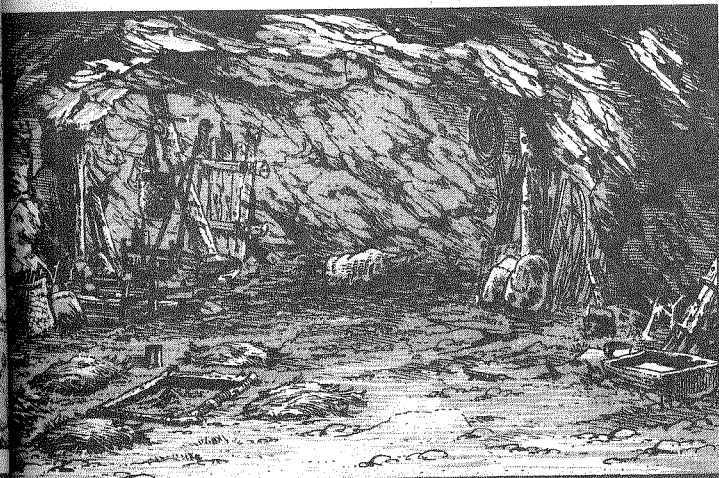
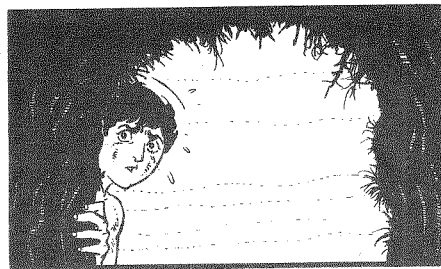

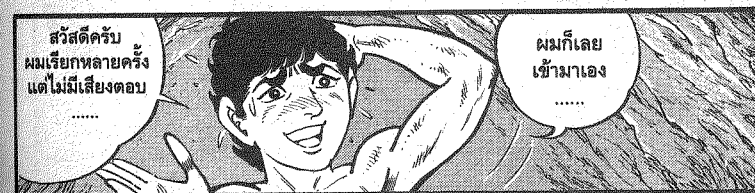
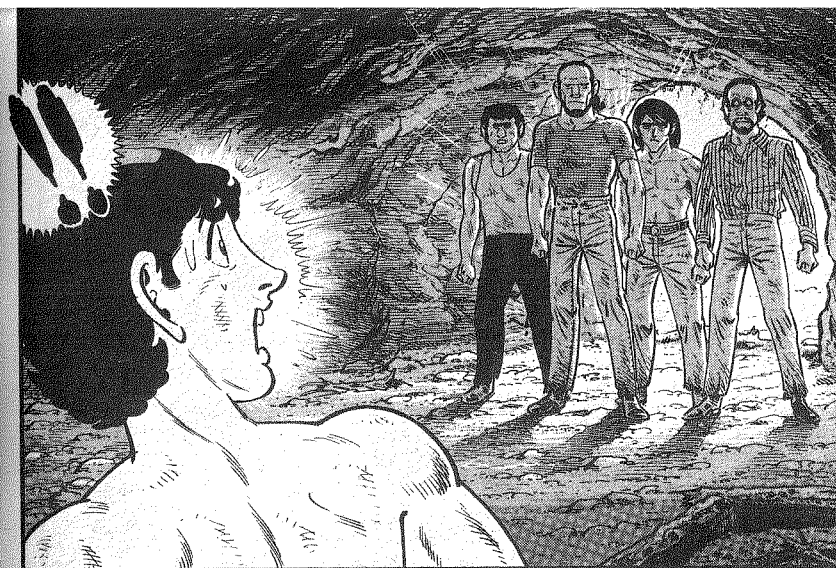
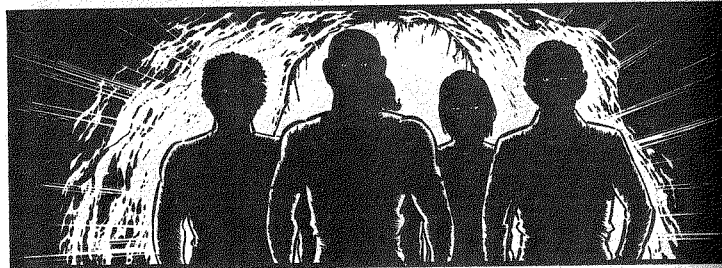
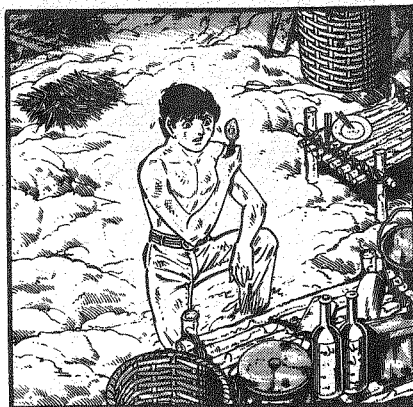
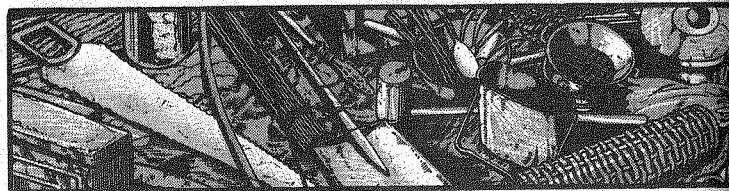
SCREAM
คำกรีดร้อง

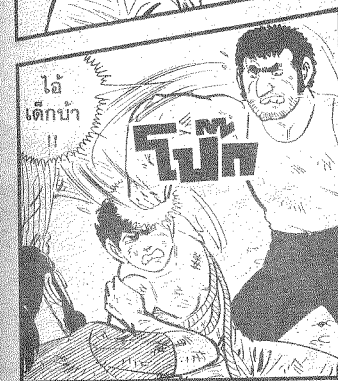
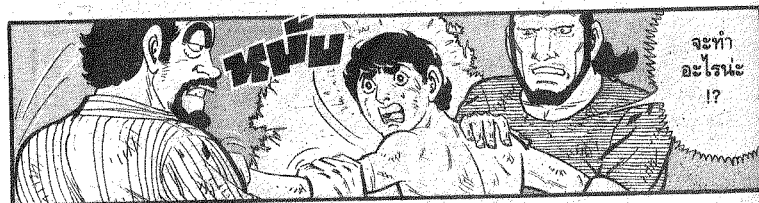

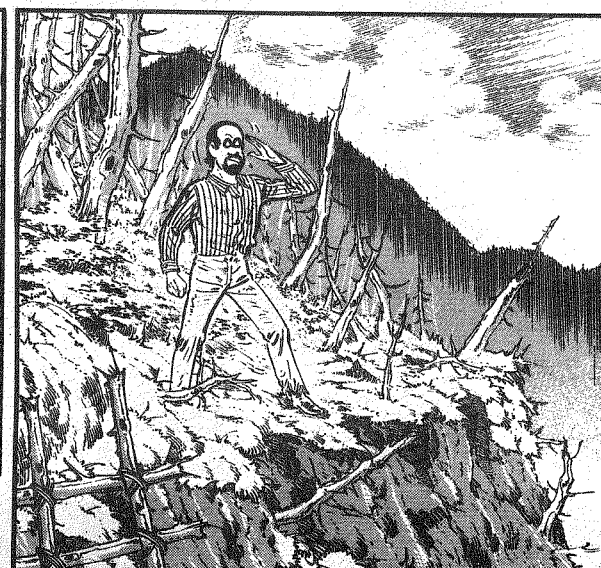
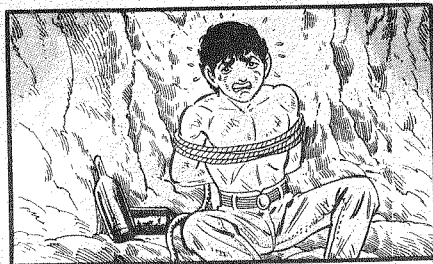
Danger 3

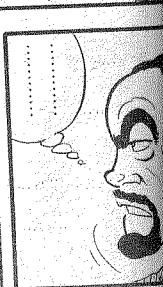
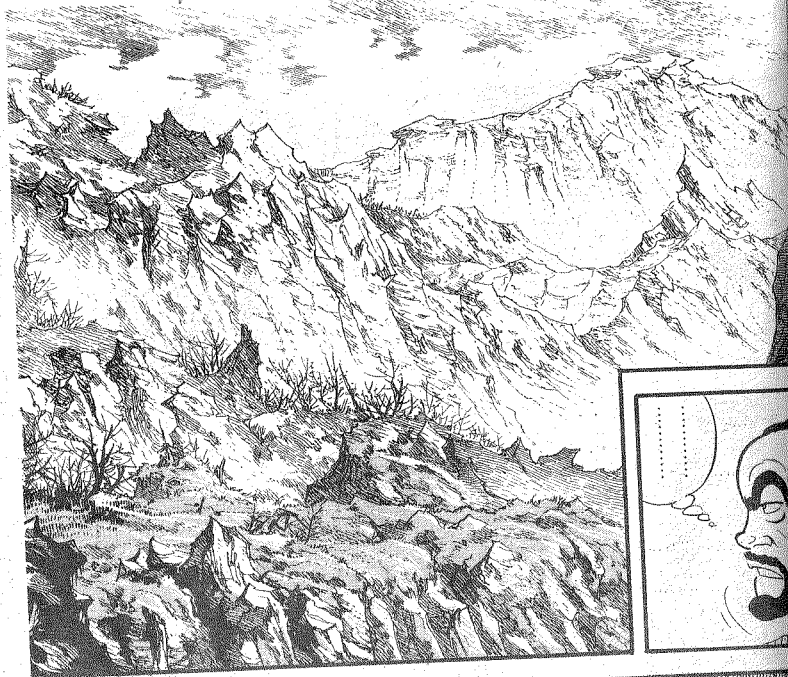

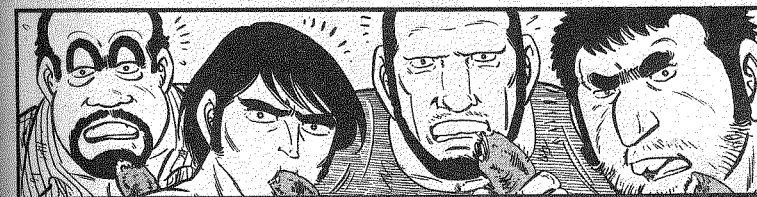

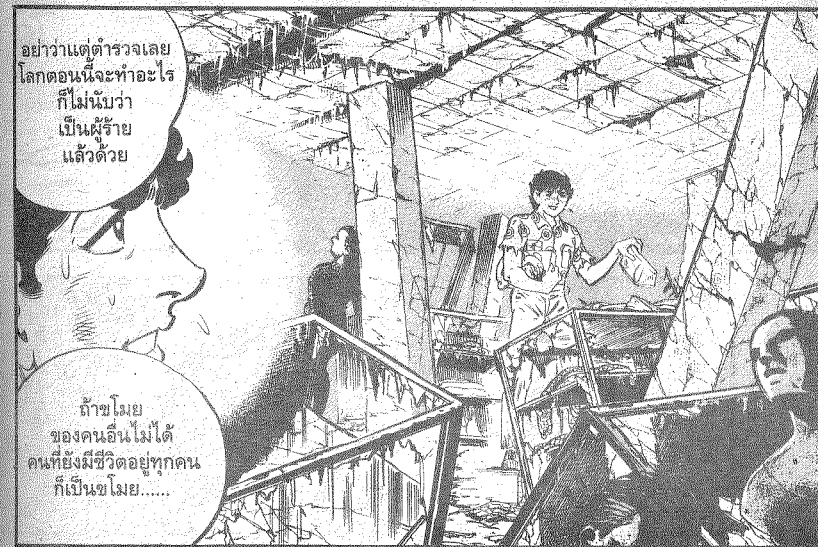
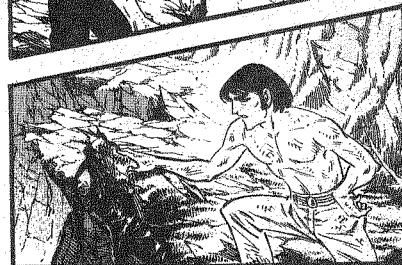
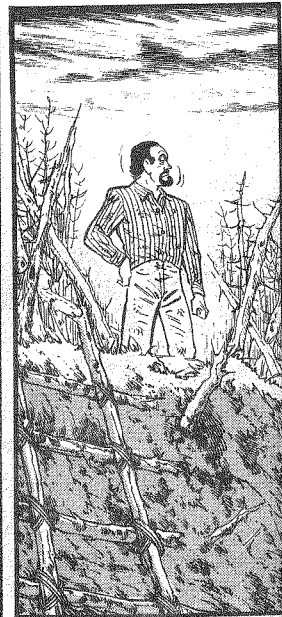
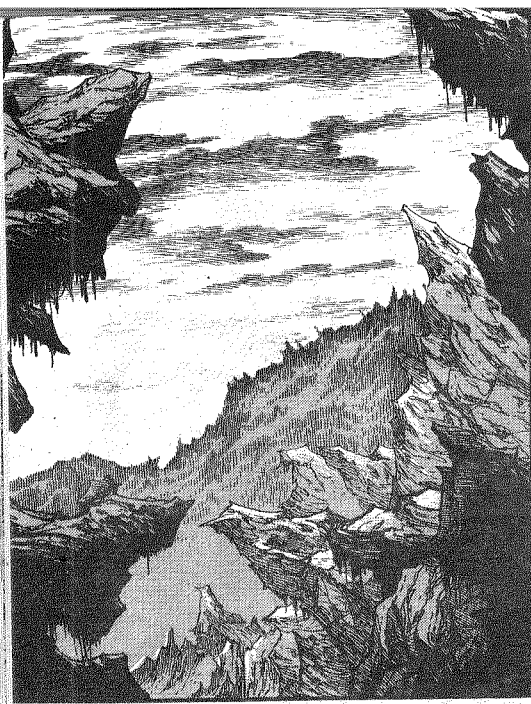

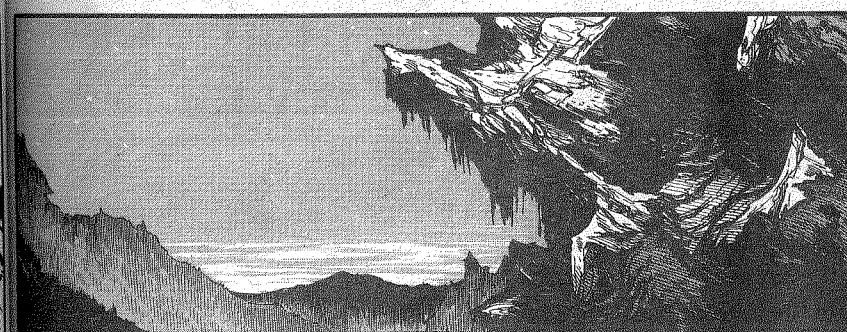
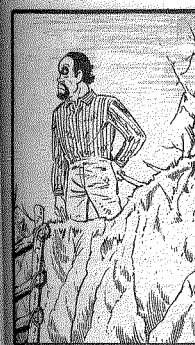
กฎหมาย
หรือระเบียบ
ที่มนุษย์กำหนดขึ้น
พอเจอกับอำนาจ
ของธรรมชาติเข้า
ก็หมดความหมาย
!!

ในเวลาที่
มนุษย์
ควรจะ
ช่วยเหลือ
กัน....

คนพวกนี้
ทำไมถึง
กลัวคนอื่น
น่ะ.....?

...รู้สิกว่า
ไอ้เด็กนั้น
จะมาคนเดียว
จริงๆ....

อืม....
ดูจากที่ไม่มีใคร
มาช่วยแล้ว
ก็น่าจะใช่
.....

จะให้ผม
อยู่ตรงนี้
ไปอีกนาน
แค่ไหน!!

หนวกหู
เสียงบ่น
ไอ้หนู
!!

แต่เพื่อเป็นการ
ป้องกันไว้ก่อน
เรามาลดตัวเรกัน
เผื่อมันดีกว่า
!!

อืม
.....

หน้อย!
พวกมันคิดจะ
ทำอะไรที่นี่
ทั้งคืน
!

มาเจอ
พวกตัวแสบ
เข้าแล้วใจ
.....

ต้อง
หาทางหนี
ให้ได้!!
.....

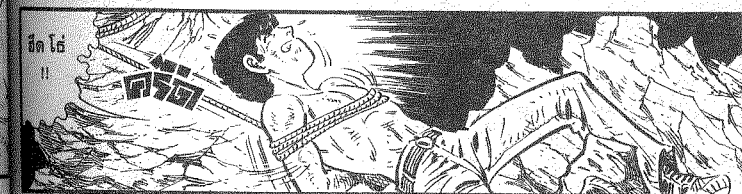

อืม อืม
!!

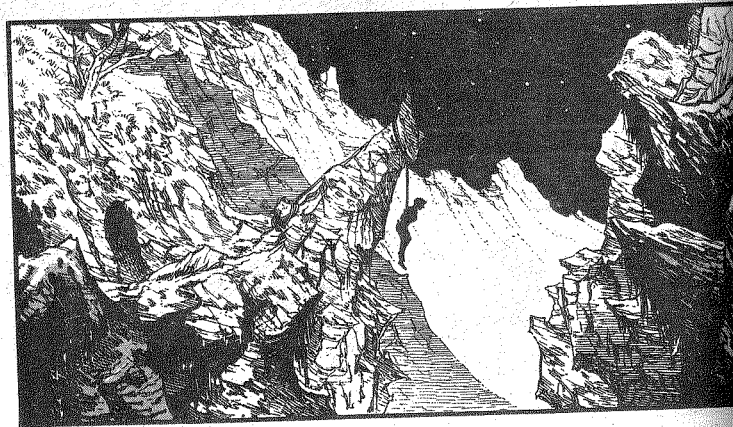

ฮึบ
!!

ฮึบ
!!

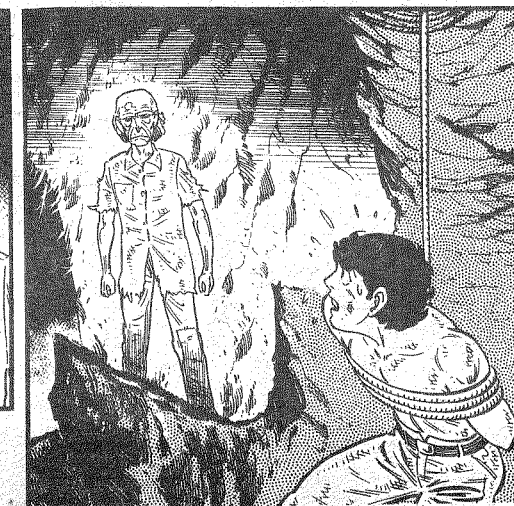
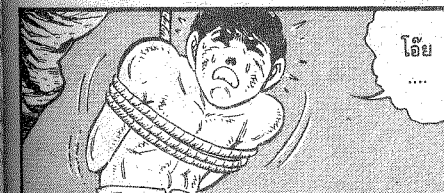
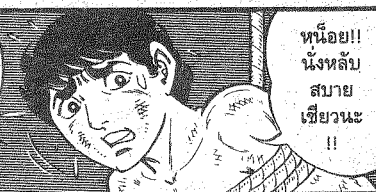
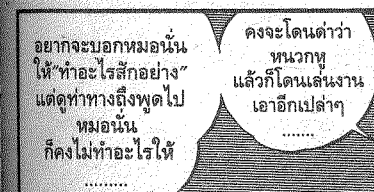
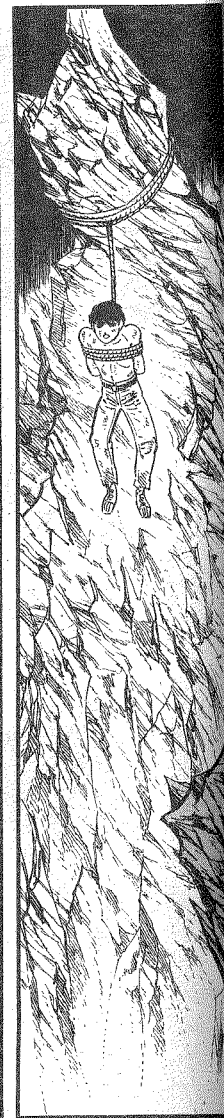
ฮึด ไร่
!!

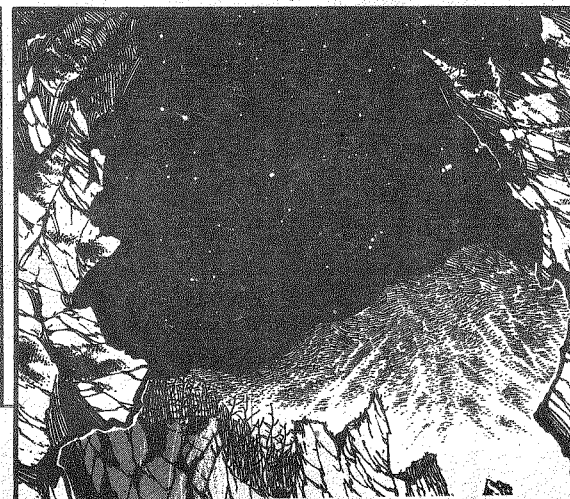
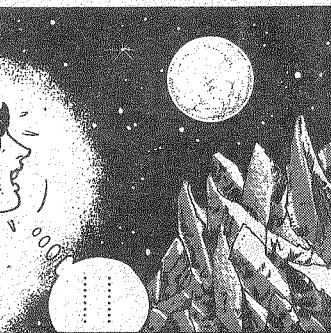
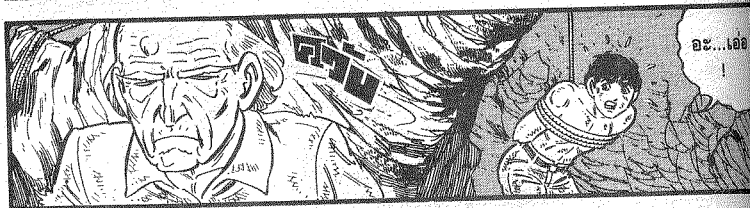
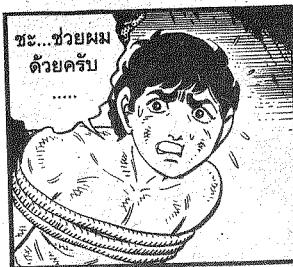

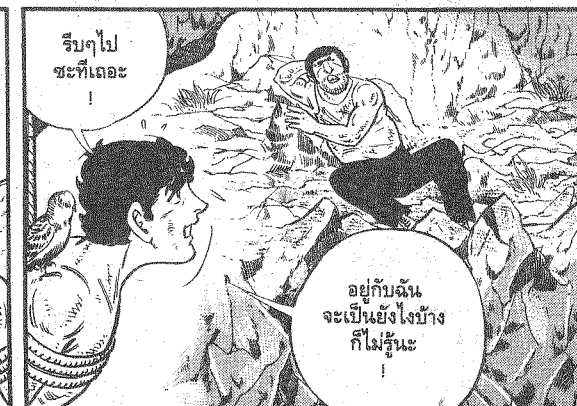
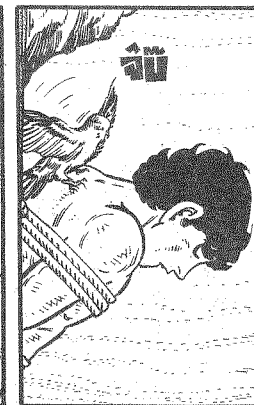
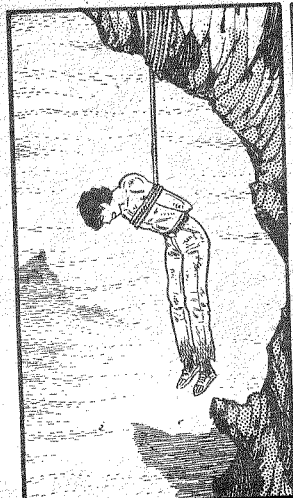
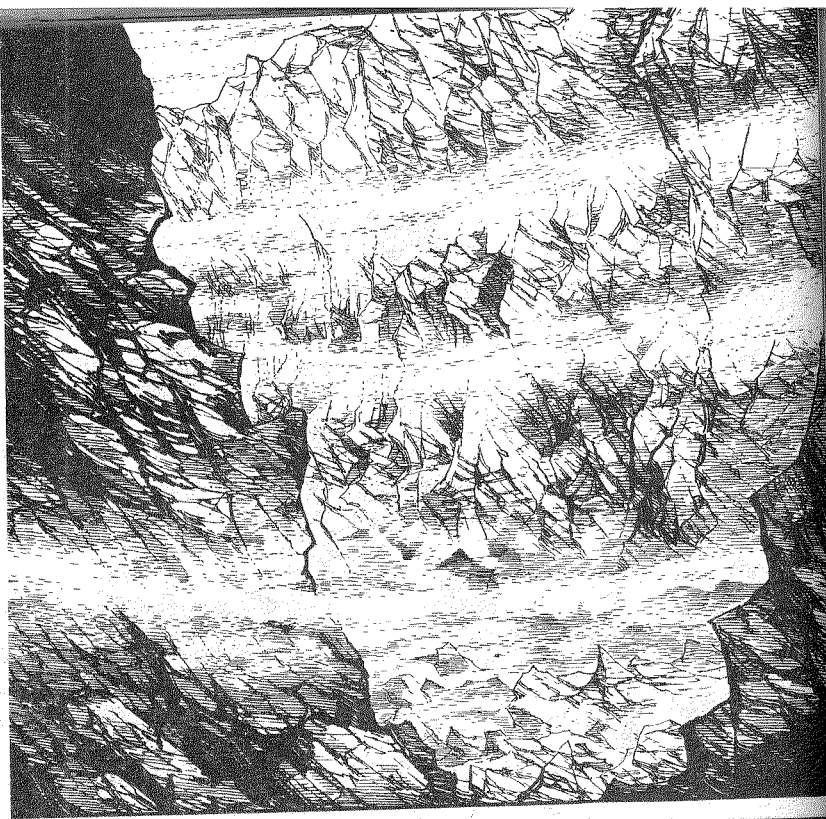
68

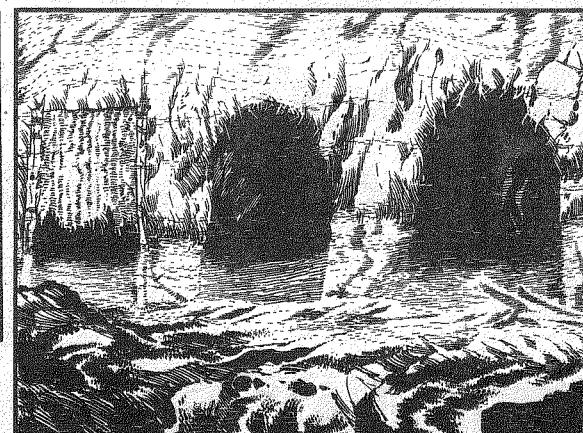
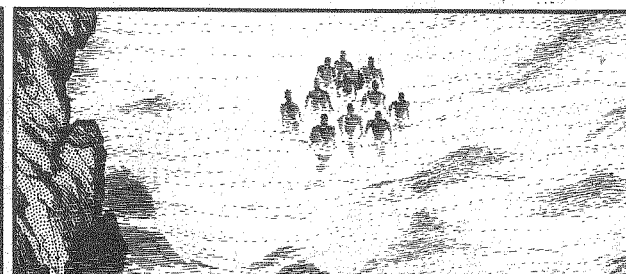
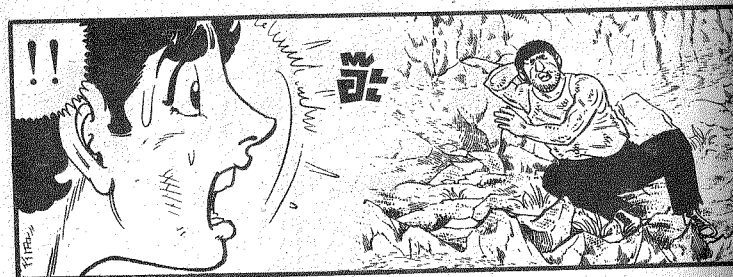
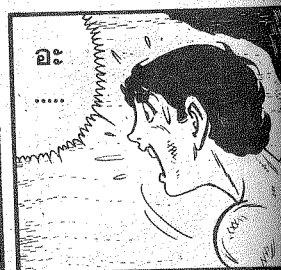
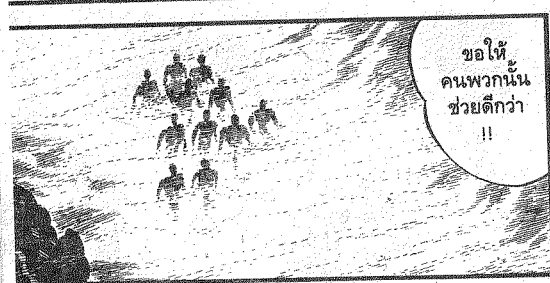
SUBTIVAL

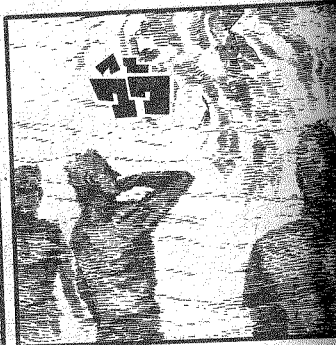
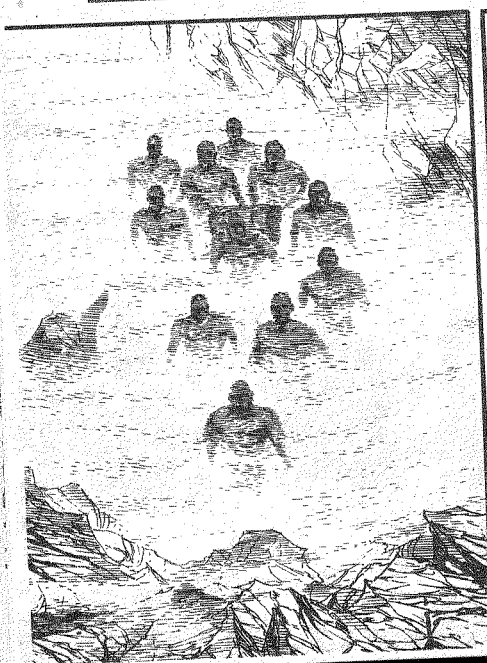

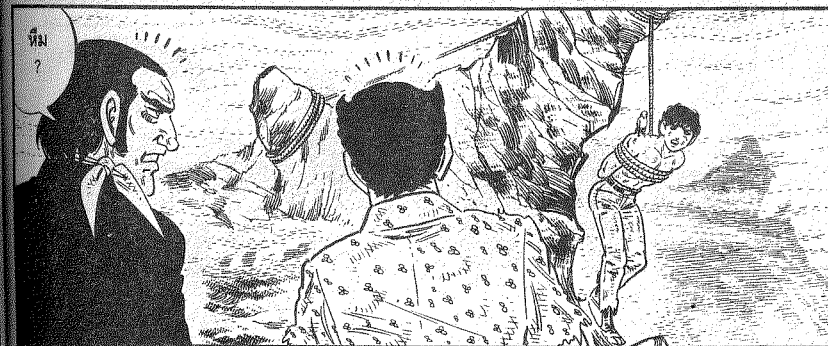
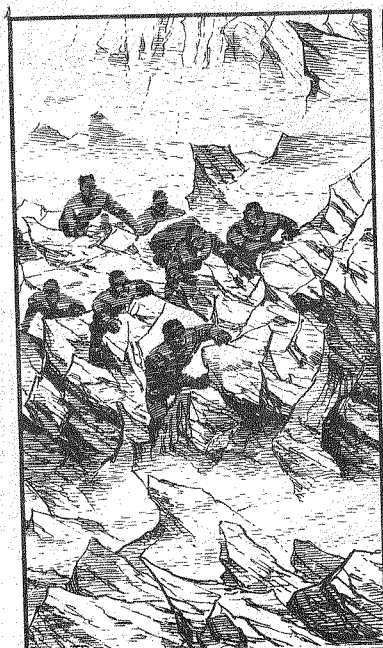

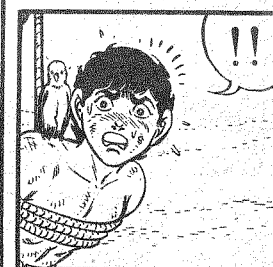
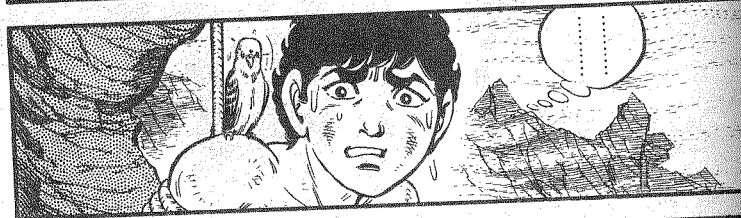

โอ้ย
เหินไอย
เป็นบ้า
!!

ไม่ไหว!
ยังงี้ก็ขออนอน
ก่อนละ
.....

ฮืม
อะไรกัน
!!

พูดเหมือนกับ
เหินฉันเป็นโก
สัปดาห์
!!.....

หิหิ ใ้หน...
พวกพี่เขา
จะตัดสินใจเรื่อง
การกำจัดแกยังงี้
.....

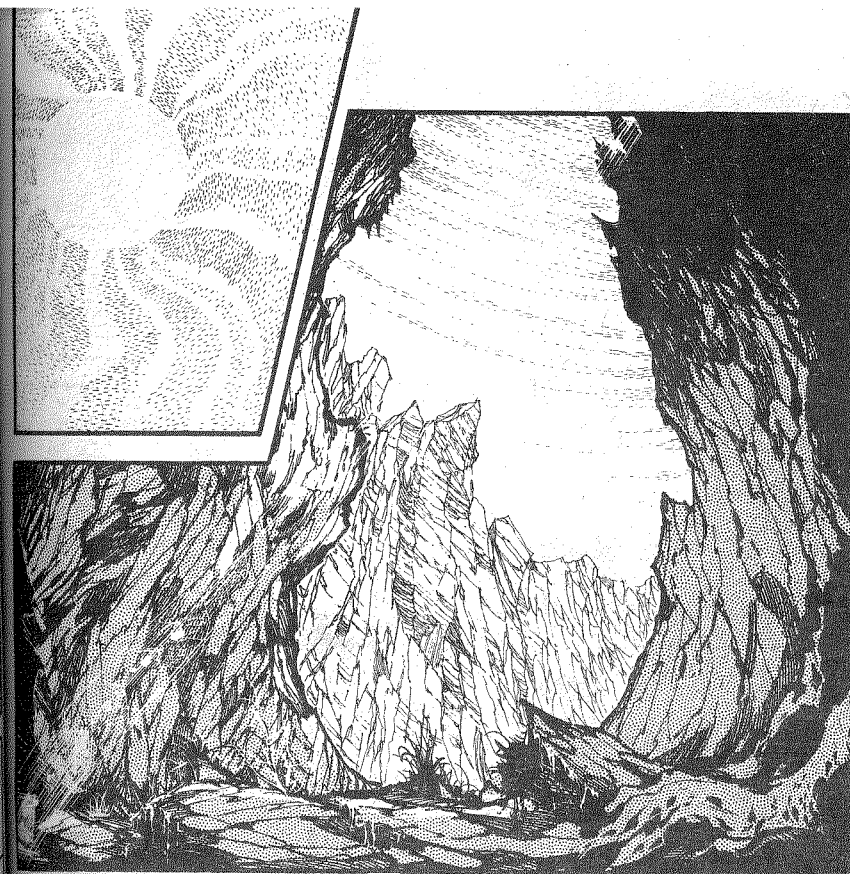
ฉันละ
อยากรู้
จริงๆ
หิหิ...

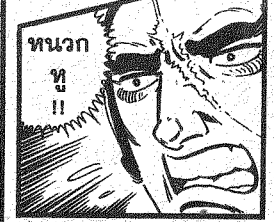
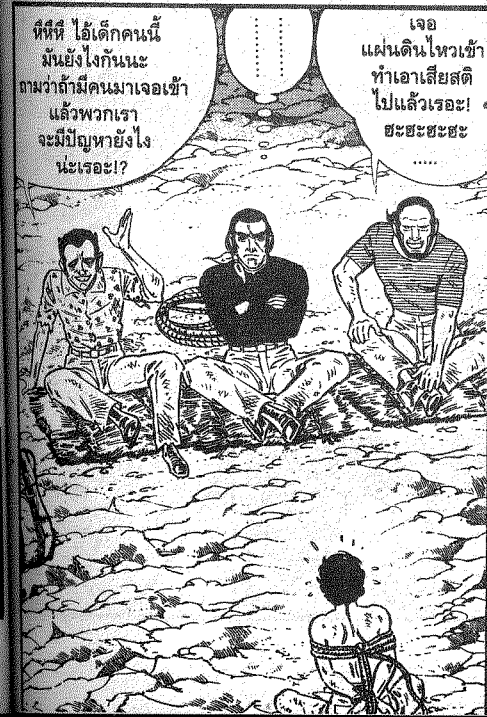
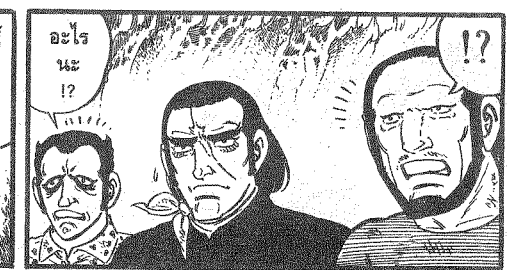
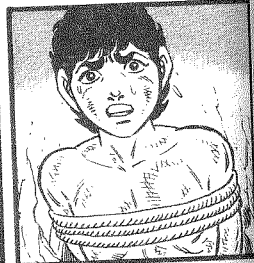

หนไอย!!
.....

ยิ่งที่
ยิ่งทำไม่ค่อยดี
.....

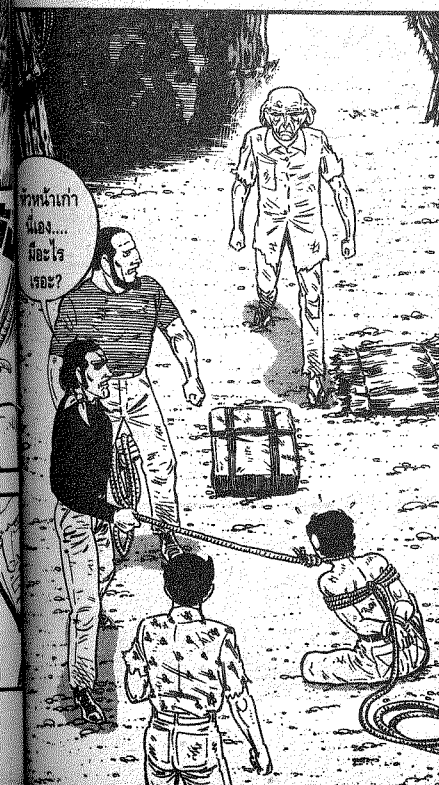
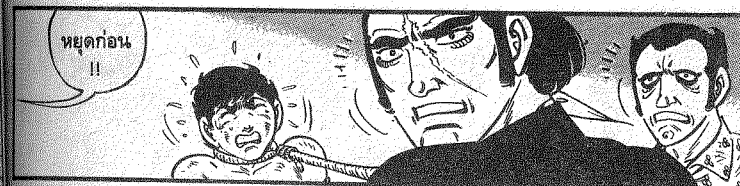
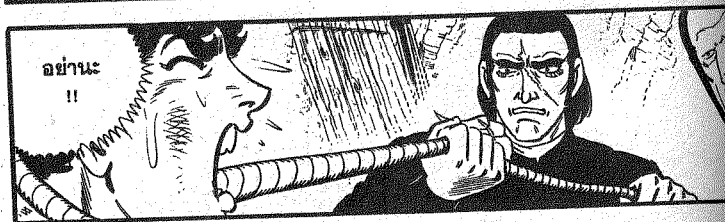
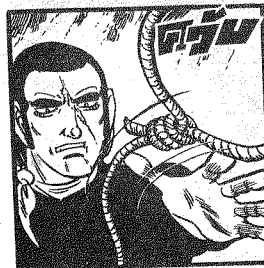

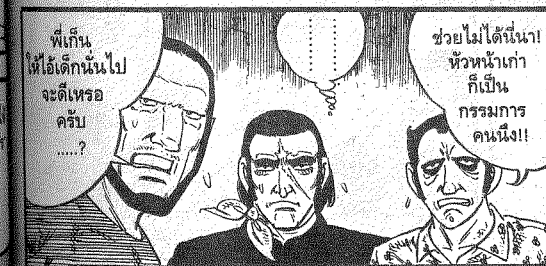

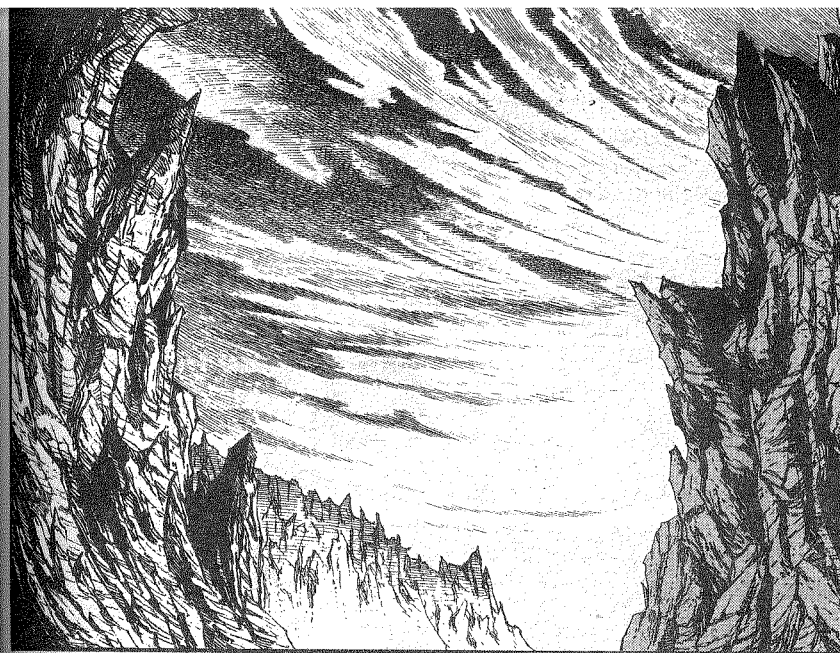
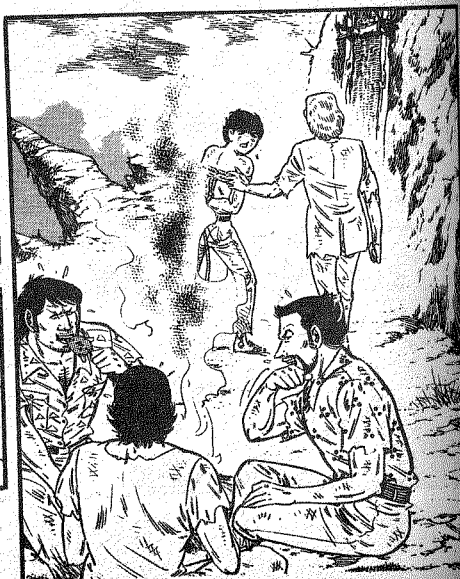
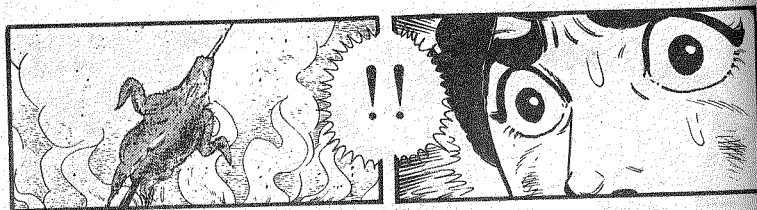
SC
E
N
E
A
V
E
P

Danger 5

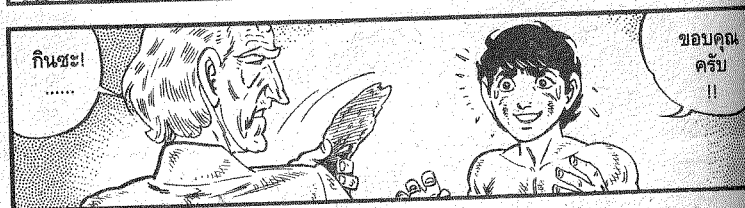
ขอบคุณครับ
คุณตา!
ที่ช่วยผม.....

หิว
รีเปล่า?
.....

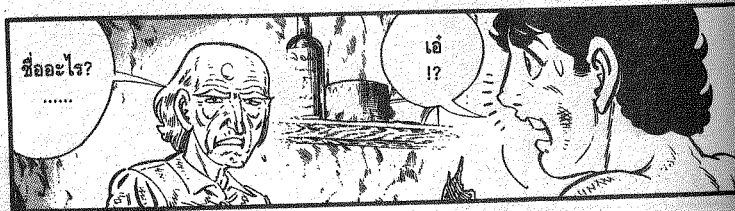

ครับ
ท้องร้อง
จิกๆเลย
.....

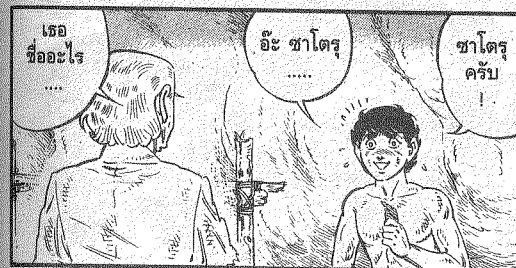
กินซะ!
.....

ขอบคุณ
ครับ
!!

ชื่ออะไร?
.....

เอ๋!
!?

เธอ
ชื่ออะไร
.....

อ๊ะ ซาโตรุ
.....

ซาโตรุ
ครับ
!

เล่าเรื่อง
ของเธอ
.....

ให้ฉันฟัง
หน่อยซิ
.....

เธอรอดจาก
แผ่นดินไหวใหญ่
ครั้งนั้น
แล้วมาจนถึงที่นี่
ได้อย่างไร.....

ครับ
.....

พวกเรา
หนีออกจากคุก
ที่พังเพราะ
แผ่นดินไหว
แล้วก็มาซ่อน
อยู่ที่นี้ตลอด

ก็เลย
ไม่ค่อยรู้เท่าไร
ว่าโลกภายนอก
เป็นยังไง
เล่าให้ฟัง
หน่อยนะ!

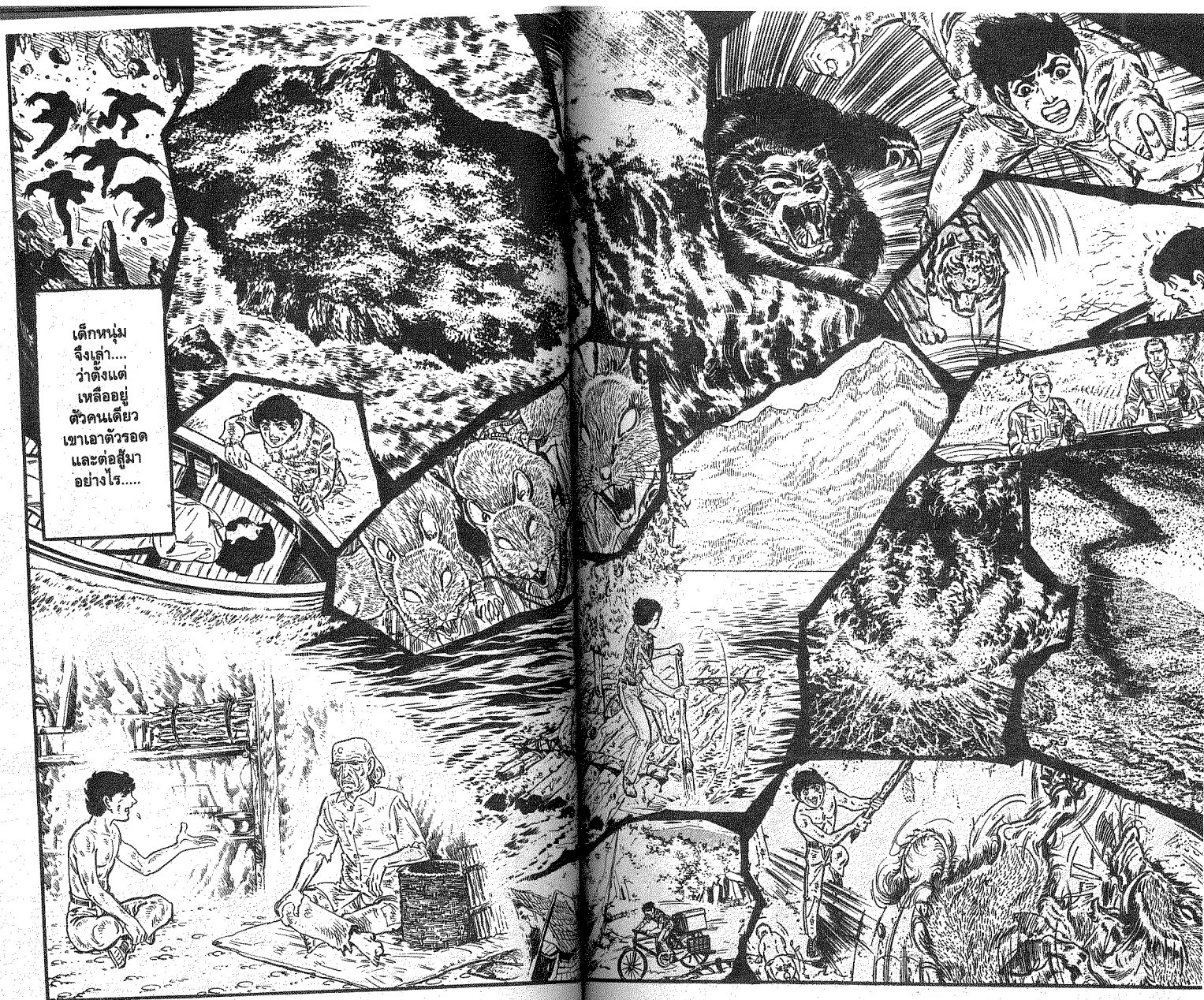
เป็นยังไงเอง
เหอครับ
.....

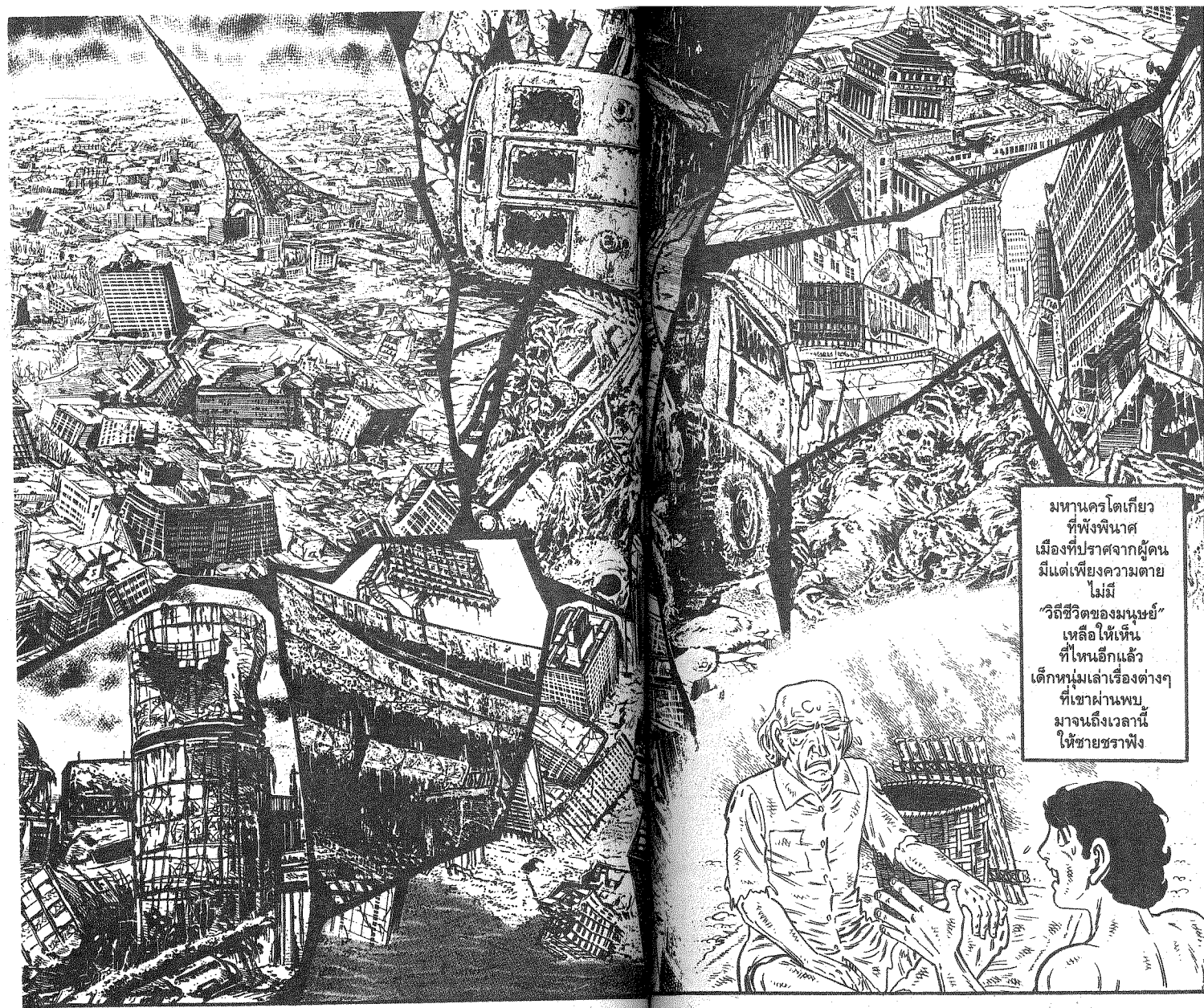

พอรู้ว่า
กลัวตำรวจ
ผมก็หนีแล้ว
ว่าต้องเป็น
แบบนี้.....

ไม่มีตำรวจ
เหลือแล้วล่ะครับ
.....

เด็กหนุ่ม
จึงเล่า....
ว่าตั้งแต่
เหลืออยู่
ตัวคนเดียว
เขาเอาตัวรอด
และต่อสู้มา
อย่างไร.....

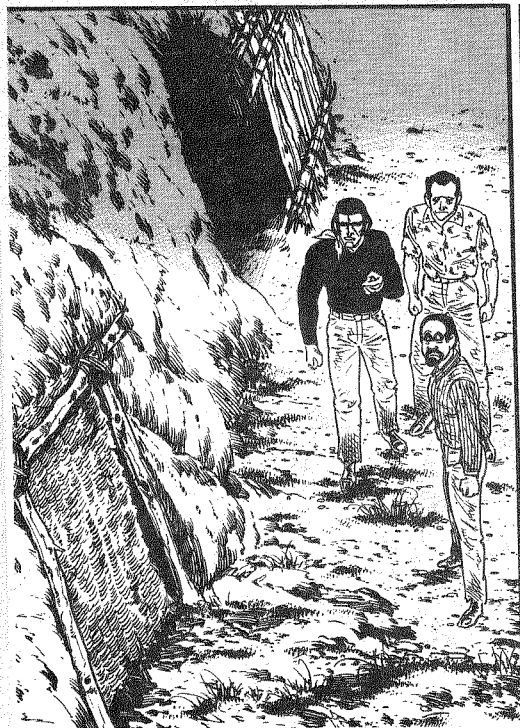

มหานครโตเกียว
ที่พังพินาศ
เมืองที่ปราศจากผู้คน
มีแต่เพียงความตาย
ไม่มี
"วิถีชีวิตของมนุษย์"
เหลือให้เห็น
ที่ไหนอีกแล้ว
เด็กหนุ่มเล่าเรื่องราว
ที่เขาผ่านพบ
มาจนถึงเวลานี้
ให้ชายชราฟัง

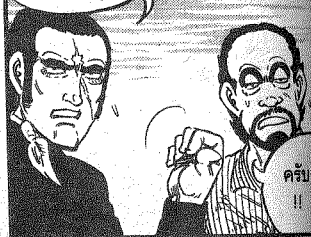

นี่กลัวว่า
ต้องเป็น
แบบนี้.....

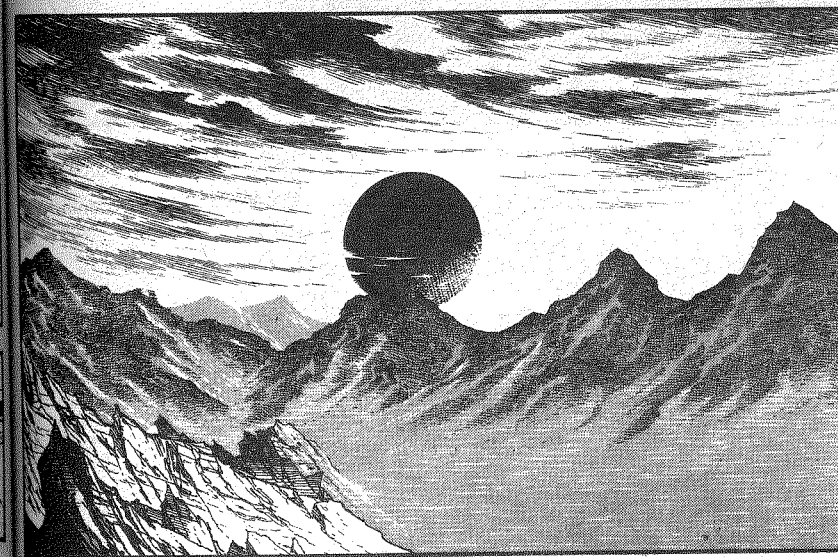

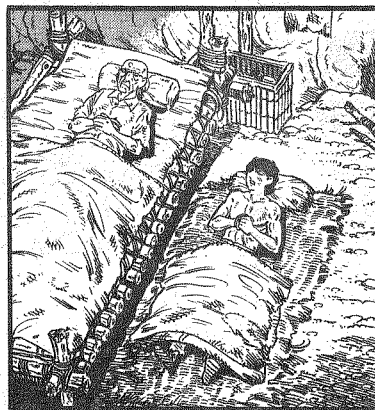
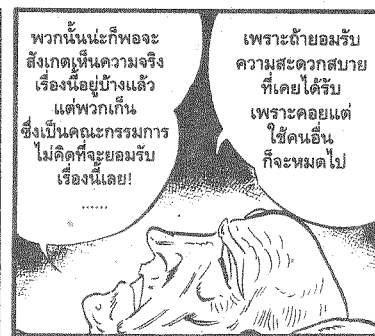
ฟังนะ
คอยเฝ้าเอาไว้ให้ดี!
ตาแก่คนใน
ชอบทำอะไร
แปลกๆ!

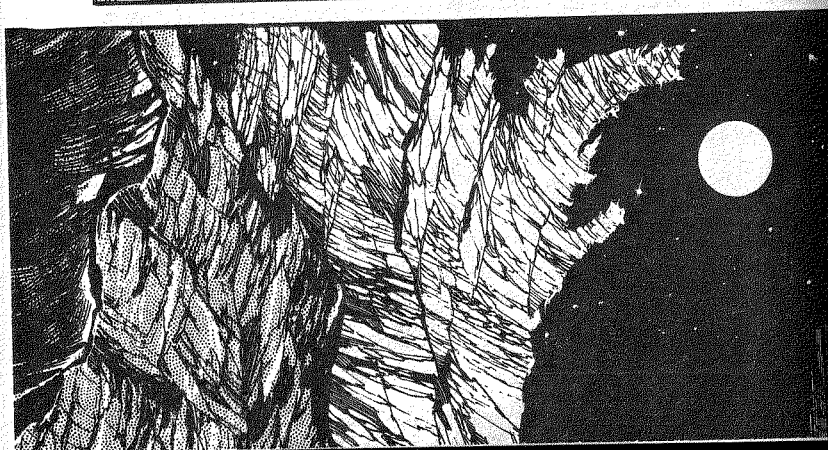
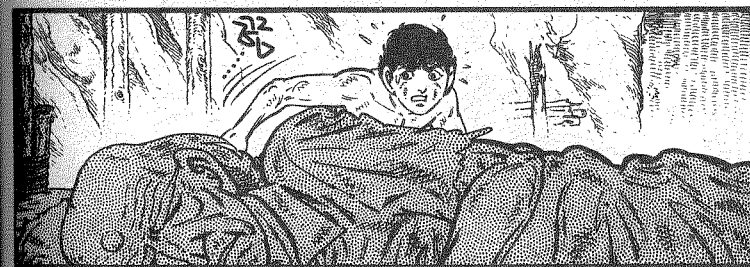
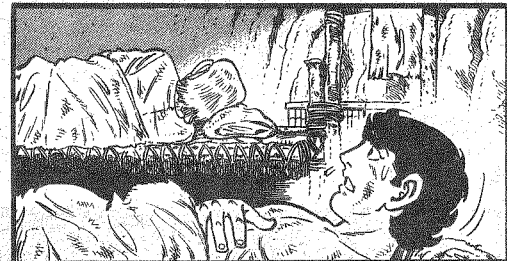
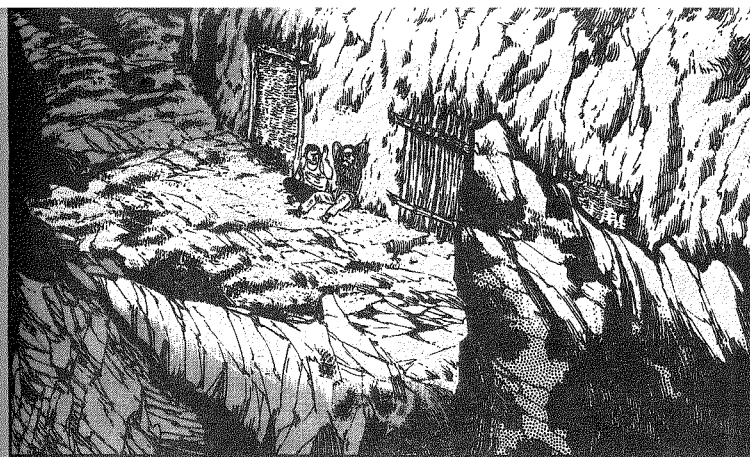
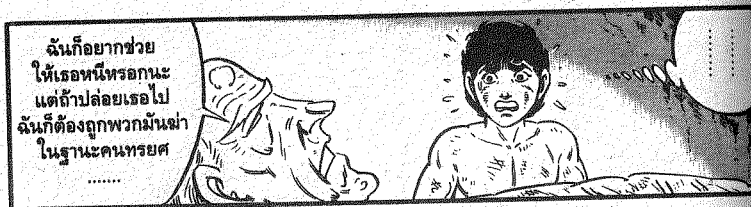
อาจจะหาทาง
ปล่อยไอ้เด็กนั้น
ให้หนีไป.....

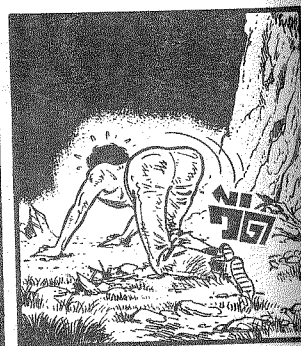
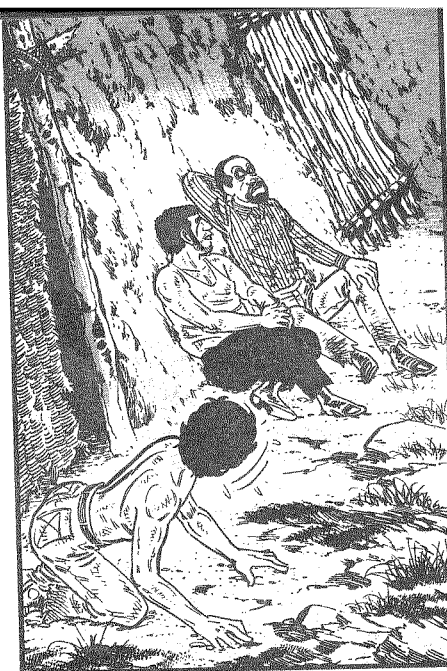

ถ้ามันหนีรอดไป
จนเจอตำรวจ
พวกเรามีหวัง
ถูกส่งกลับ
เข้าคุกอีก!!.....

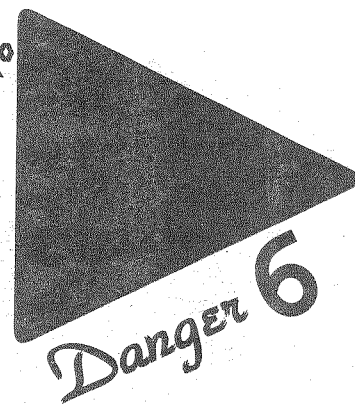

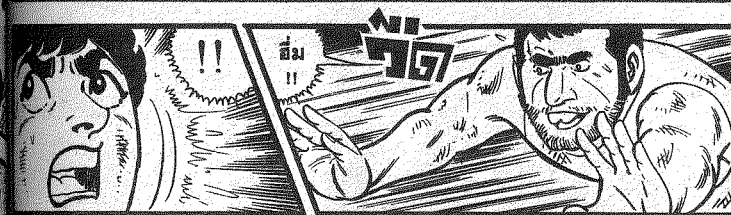
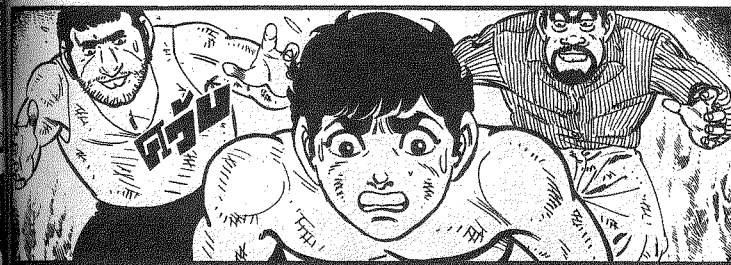
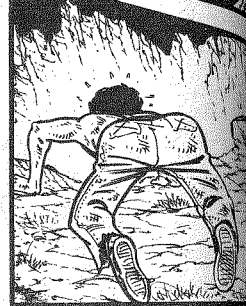
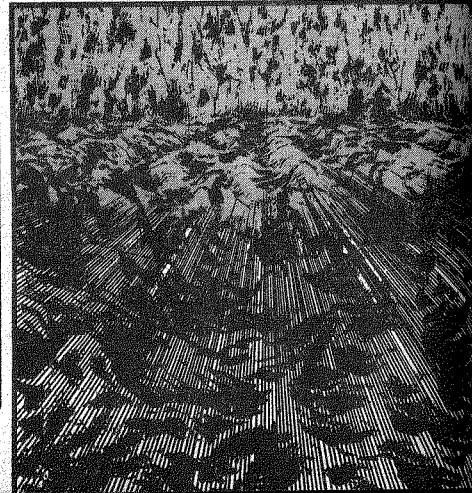
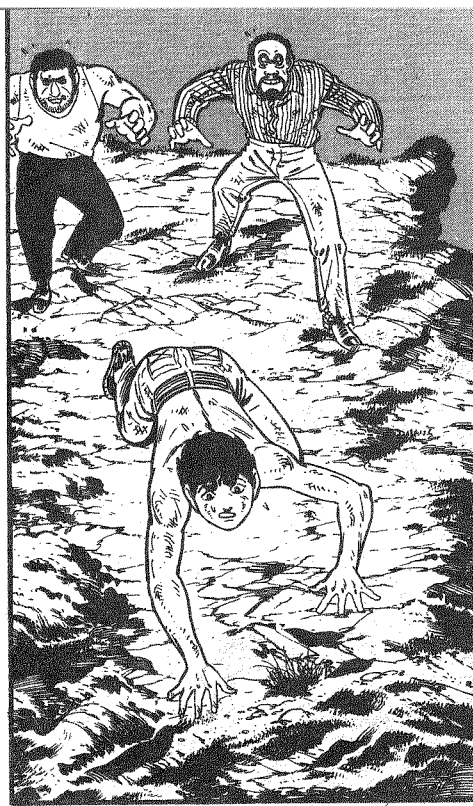

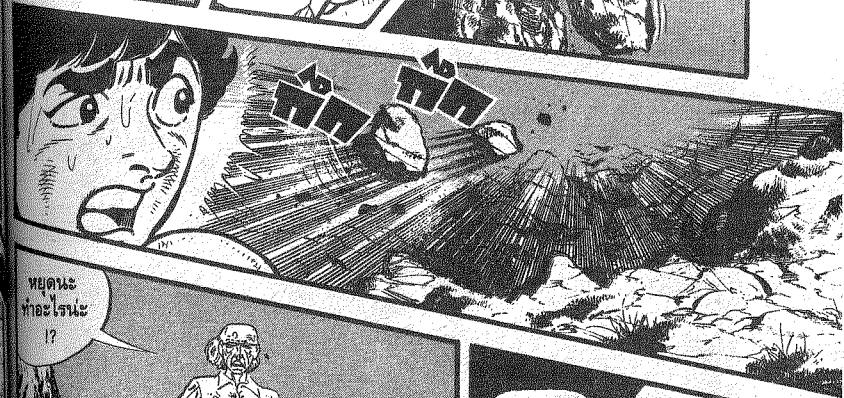
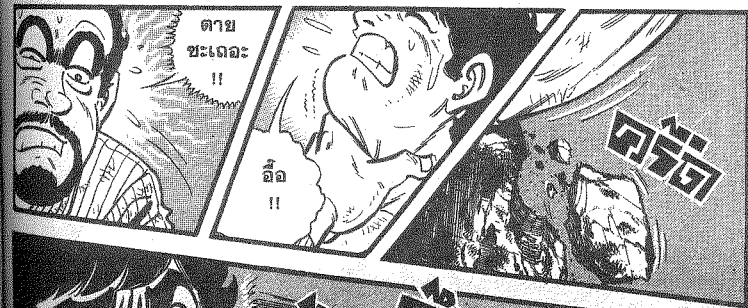
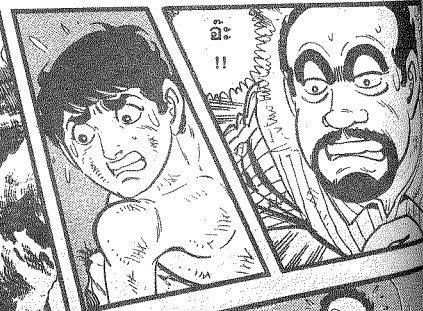
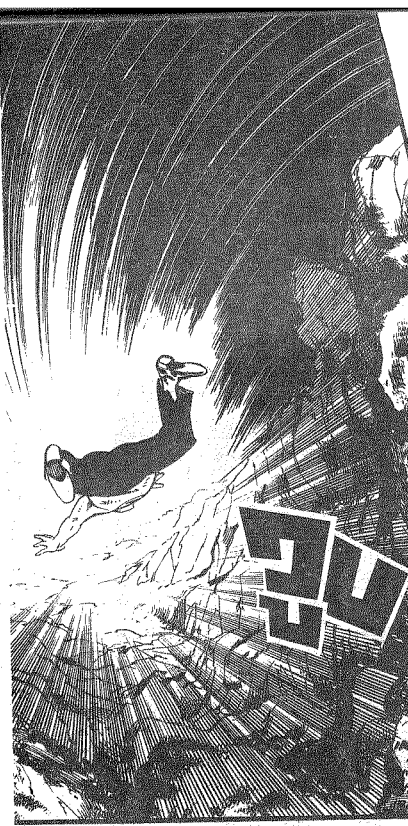

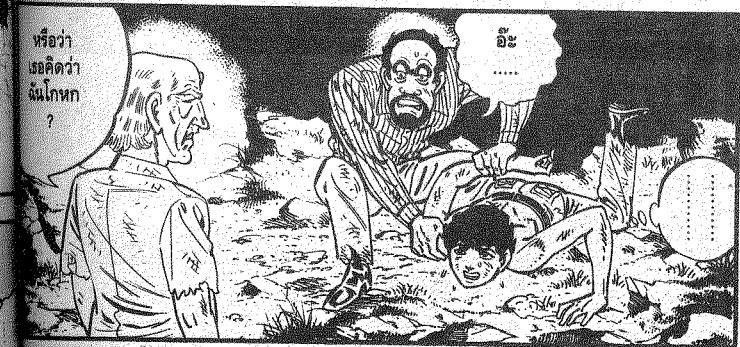
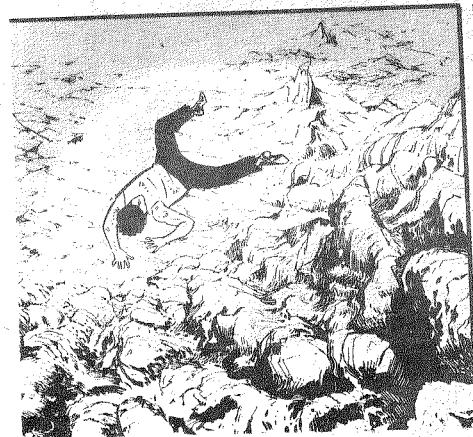
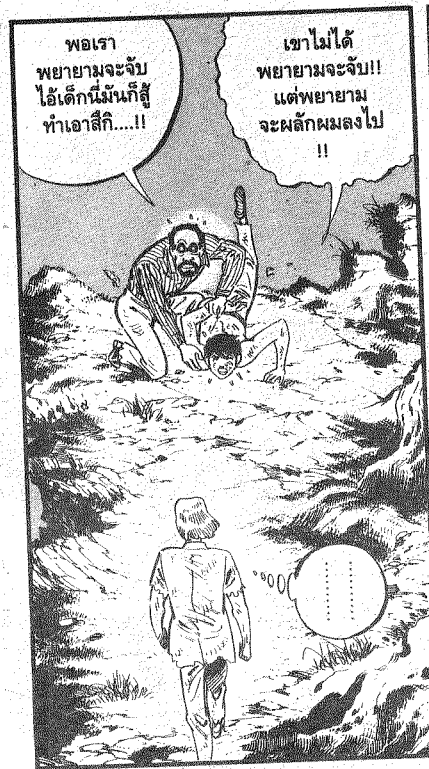

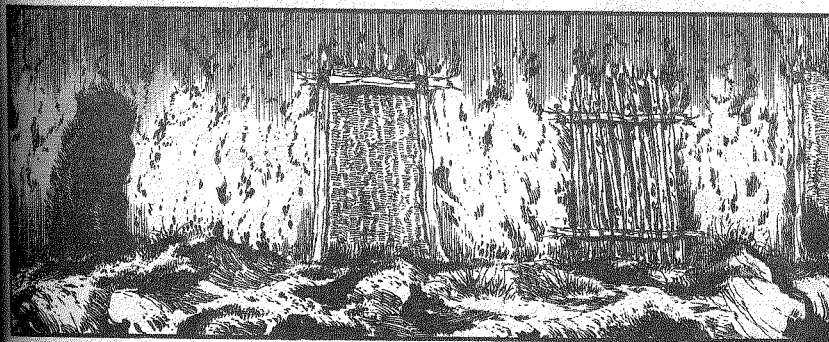
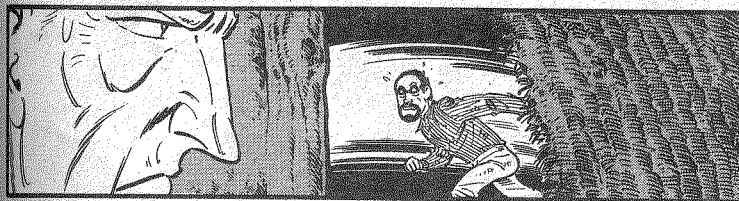
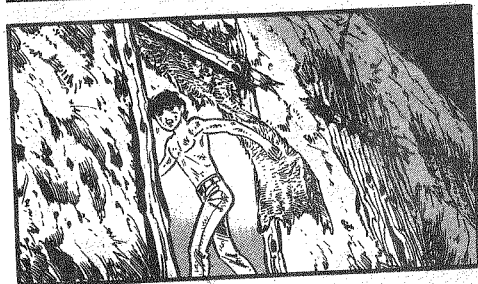
สวัสดี

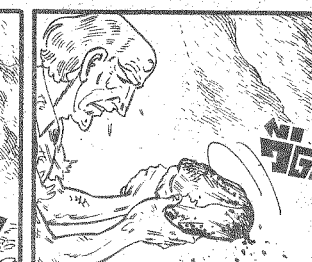
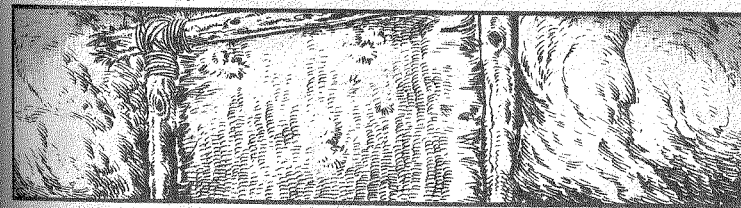
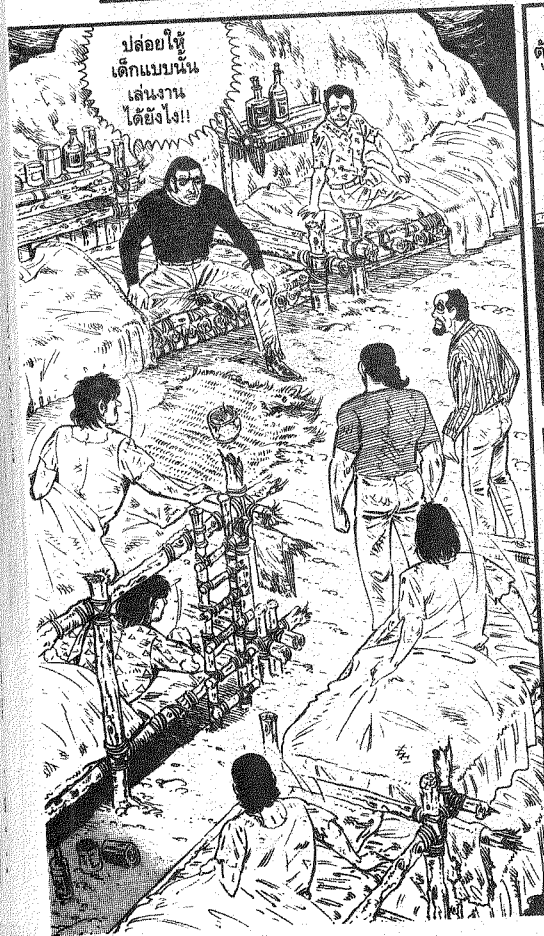
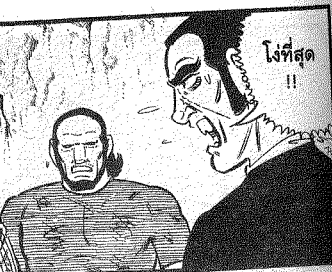

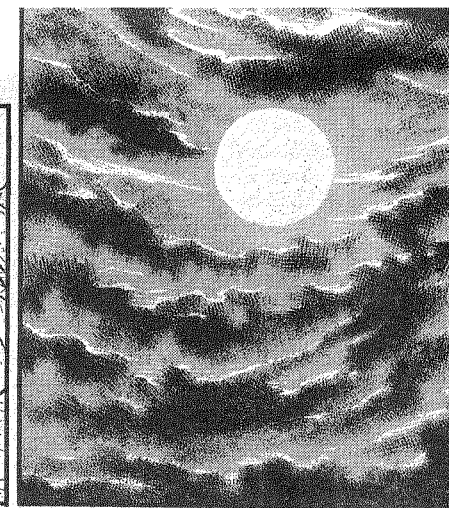
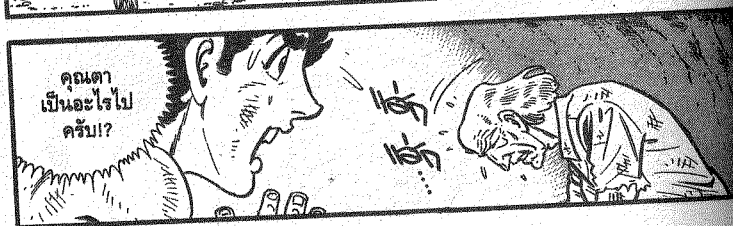
จะใช้ได้รีเปล่านั้น
ก็ไม่ใช่.....
แต่ก็ยังดีกว่า
ไม่มีอะไรเลย!

ครับ !

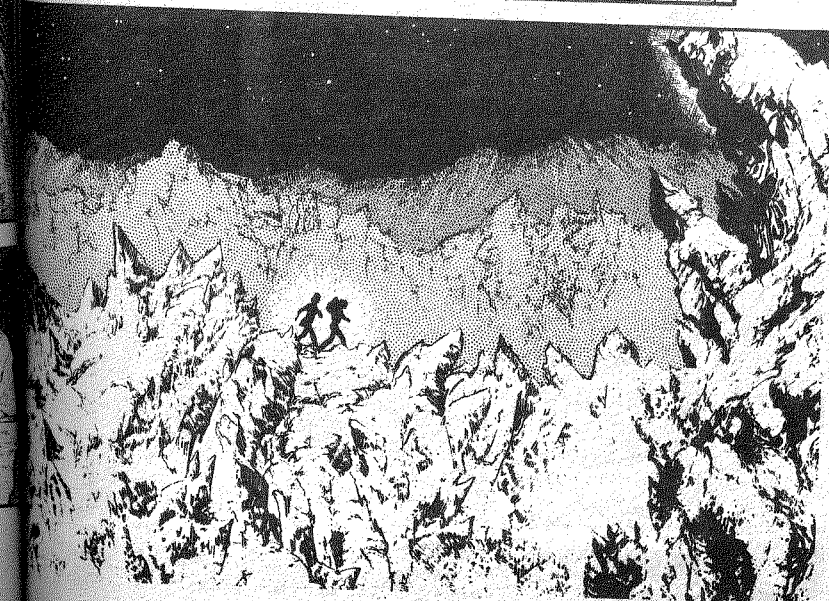
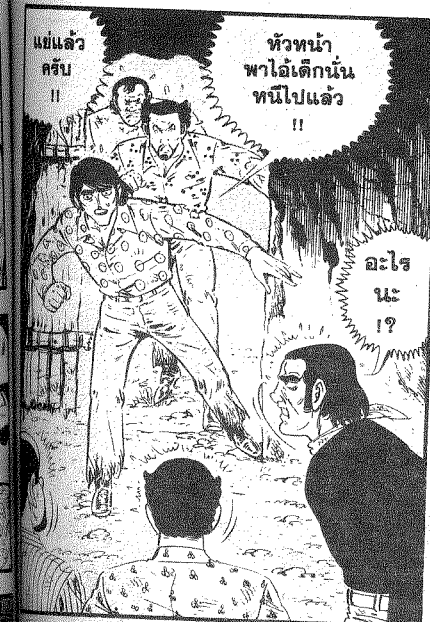
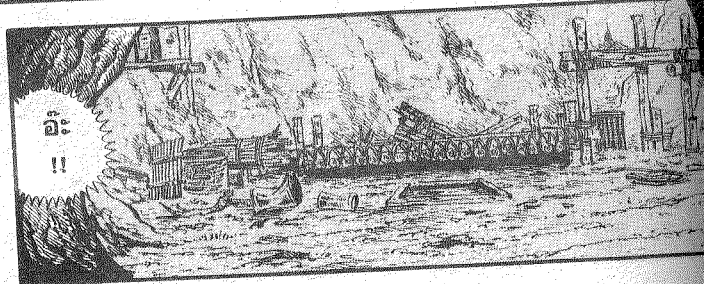
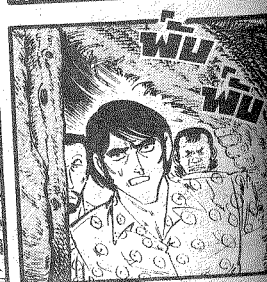
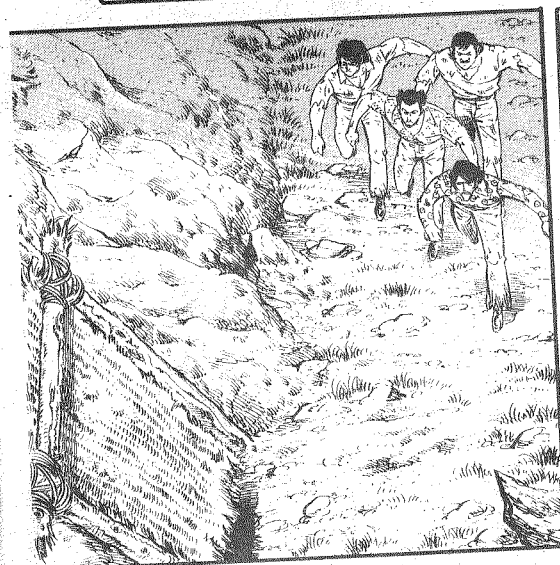
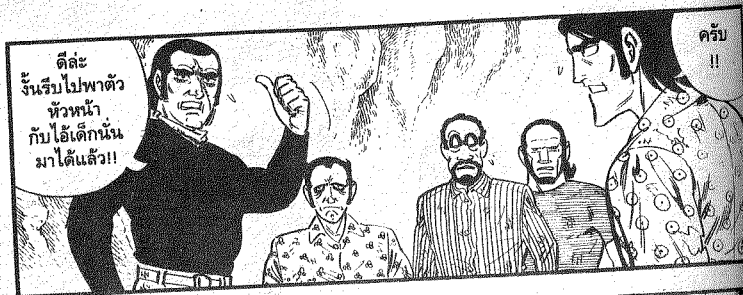

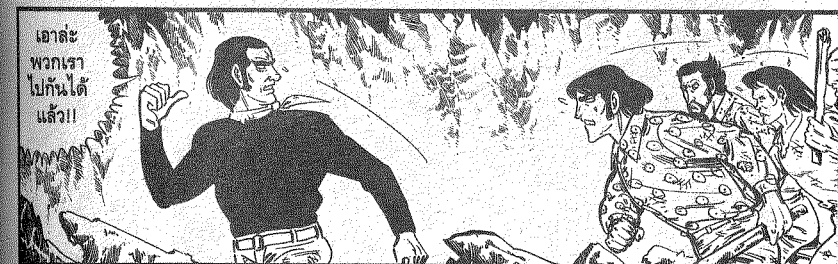
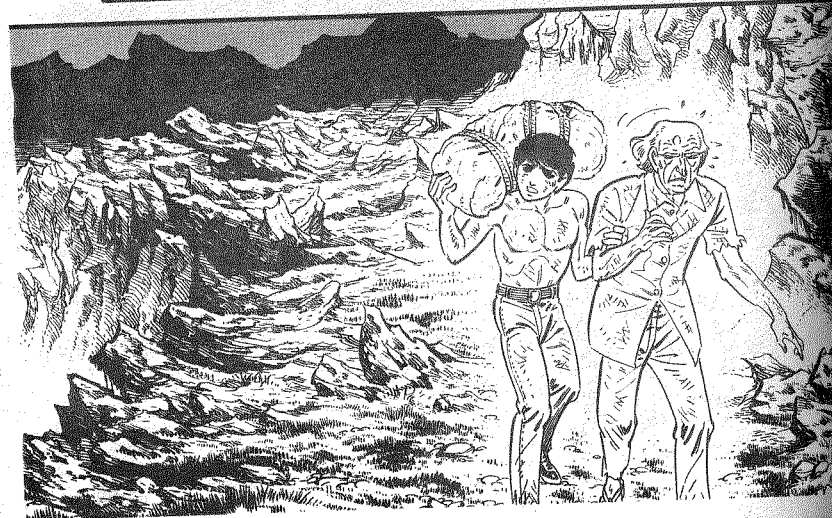
!!

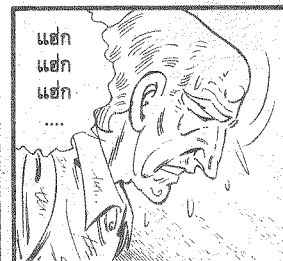
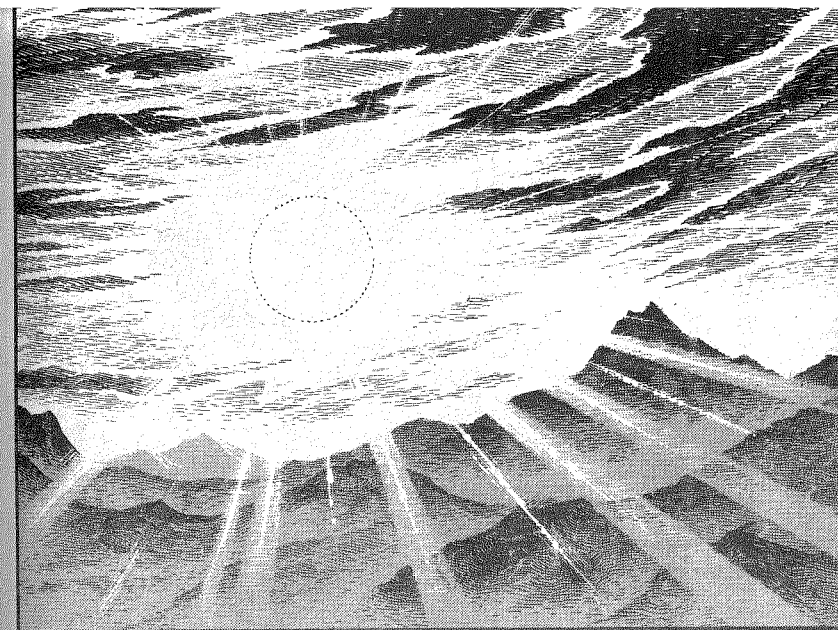

ทุกคน เห็นด้วยกับฉัน แล้วนะ !?

สิม เห็นด้วย !!

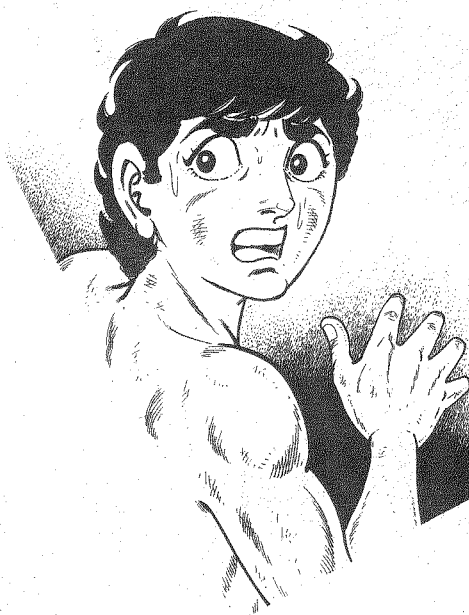
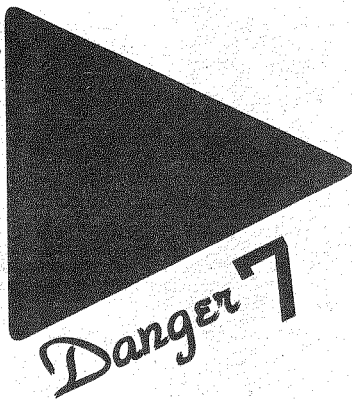

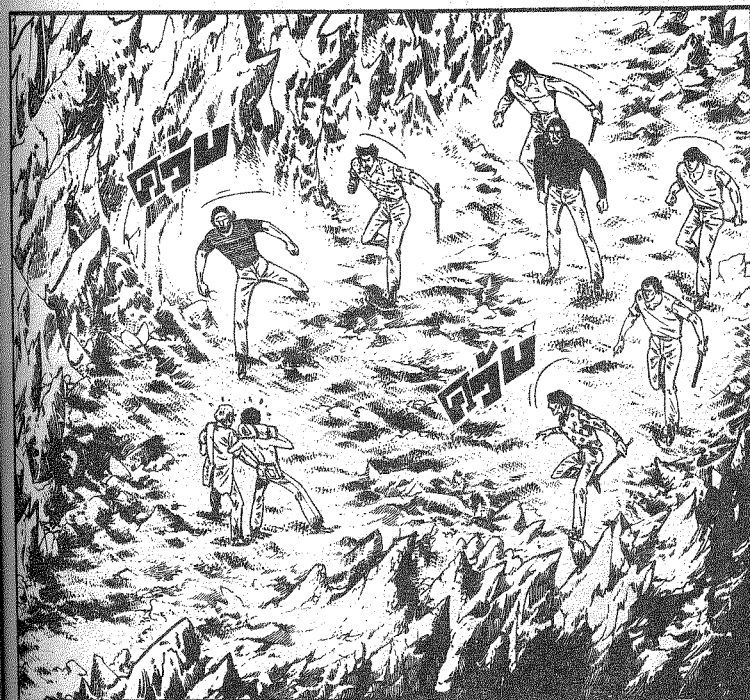
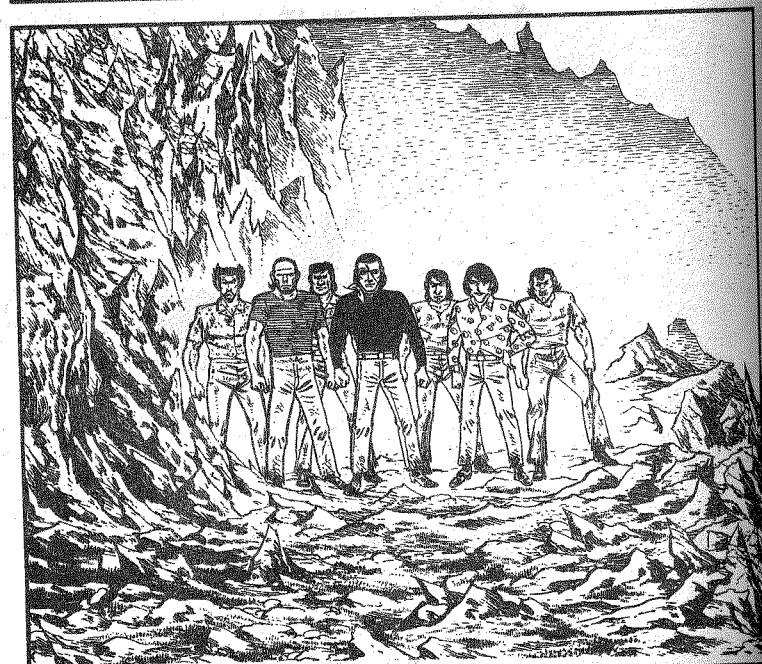
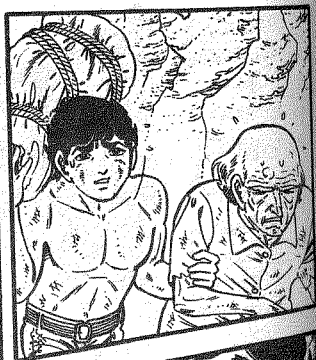

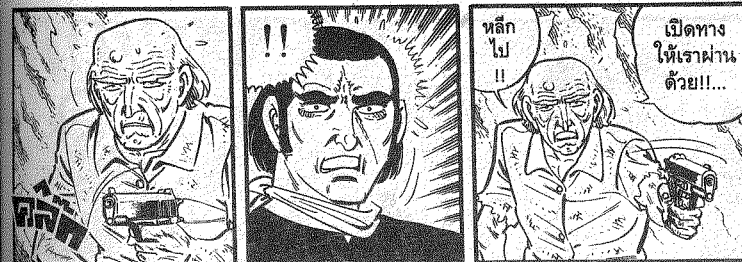
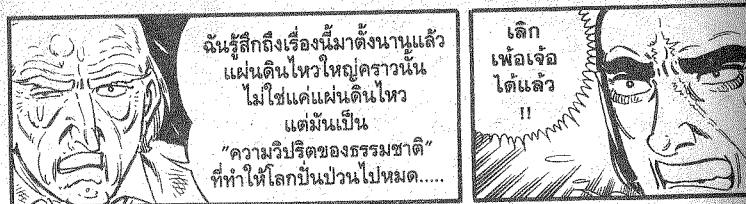

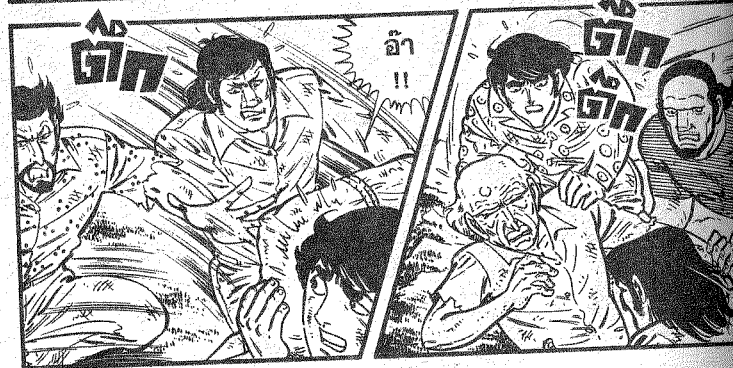

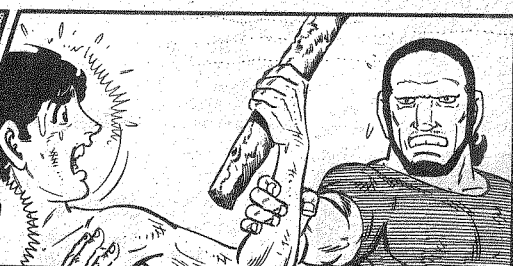
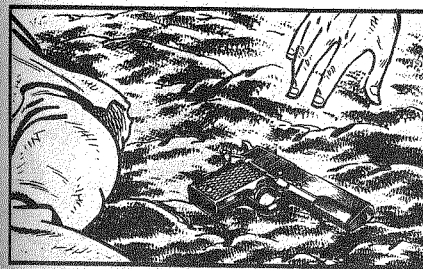
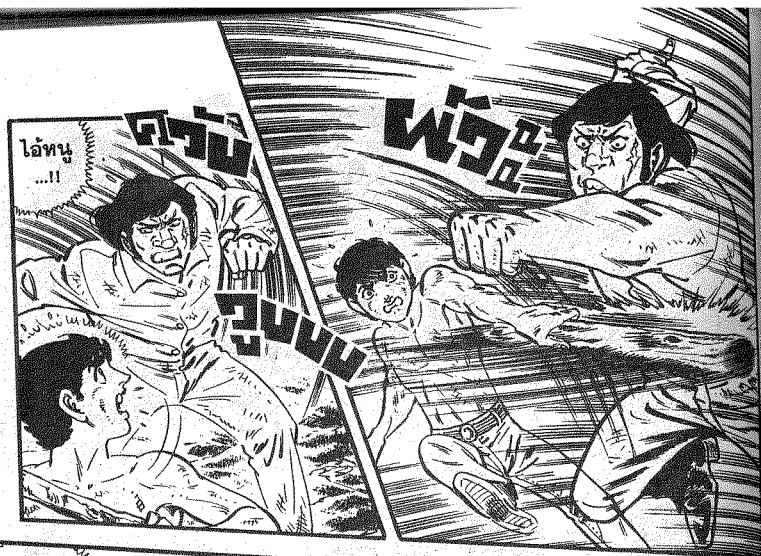
Serial
คาวบอย

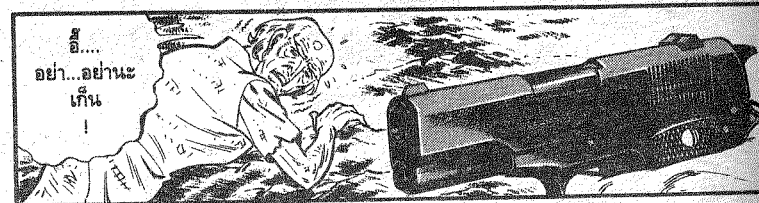
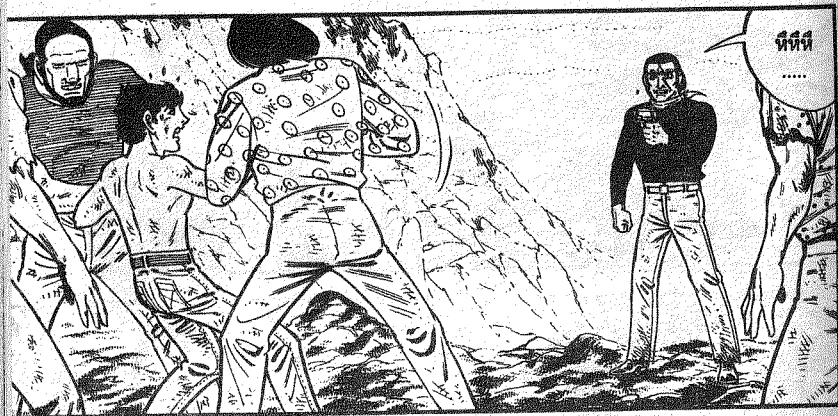

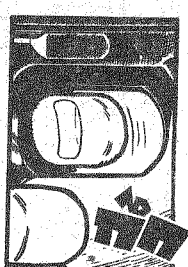
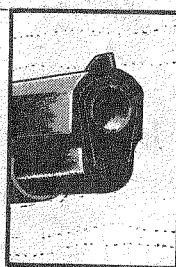
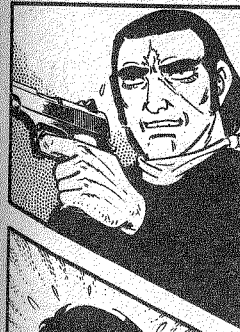

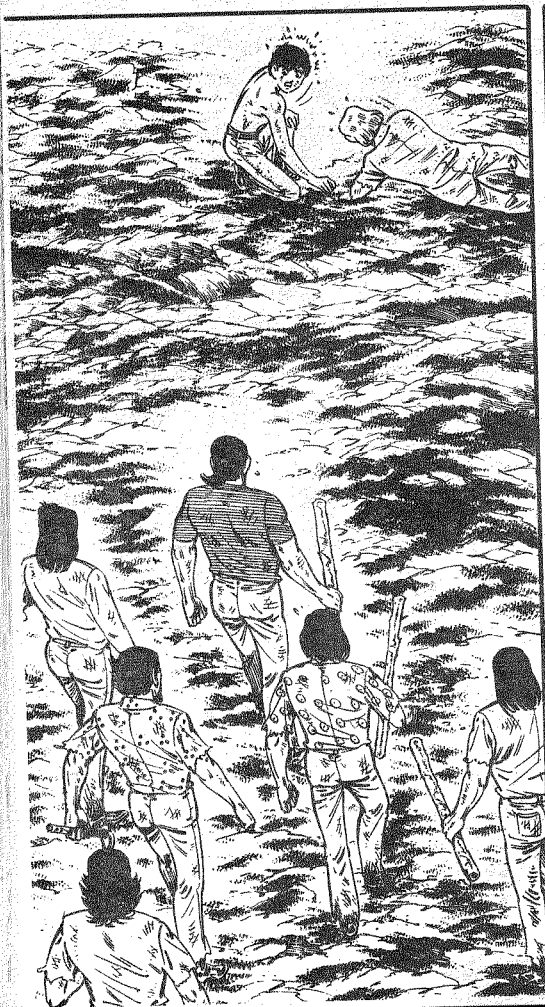

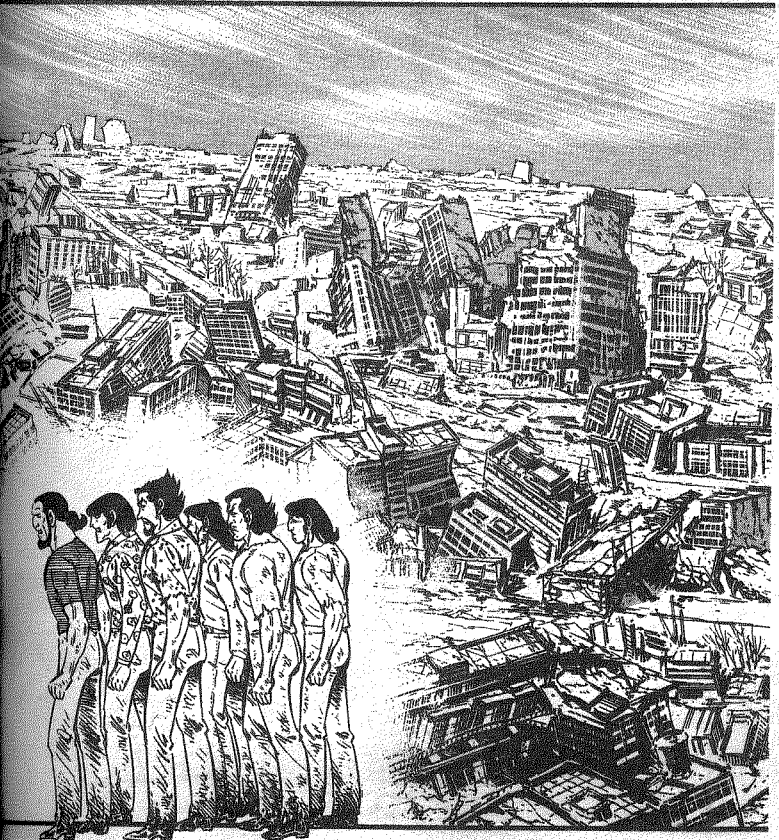
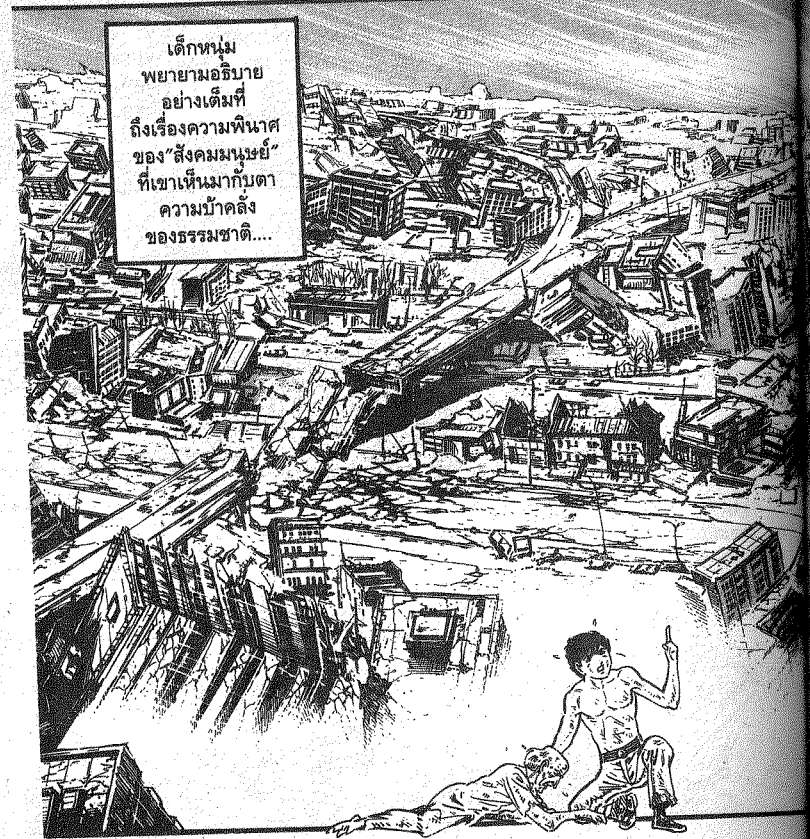

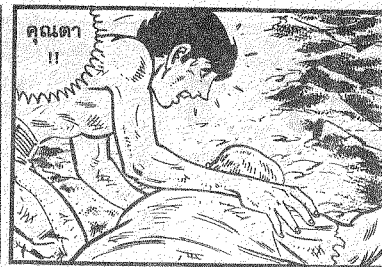
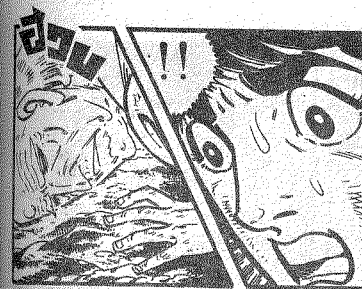
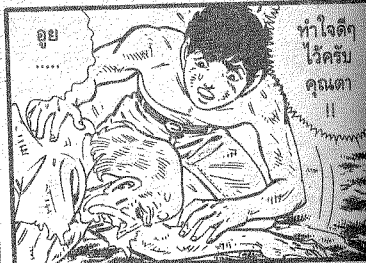
อย่ามายุ่ง
หาบ่อยเลย
ไอ้แก !!

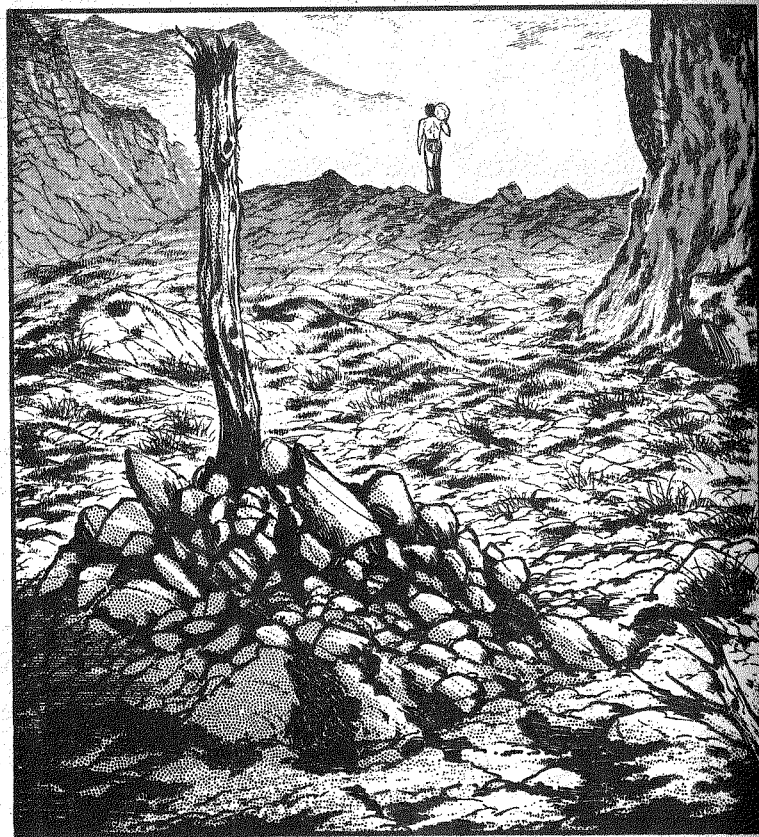
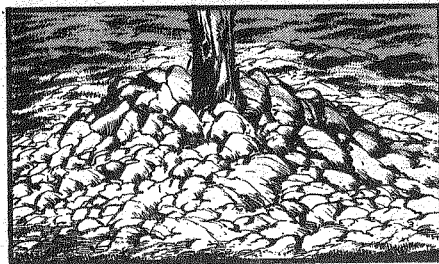

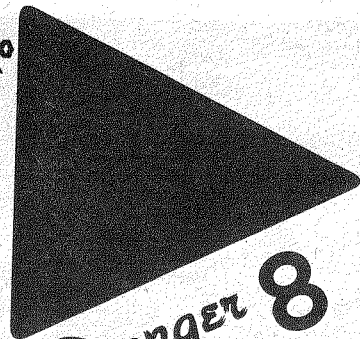

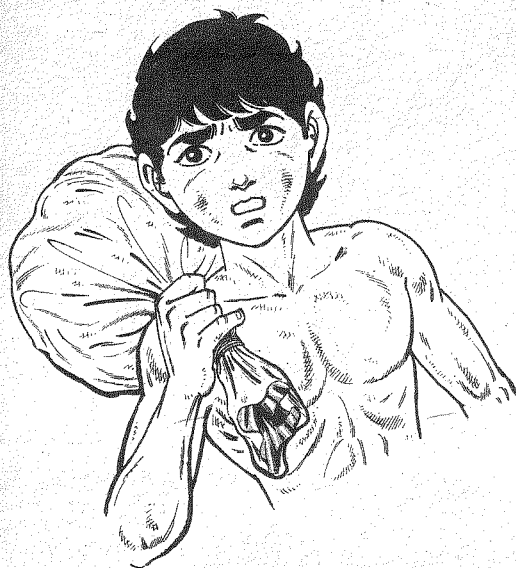

ส
U
R
A
V
I
A
L

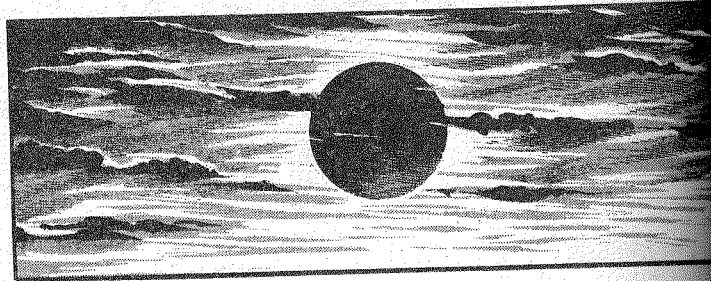
Danger 8

เด็กหนุ่ม
เดินเรื่อยไป
อย่างไร้จุดหมาย
เพื่อตามหา
"ร่องรอยของคน"
อาหารก็หมด
ไม่มีเหลือ
แล้ว....

คงต้องเลิก
เดินหน้า
แล้วหยุด
หาอาหารก่อน
ได้แล้ว...

หืม
!?

นี่เป็น
รอยเลื่อย
ไม้ผิวด้าน
!!

ที่สำคัญคือ
รอย
ยังใหม่
!!

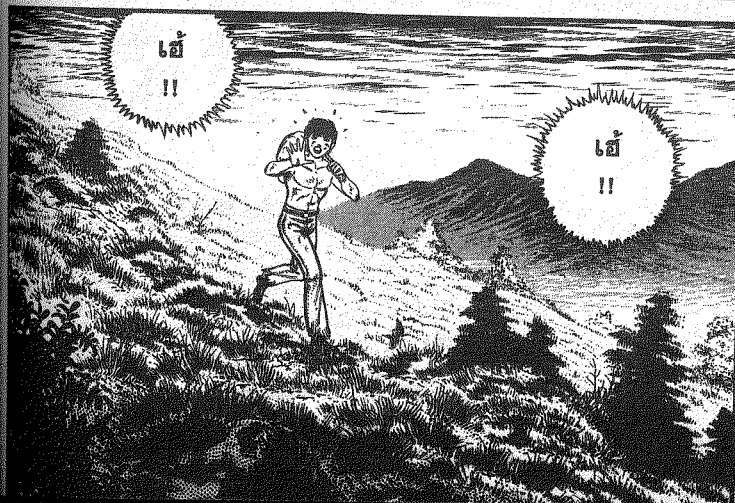
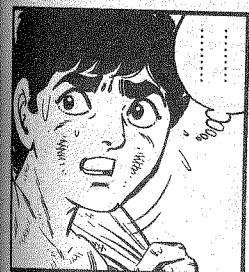
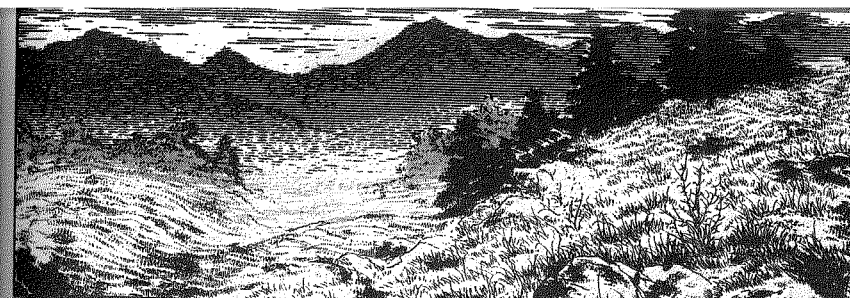

มีคนอยู่
ใกล้ๆ แถวนี
!!

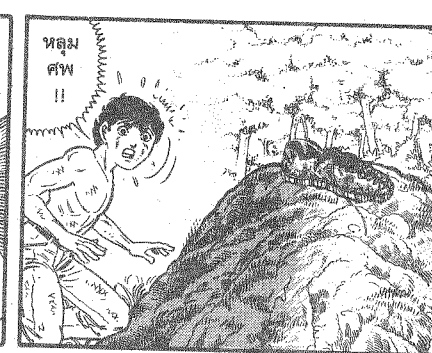
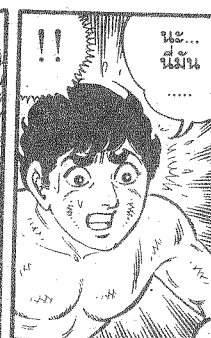
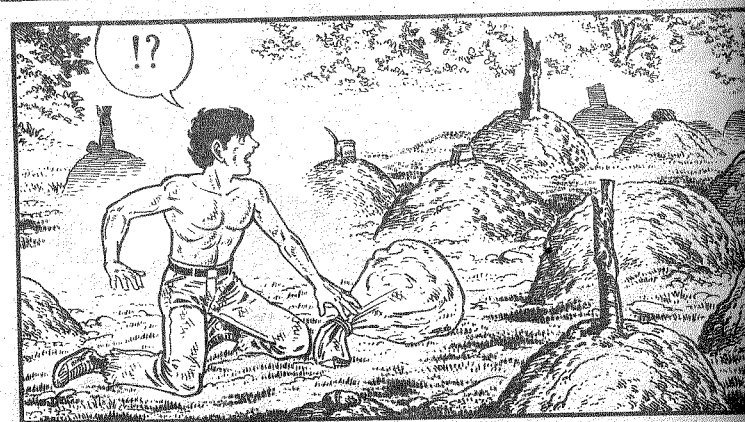
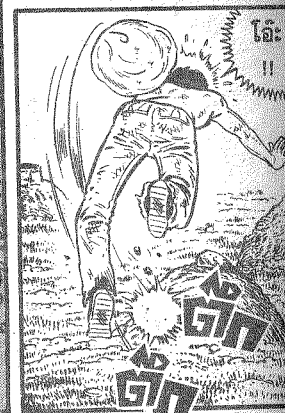
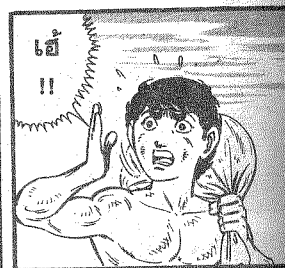
เฮ้
!!

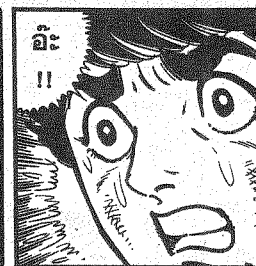
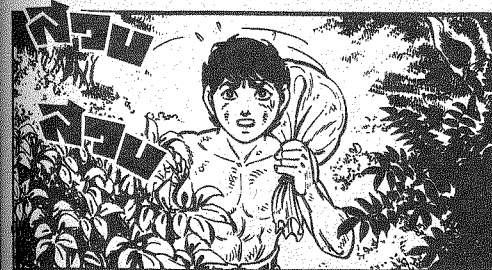
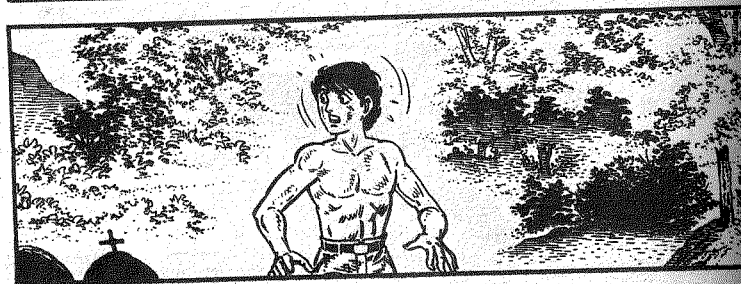
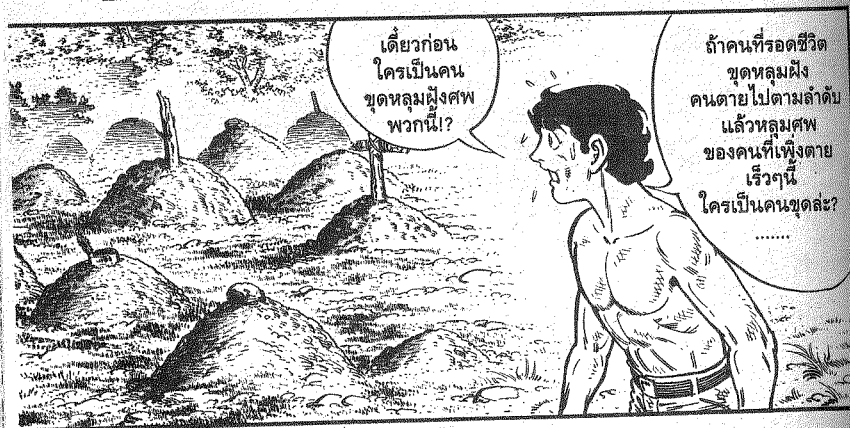
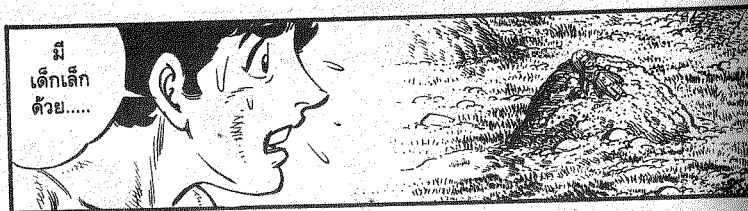
ถ้ามีคนอยู่
ช่วยตอบ
ด้วยครับ
!!

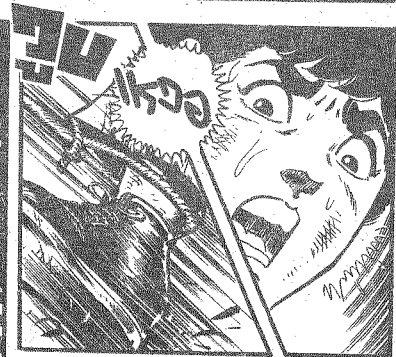
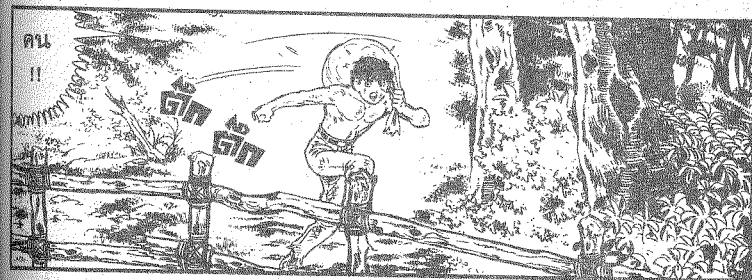
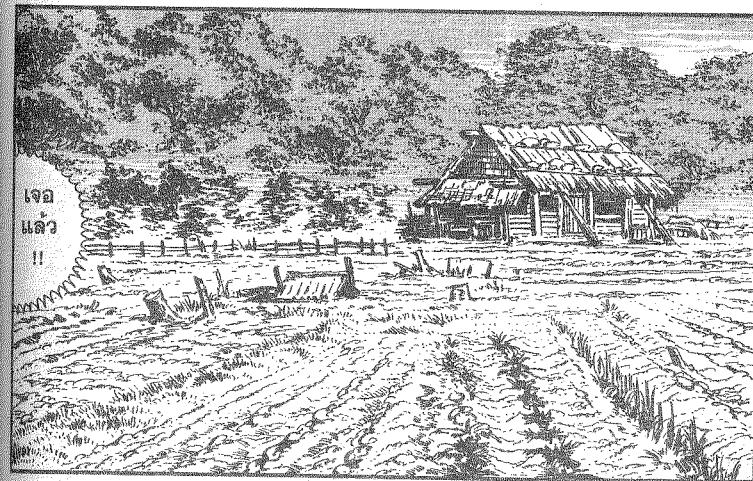

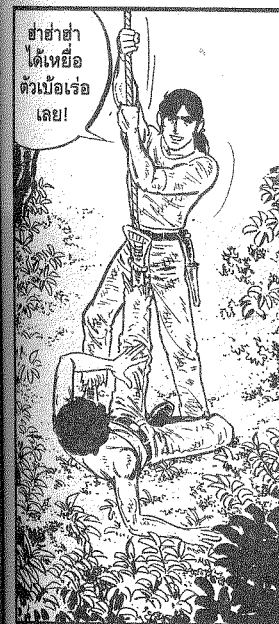
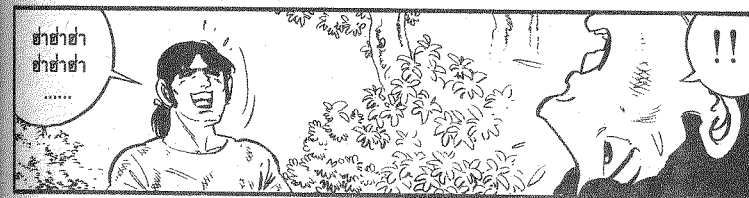
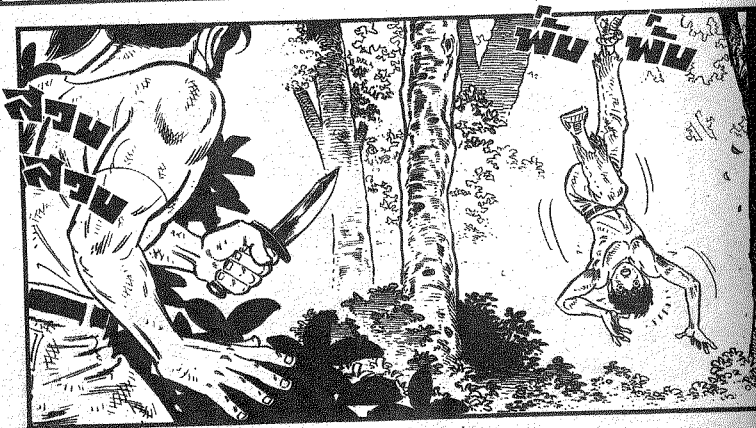
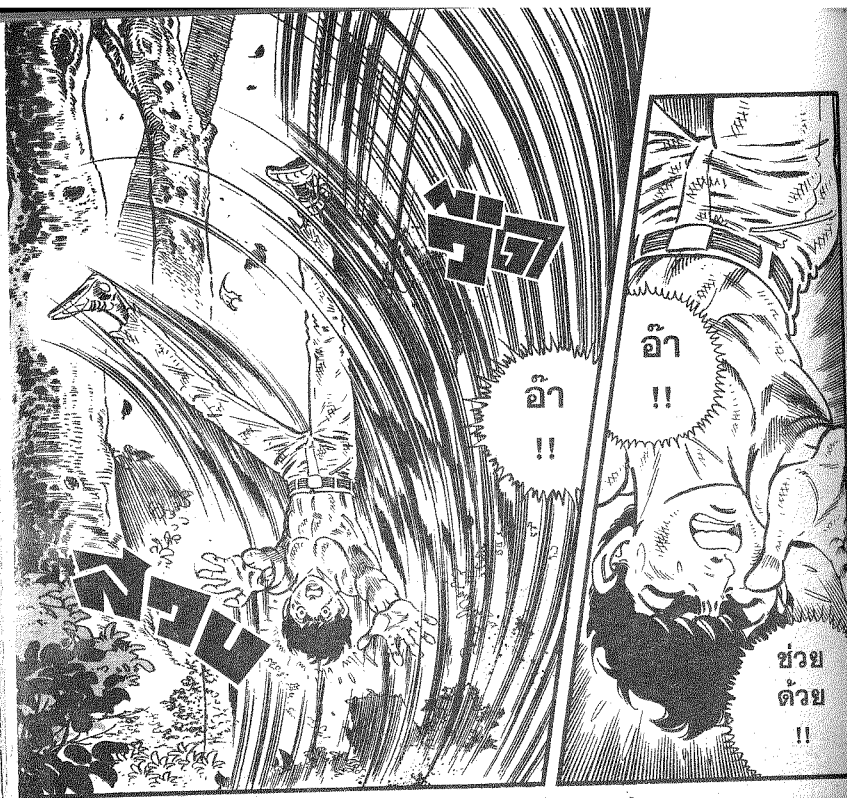
เฮ้
!!

เฮ้
!!

จะใช้กับดัก
แบบนี้
จับอะไร
หรือครับ?

หมาป่า
กับกระต่ายป่า
ที่มากินผัก
ในส่วนนี้.....

แต่ตั้งแต่วางกับดัก
ก็เพิ่งมีเรอนี้แหละ
มาติดเป็นรายแรก
ชะชะชะชะ

ว่าแต่...
เท่าที่เห็น
ดูเหมือนเธอ
จะหิวใช่ไหม?

ครับ...
ผมยังไม่ได้
กินอะไรเลย
ตั้งแต่เช้า

ดีละ
เงินคืนนั้นฉันจะทำ
สตูล้อมน้ำฝรั่ง
ให้กิน!

สวนผัก
นี่.....

คุณทำเอง
คนเดียว
หรือครับ
.....?

ใช่
ตอนนั้นฉันทำ
อยู่คนเดียว
แต่ตอนที่
มากับเบิกที่แถวนี้
เพื่อเริ่มทำสวน

มีคนอยู่
30คน
แต่ทุกคน
ตายไปหมดแล้ว
เมื่อปีก่อน

ตอนมาที่นี่
ผมผ่าน
หลุมฝังศพ
หมายถึง
หลุมพวกมัน
สินะครับ

ทำไม
พวกเขา
ถึงตาย
ล่ะครับ?

เป็นโรค
นะ
?

แต่ฉันก็
ไม่ค่อยรู้
หรอก
เพราะ
ไม่ใช่หมอ

ดูแล้ว
น่าจะ
เป็น
ไข้หวัดใหญ่
ชนิดร้ายแรง

เหมือน
เคยเห็น
ผู้ชายคน
นี้ที่ไหน
มาก่อน
.....?

เคยเห็นเขา
ที่ไหน
กันแน่นะ
.....?

ถ้าเป็นสมัยที่
ยังมีอารยธรรม
ได้กิน
ยาแก้หวัด
แค่โดนหวัด
ก็น่าจะหาย

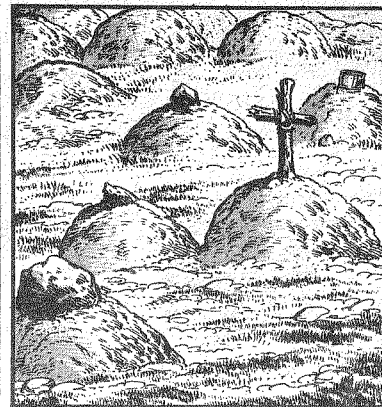
คง
ไม่มีใครตาย
แม้แต่
คนเดียว

แต่ทุกคน
ร่างกายอ่อนแอ
ความเหน็ดเหนื่อย
และขาดสารอาหาร
ที่สะสมมา
ทำให้ไม่มีกำลัง
ที่จะต่อสู้กับไวรัส

ยิ่งกว่านั้นก็คือ
เราไม่มียาที่จะ
ใช้รักษาคนป่วยอยู่เลย
เราไม่มีทางอื่น
นอกจากได้แต่
เฝ้าดูคนป่วย
ที่นอนเพื่อ
เพราะมีไข้สูง
หมดลมหายใจ
ไปเอง.....

โรคภัยเข้าโจมตี
คนที่ยอ่อนแอ
และไม่ค่อย
มีกำลังกาย
ที่ละคน
ภายในเวลา
ไม่ถึงเดือน
ทุกคนก็ตาย
จากไปหมด
ทั้งฉันไว้คนเดียว

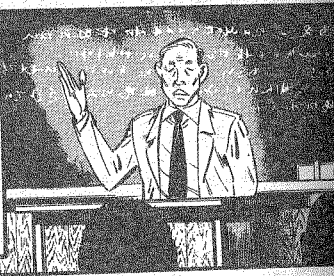

ฉันไม่เคยคิดเลยว่า
พอไม่มีการแพทย์
แล้ว มนุษย์
จะเปราะบางอ่อนแอ
ขนาดนี้....

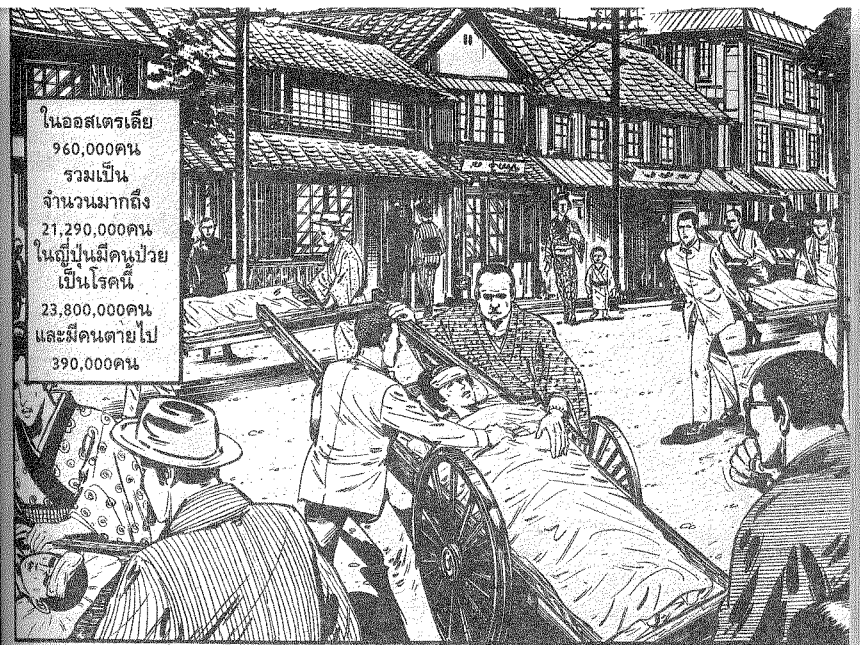
เด็กหนุ่ม
นึกไปถึงเรื่อง
"ไข้หวัดสเปน"
ที่เคยเรียน
ในโรงเรียน
.....

เดือนพฤษภาคม
ปี 1918
ไข้หวัดใหญ่ร้ายแรง
ที่เริ่มเกิดขึ้น
ในมาดริด
แพร่ระบาดไปทั่วยุโรป
และกระจายไปจนถึง
แอฟริกา อเมริกา
ออสเตรเลีย
และเอเชีย.....

จนถึงปี 1923
มีคนป่วย
600 ล้านคนทั่วโลก
คาดกันว่า
จำนวนคนตาย
ในเอเชียมี
15,750,000 คน
ในยุโรป 12,160,000 คน
ในแอฟริกา
1,350,000 คน
ในอเมริกาเหนือ
1,070,000.....

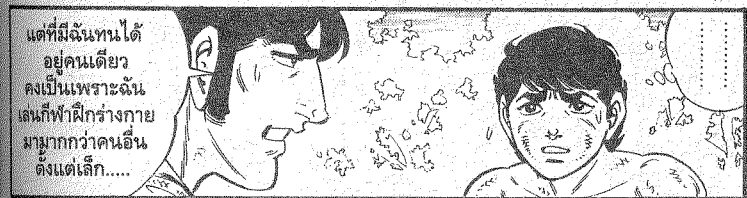
ในออสเตรเลีย
960,000 คน
รวมเป็น
จำนวนมากถึง
21,290,000 คน
ในญี่ปุ่นมีคนป่วย
เป็นโรคนี้
23,800,000 คน
และมีคนตายไป
390,000 คน

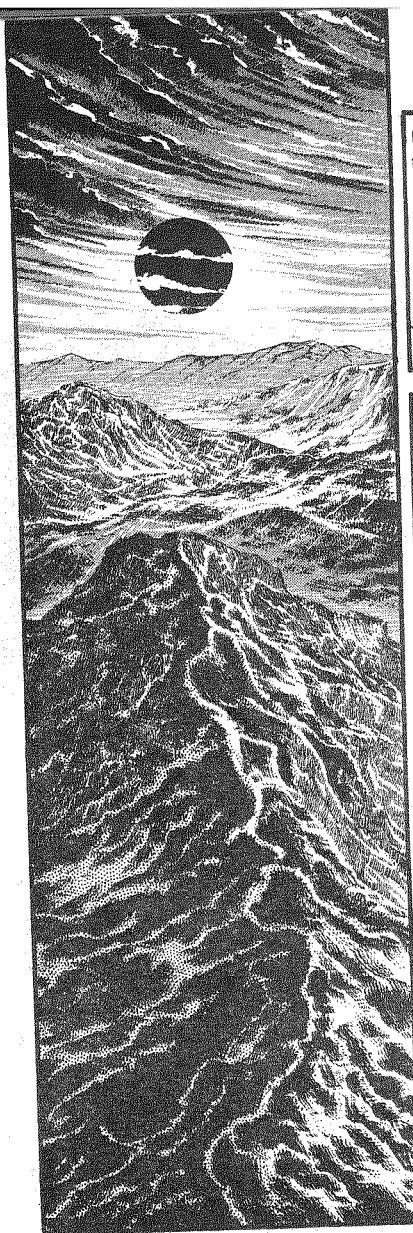
แต่ทำไม
ถึงมีคนรอด
อยู่คนเดียว
ล่ะครับ?

ฉันเองก็คิดโรค
เหมือนกัน
.....

เริ่มจากรู้สึกหนาว
มีไข้สูง ปวดหัว
แล้วก็ไอ
จนต้องนอนหมอน
อยู่อาทิตย์นึง
นี่กว่าจะตายแล้ว
เหมือนกัน

แต่ที่มีฉันทนได้
อยู่คนเดียว
คงเป็นเพราะฉัน
เล่นกีฬาฝึกร่างกาย
มามากกว่าคนอื่น
ตั้งแต่เล็ก.....

ผมอยากถาม
อะไรอย่างนี้
ครับ
ในบรรดา
คนที่ล้มป่วย
ตายไป
.....

มีครอบครัว
ชื่อ "สีลิก"
3 คน
รวมอยู่ด้วย
รีเปลาครับ
.....?

ไม่รู้สิ
ดูเหมือนจะมีกัน
หลายครอบครัว
แต่ฉัน
ไม่รู้ลึกชื่อ
เลย...

พ่อแม่
กับพี่สาวผม
นะครับ
!

ผมกำลัง
ตามหา
ครอบครัว
ที่พลัดหลง
กันไปอยู่
!

ถึงงั้นก็เถอะ
ฉันก็ไม่รู้
จะตอบได้ยังไง
เหมือนกัน
.....

ไม่รู้ว่าเป็นพวก
คนที่ตายไป
มีครอบครัว
ของเธอ
อยู่ด้วย
รีเปลา

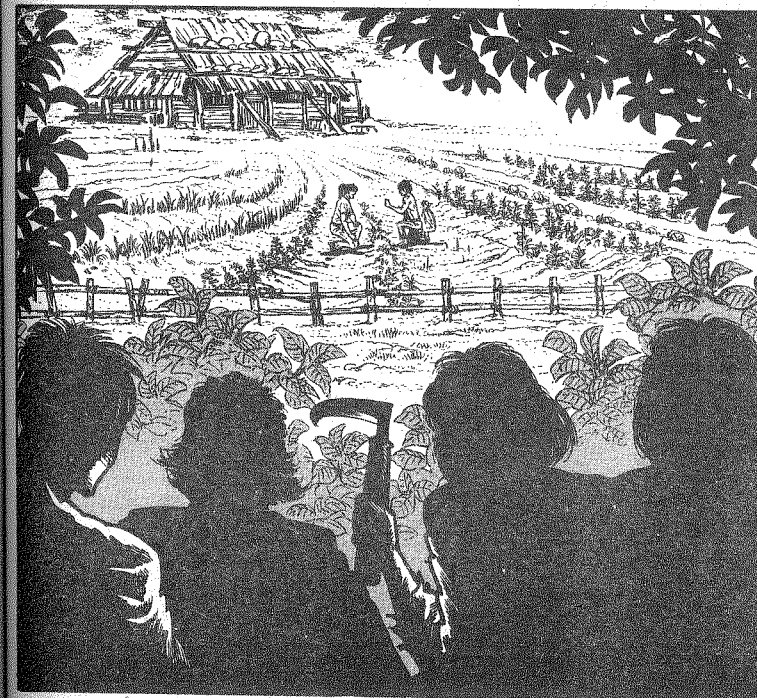
มีรูปบ้าง
รีเปลาละ
?

ไม่มีรูป
หรือครับ
พ่อผมอายุ 42
แม่อายุ 40
.....

พี่สาว
อายุ 17
.....

ตัวสูง
กว่าแม่
.....

ถ้าฉันก็ไม่หาพวก
พวกที่ตายไป
ไม่มี
ครอบครัวเธอ
หรือ

เพราะคนที่ตายไป
ส่วนใหญ่เป็นคนแก่กับเด็ก
คนที่อายุน้อยก็มี แต่คนอายุ
รุ่นราวคราวที่เธอพูด
ไม่มีเลยสักคน!

ระ...
เธอครับ

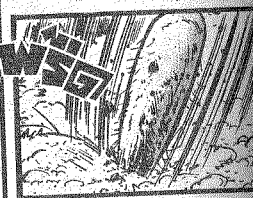
กินข้าวไป
ปรึกษากันไปดีกว่า
ว่าต่อไปจะเอา
ยังไง!

ฉันเองก็
ไม่ได้คุยกับ "คน"
มาตั้งปีหนึ่งแล้ว!
ช่วยสอน
หัวไชเท้า
ให้หัวหนึ่ง
ได้มั้ย?

ครับ
!!

ฮึบ!
โฮ!

โอโฮ
หัวไชเท้า
นี่กินจัง
ครับ!

ฉันพยายามมาหลายอย่าง
กว่าจะปลูกอะไรที่พอกินได้
ได้แบบนี้
ผักพวกนี้ฉันเริ่มปลูก
มาจากเมล็ดพันธุ์
ที่คนที่ตายไปเอามา

กว่าจะทำให้
พื้นที่แห่งนี้
แบบนี้
อุดมสมบูรณ์
ขึ้นมาได้
.....

เล่นเอา
แทบแย่
เหมือนกัน!

ผมก็เคยพยายาม
ปลูกผักครับ
แต่ไม่เคย
ปลูกหัวไชเท้า
ใหญ่ขนาดนี้
ได้.....

ทำให้
ดินสมบูรณ์
ได้ยังไงเธอ
ครับ?

ในที่ดิน
ผืนนี้....

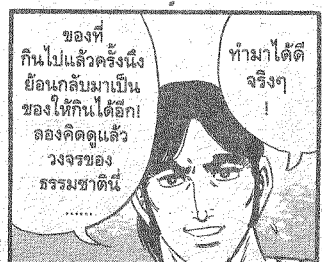
ฉันเอาขี้เถ้า
จากกองไฟ
กับซากสัตว์
แล้วก็ปลู
ที่กินเหลือ

แล้วก็มูลคน
หรือ
พุดง่าย ๆ
ก็คือ
อุของฉัน
ด้วย!

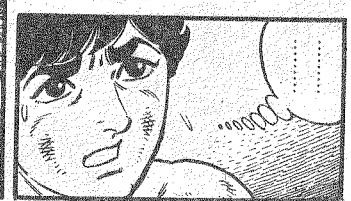
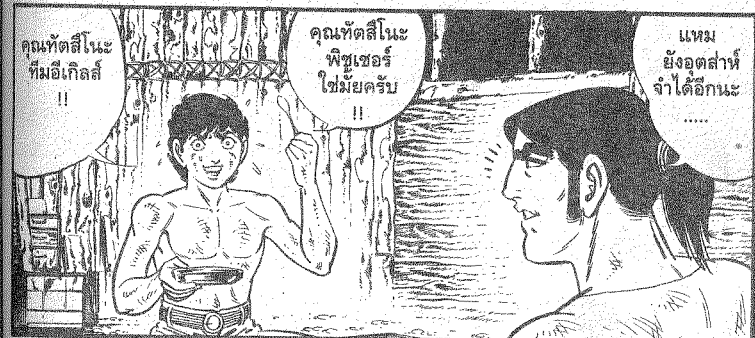
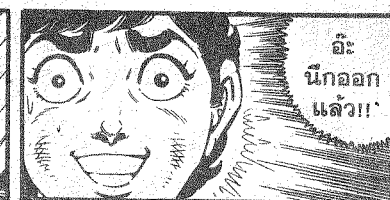
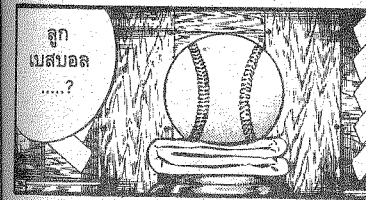
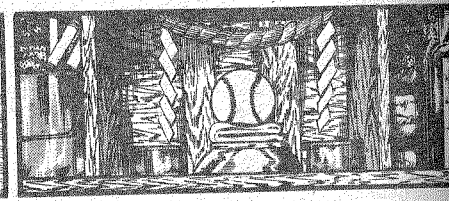
!!

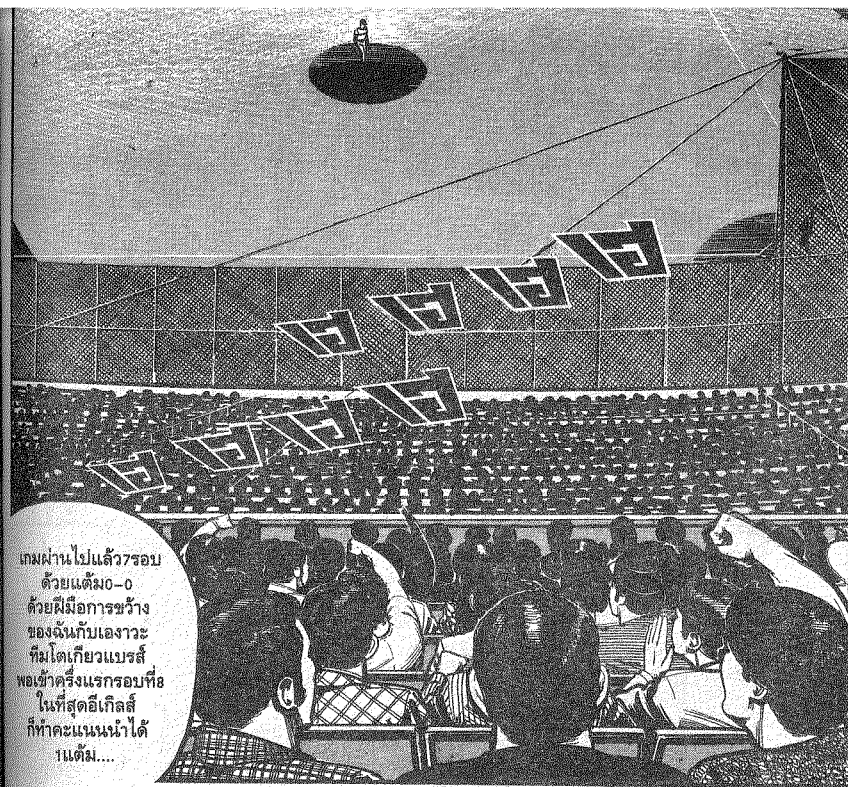
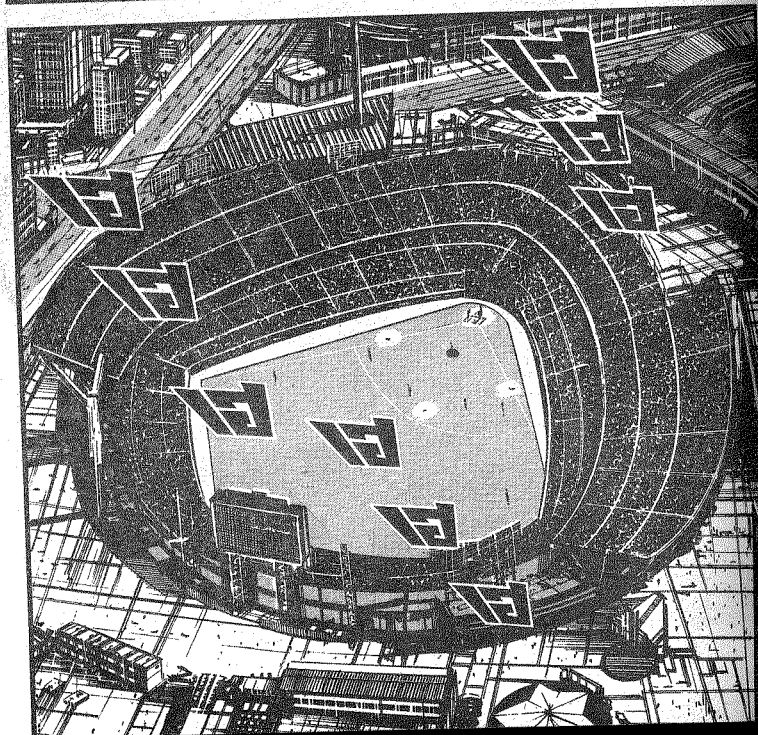

ของที่
กินไปแล้วครึ่งหนึ่ง
ย้อนกลับมาเป็น
ของให้กินได้อีก!
ลองคิดดูแล้ว
วงจรของ
ธรรมชาตินี้

ทำมาได้ดี
จริงๆ
!

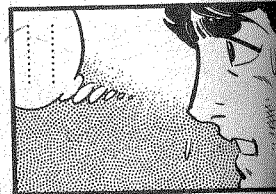
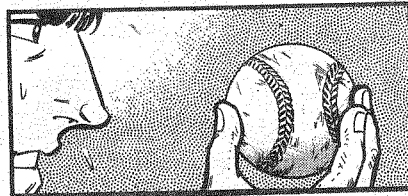

ฉันลงไปกอง
กับพื้นสนาม
เหมือนถูกพลักให้ล้ม!
สิ่งที่ฉันพอจะมองเห็น
ตอนนอนหมอบ
อยู่กับพื้น....

คือคลื่นยักษ์
ของสนามหญ้า
ที่ถูกฉีกออก
เหมือนเศษกระดาษ!!

หลังจากนั้น
ฉันจำ
ไม่ค่อยได้แล้ว
ว่าตัวเองวิ่งหนี
ไปทางไหน
ยังไง

พอรู้สึกตัวอีกที
ฉันก็นอนอยู่กลางหญ้าต้นไม้ม
ในชุดยูนิฟอร์มเปื้อนเลือด
มือกำบอลลูกนี้
เอาไว้แน่น

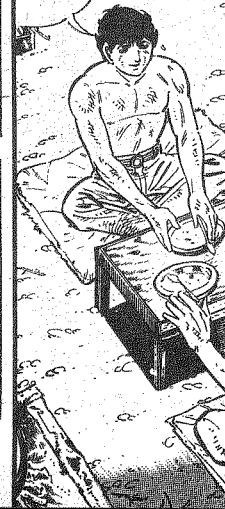

บอลลูกนั้น
เป็นบอลที่นำ
มาครั้งแรก
หลังเทิร์นโปร
มาให้คุณ

ใช่
ครับ!

ฉันมั่นใจ
ว่าอย่างนั้น
นะ!

อาหาร
อร่อยมาก
ครับ

เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว
จะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ
มาคิดเรื่องต่อไป
กันดีกว่า
เรอดังใจเอาไว้
ว่ายังไง?

ผมตั้งใจ
จะเดินทาง
ตามหาครอบครัว
ต่อไปครับ

อืม...แต่ถ้าไม่มี
หลักฐานแน่ชัดว่า
พวกเขายังมีชีวิต
อยู่....

การเดินทาง
เรื่องเบื้อย
ไปคนเดียว
มันก็อันตราย
มาก....

อย่างแรกก็คือ
ปัญหาเรื่องอาหาร
กับน้ำ แล้วเธอ
ก็ต้องดูแลตัวเอง
จากความเจ็บป่วย
หรือบาดเจ็บด้วย

คนที่ขาดสติ
กลายเป็น
อันตรายป่วน
ก็มีอยู่ไม่น้อย
.....

ไม่มีอะไรกับ
การกระโดด
เข้าป่าหา
"อันตราย"
เลย!

ที่ผ่านมา
ผมก็อยู่
คนเดียว
มาตลอด!!

ที่ผ่านมา
เธอแค่คิดเท่านั้นแหละ
คนเราถ้าหัว
แม่แต่เนื้อเน่าก็กินได้
ถ้าคอแห้ง
ก็แยกไม่ออกว่าน้ำไหน
มีพิษ.....

ฉันเคยเห็น
คนที่อยาก
จนไปเก็บเห็ดพิษ
มากิน
ตายไปหลายคน
แล้ว.....

เอางี้เป็นไง?
ใช้บ้านฉันเป็นฐาน
คอยหาข่าวเรื่อง
ครอบครัวของเธอ
ไปก่อน!

เธอ
เอาข้าวกล่อง
ออกไปเดินหา
ร่องรอยทุกวัน
.....

ที่นี้มีเธอ
เพิ่มอีกคน
เรื่องอาหาร
ก็ยังไม่ปัญหา
ฉันเองก็พอจะ
ช่วยเธอหา
ข้าวคราวได้
เหมือนกัน

ฉันคิดว่า
แบบนี้แหละ
.....

ครับ
ฉันผม
จะทำตาม
ที่คุณว่า
!

คงต้อง
รบกวนคุณ
หลายอย่าง
นะครับ!

ไม่เอาล่ะ!
อย่าเกรงใจ
แบบนี้
สิ!

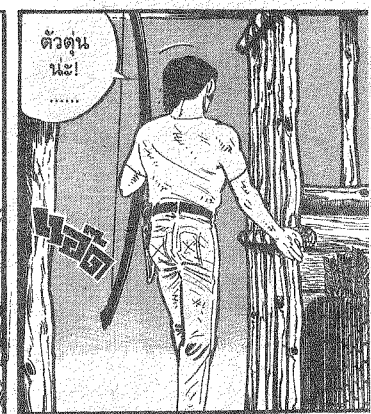
ชะชะชะ
.....

งั้นคืนนี้
เธอรีบเข้านอน
แต่หัวค่ำเถอะ
ฉันจะออกไป
เดินดูสวนผัก
หน่อย.....

พอใกล้ช่วงเก็บเกี่ยว
จะมีพวกสัตว์
ที่คอยขุดกินผัก
ออกมาทันเยอะ
เหมือนรอเวลา
อยู่.....

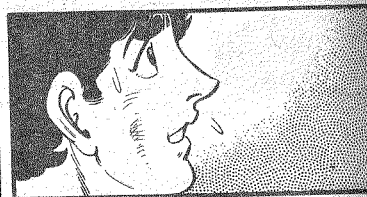
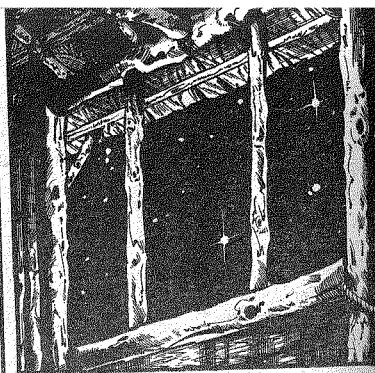
ครับ
งั้นผมจะเก็บ
ด้วยตัวเอง
ว่าแต่...
เนื้อในสตูนี่มัน
เนื่ออะไรเธอครับ
.....?

ตัวตุน
นะ!
.....

ตัวตุน!?
.....

ได้โท
โดนชะและเลย
นะครับ!!

หมูป่า
หรือ
ครับ!?

คนนะ!!
เป็นฝีมือคน
!!

พวก
หัวขโมย
!!

ไม่ใช่
ไม่ใช่
มือหมูป่า
หรอก!

เอ๊ะ
!?

หน้อย
พวกนั้น
อาจจะยังอยู่
แถวนี้!!

ฉันต้อง
ทำได้
แน่
!

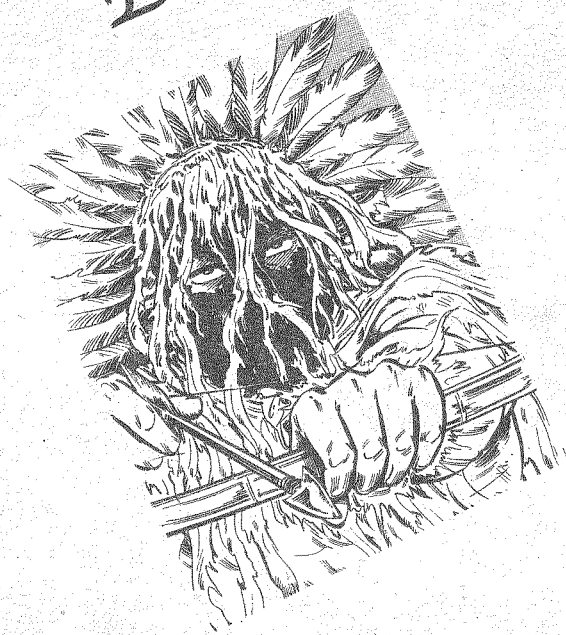
เอาละ
ตั้งแต่พวงนี้ไป
เราจะใช้ที่นี่
เป็นฐานในการ
หาข่าวเรื่อง
ครอบครัว!

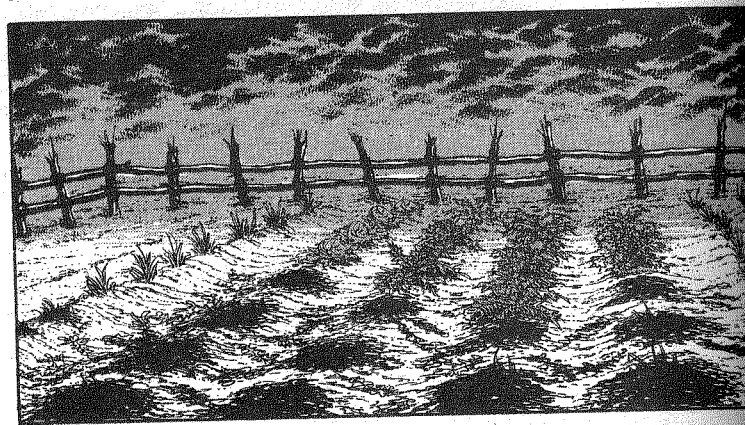
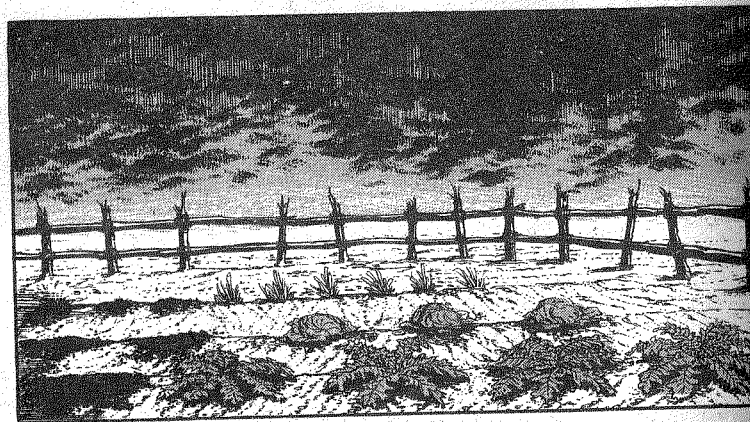
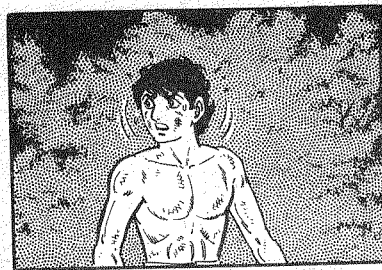
ได้
โดนเข้า
จนได้!!

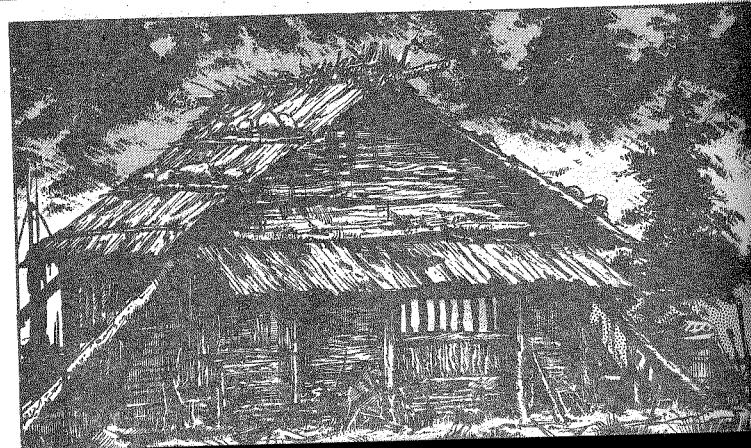

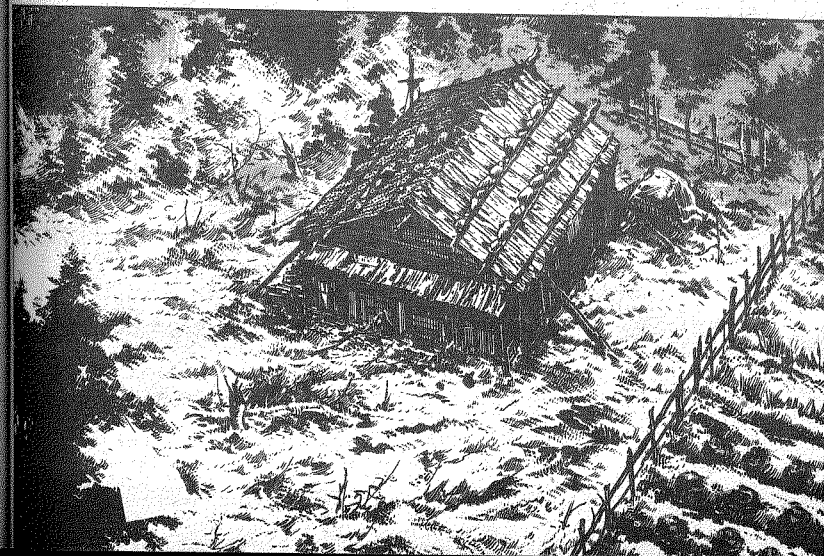
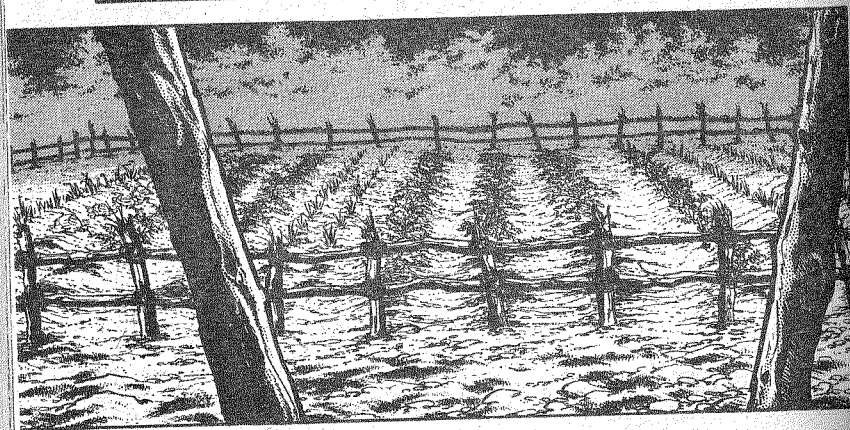
SAVILE

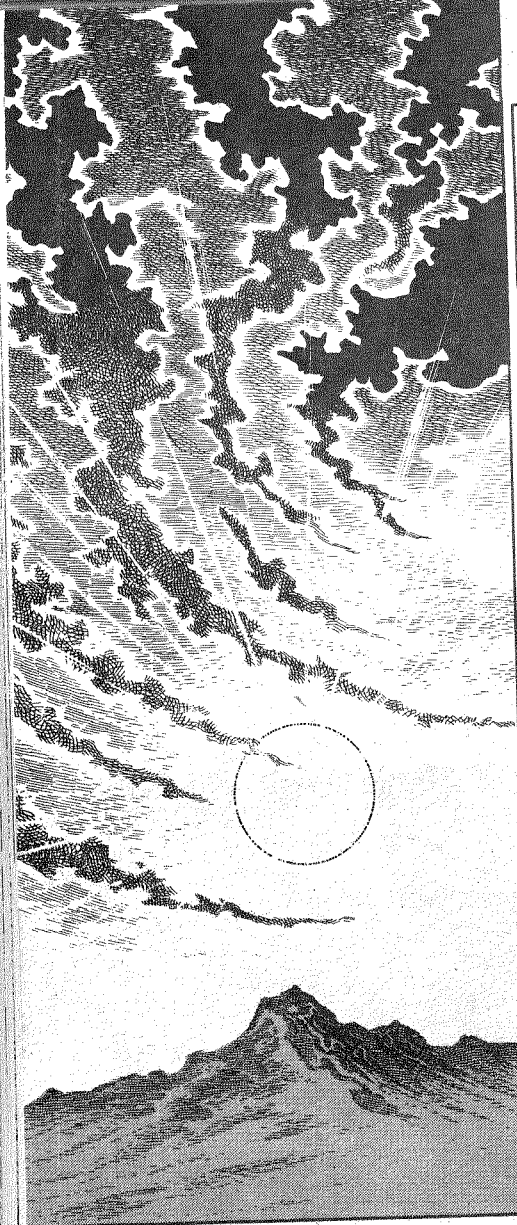
Danger 9

ซาโตรุ!
ตื่นเถอะ
นี่!

อ้าว
ผมเผลอหลับไป
ตอนไหนเนี่ย!?

มีงานรออยู่?
ไม่ใช่เหรอ!

งาน
?

อ้อ
เรื่องหา
ครอบครัว

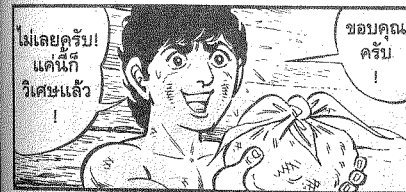

มัวแต่
สละสลือ
อะไรอยู่!
เฮ้ย นี่
ก็ต้องข้าว!

อ๊ะ
ขอบคุณครับ!
ทำให้ผม
ถึงขนาดนี้...

ของข้างใน
ไม่มีอะไร
มากนัก
แค่มันฝรั่ง
เท่านั้น
แหละ!

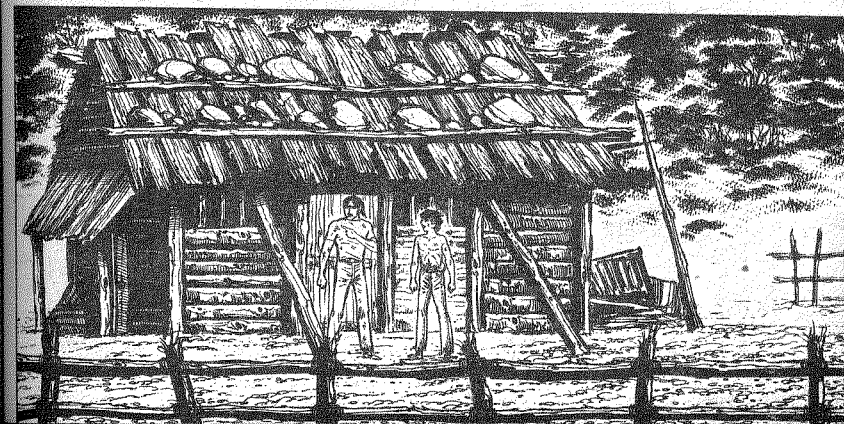

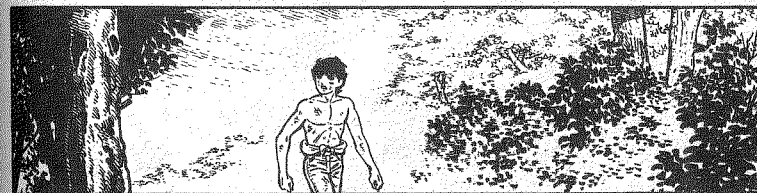
ไม่เลยครับ!
แค่ไม่กี่
วิเศษแล้ว!

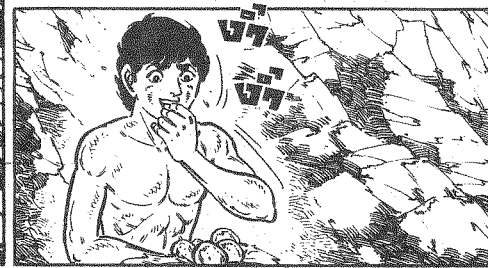
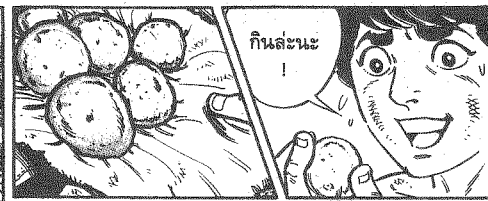
ขอบคุณ
ครับ!

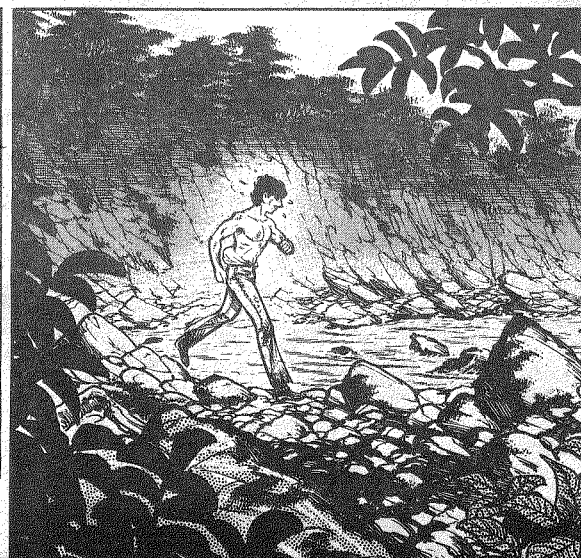
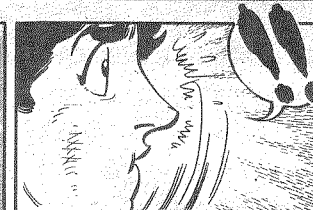
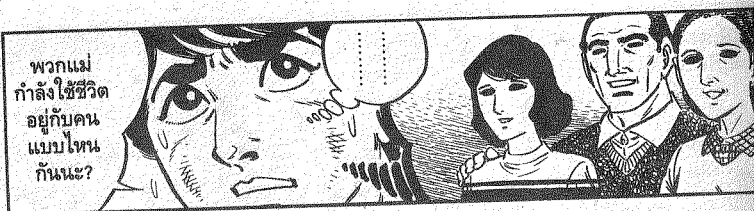

พยายาม
เข้านะ
.....

เมื่อก่อน
เราเคยดูแผนที่โลก
แล้วคิดว่าญี่ปุ่น
ทำไมมันเล็กยั้ง

แต่พอ
หมดหนทาง
คมนาคม
ทุกอย่าง

ญี่ปุ่น
กลับกว้าง
จนน่าไม่ไหว

ระยะทาง
ที่คนเราเดินได้
ในหนึ่งวัน
มันก็ไม่ไกล
เท่าไร

ที่สำคัญคือ
ต้องคำนวณ
เวลาขากลับ
ไว้ด้วย

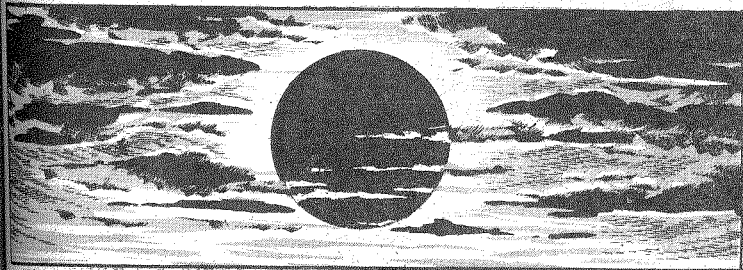

เพราะ
ต้องกลับก่อนมืด
จะได้ไม่หลงทาง

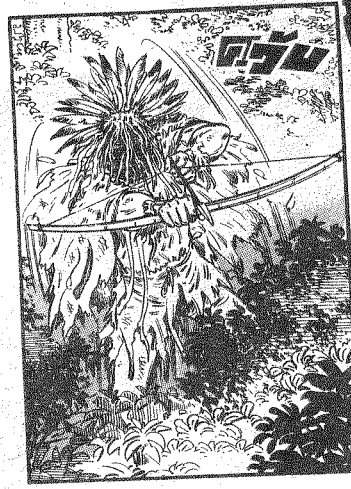
เราต้อง
ไม่ทำให้
คุณหัดลีโนะ
เป็นห่วง

วันนี้ไม่ได้
"ข่าวคราว
ครอบครัว" เลย
สักอย่าง

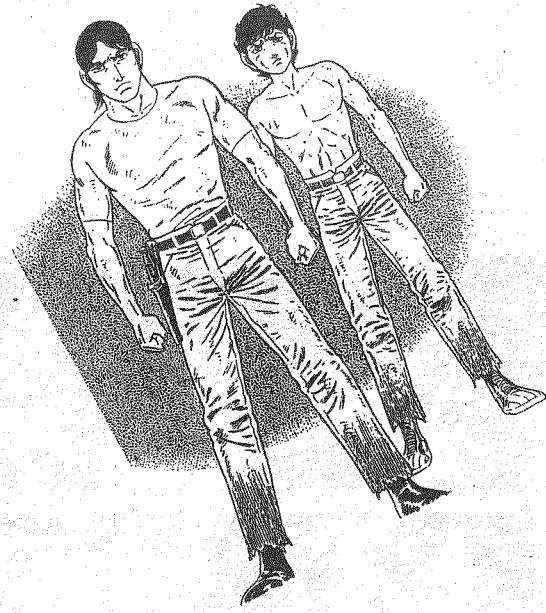

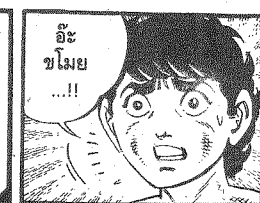
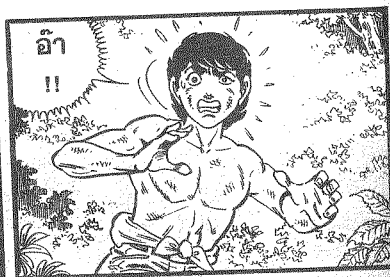

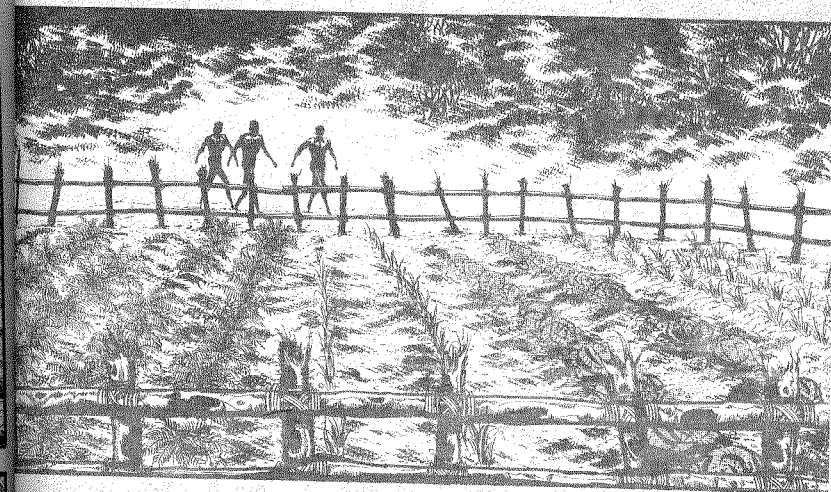
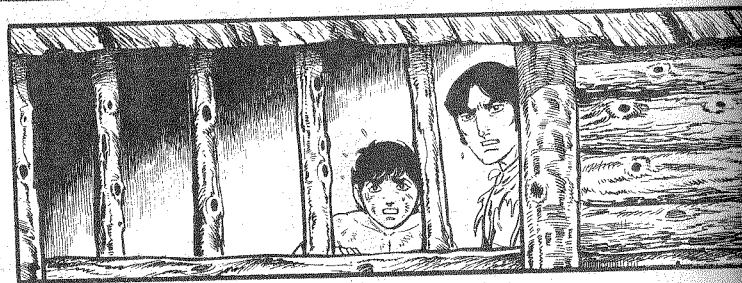
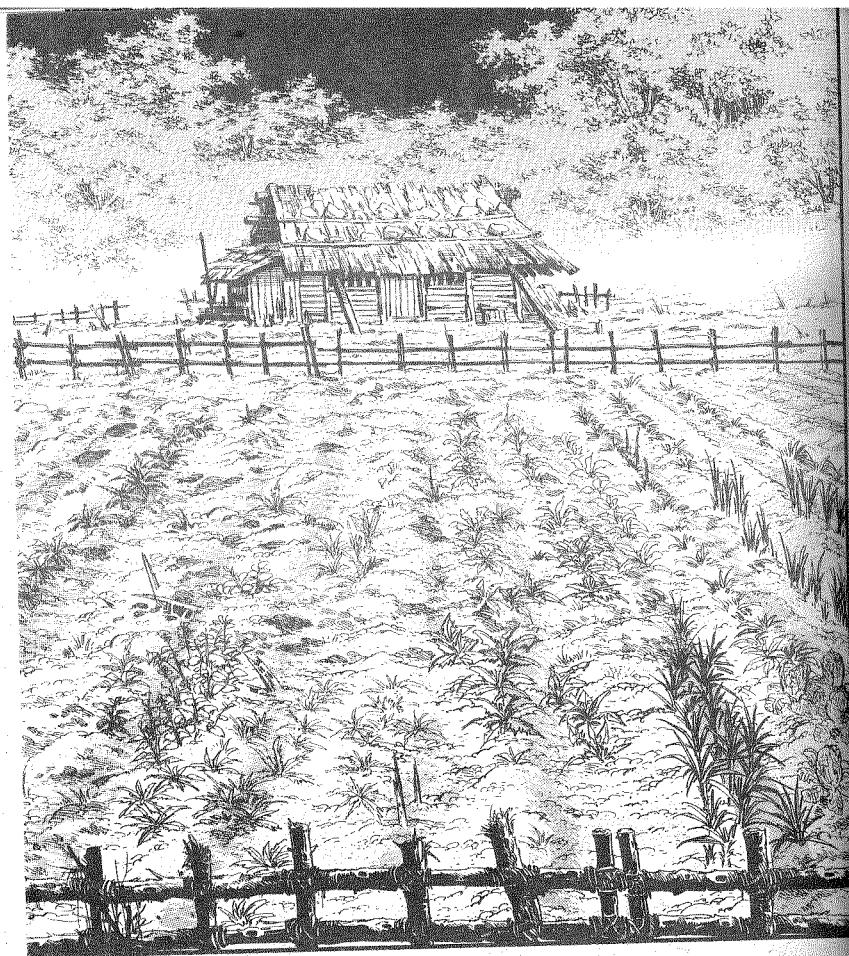

SURVIVAL

คู่มือการเอาตัวรอด
Danger 10

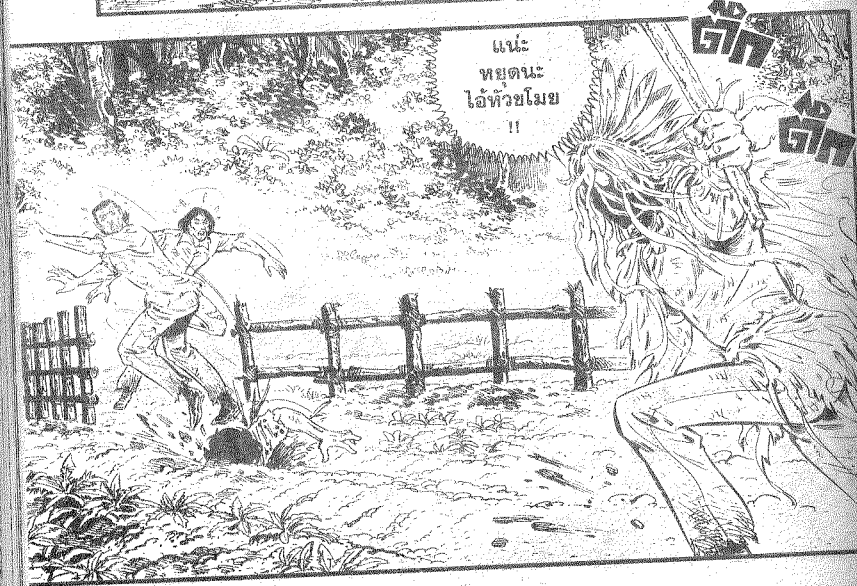
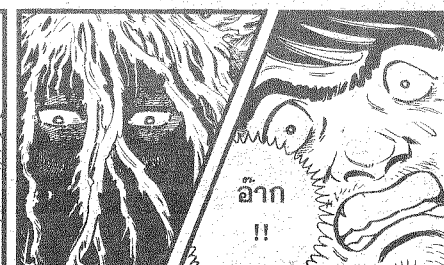
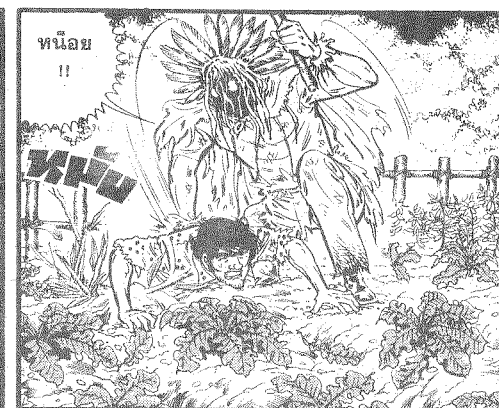

คัมภีร์

แน่ะ
พยดนะ
ไอ้พวยมย
!!

ตึก

ตึก

เป็นขโมย
ยังมีหน้า
มาบอกเดียว
อีกเรื่อย
!!

ยกโทษให้ฉันเถอะ
พวกเรากำลังอด
ไม่ได้กินของดีๆ
มานานแล้ว
ทั้งๆที่รู้ว่าผิด
ก็ต้องทำ.....

ใครๆก็หัว
ด้วยกันทั้งนั้น!!
ในเวลา
แบบนี้แหละ
ที่พืชผักเป็น
เครื่องต่อชีวิต
!!

มาขโมยไป
แบบนี้
ก็เหมือนกับ
มาคุกคาม
ชีวิตของ
พวกเรา!!

แล้ว...
จะทำยังไง
กับฉันล่ะ
!?

นั่นสินะ
จะทำยังไงดี
.....

จับ
แขวนคอ
ซะเป็นใจ
!?

อ้อ
!!

คุณ
หัตถ์สินะ
!!

ชะชะชะ
ล้อเล่นนา
!!

ใครจะ
ทำได้
...!

แต่โลกตอนนี้
ไม่มีกฎหมาย
เพื่อปกป้อง
ตัวเองแล้ว
สำหรับศัตรู
ที่เข้ามาคุกคาม

ก็ต้องต่อสู้
ให้ถึงที่สุด
!!

นี่ คุณหัตถ์สินะ
ถึงยังใจของที่
ถูกขโมยไป
ก็คงไม่ได้
คืนมาแล้ว
.....

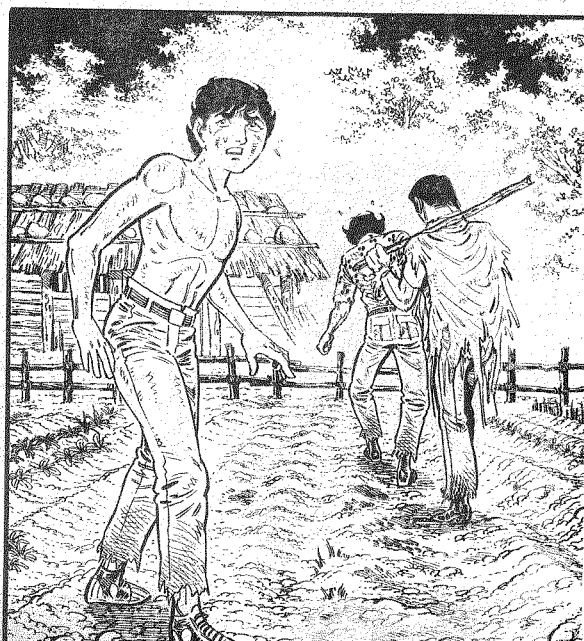
ให้เขาช่วยงานในสวน
เพื่อเป็นการลงโทษ
ฐานขโมยผัก
เป็นไงครับ?

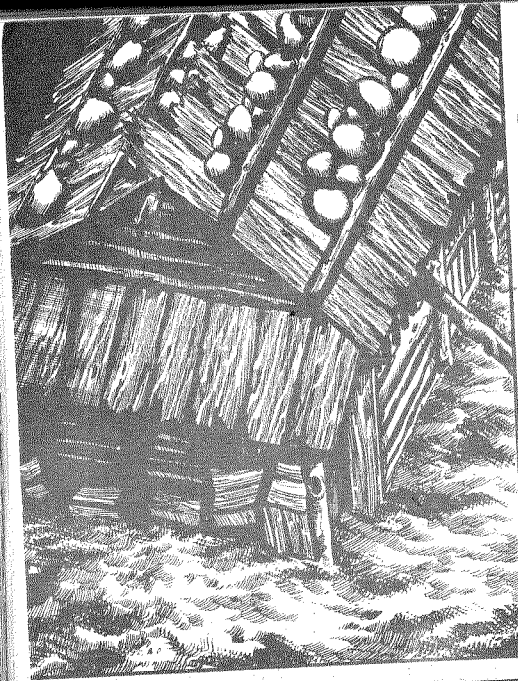
อ้อ!
เพราะเขา
ขโมยผักสินะ
มีเหตุผล.....

พอดีเลย
ใกล้จะถึงช่วงที่
ต้องยุ่งกับการ
หว่านเมล็ดพันธุ์
อีกแล้ว....

เจ้า
ลูกขึ้น
!

พวกเธออยู่กัน
แค่สองคน
ใช้มัย
แบบนี้
ไม่มีทางชนะ
พวกฉัน
หรอก...

เดี๋ยว
พรรคพวก
ต้องมาช่วยฉัน
แน่....

งั้นฉันก็
จะจับให้ได้
อีกสัก
2-3คน

จะได้
เอามาช่วย
ทำสวน
!

เมื่อ
เธอก็พูดเองนะว่า
ทุกคนยอมเสี่ยงตาย
เพื่อให้ได้อาหารมา
ถึงต้องฆ่าอีกฝ่าย
แต่คนที่ได้ไป
ก็คือผู้ชนะ
.....

พวกเธอ
ถูกฆ่าแน่
.....

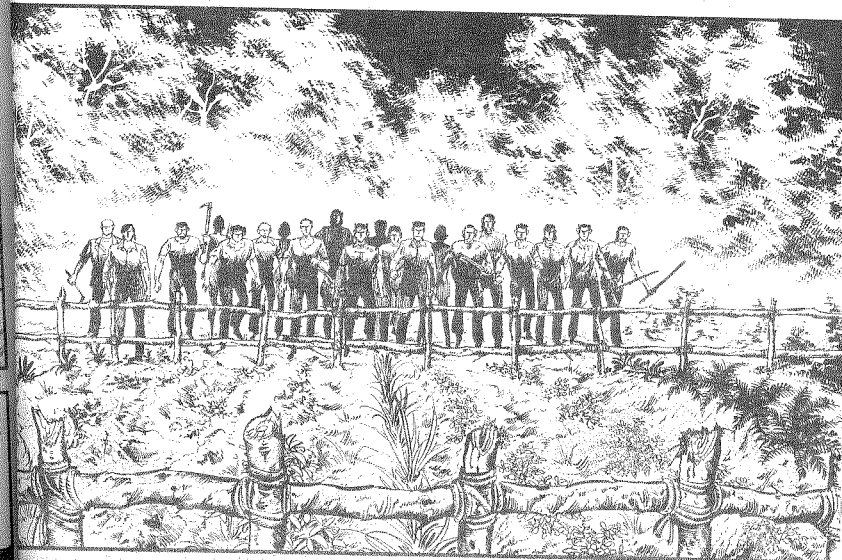

แต่ฉันก็
พูดไว้
อีกอย่าง
ด้วย!
.....

ว่าเรา
จะต่อสู้
จนถึง
ที่สุด
!!

คุณ
หัดลีโนะ
!!

กันแล้ว
อะ!!

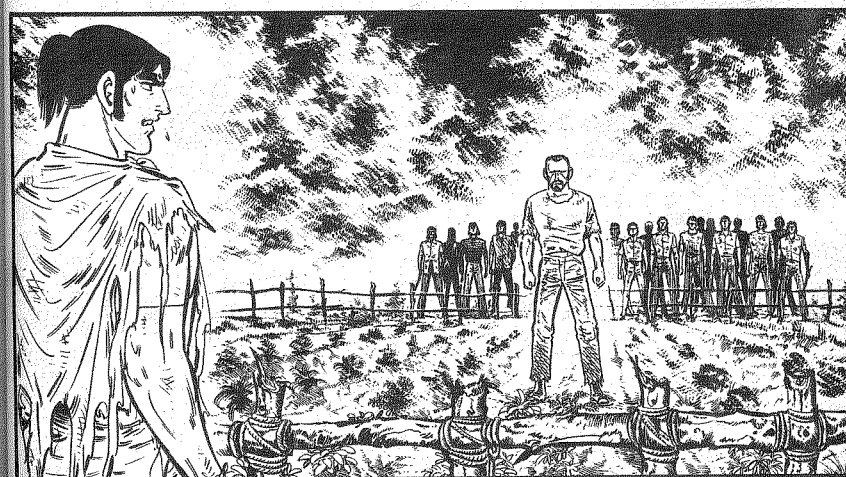
มีตั้ง
20คนแน่ะ
ครับ!!
.....

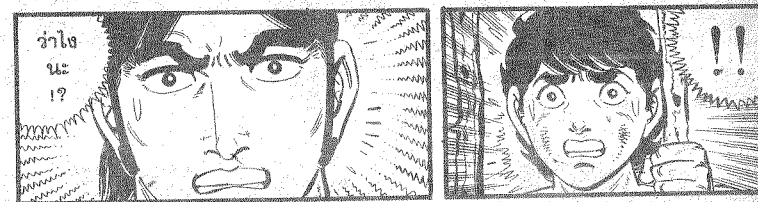

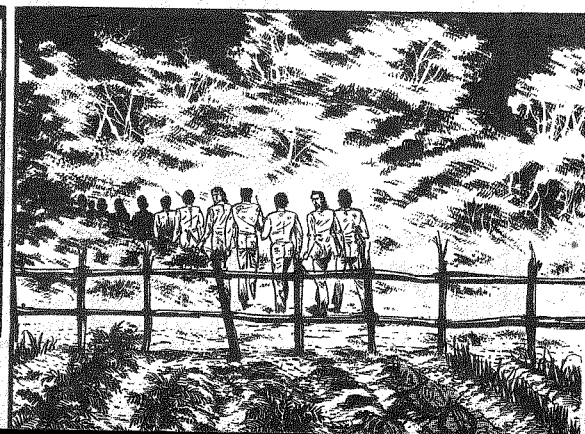
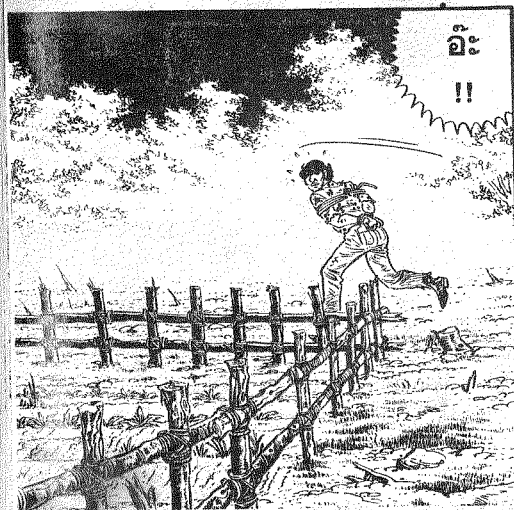
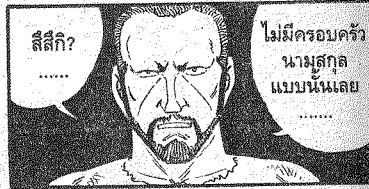
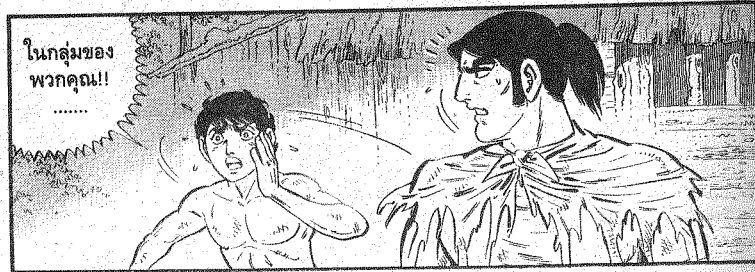
เธอรีบออกไป
จากที่นี่ซะเถอะ
ฉันจะให้เธอ
เข้ามาเกี่ยวข้องกับ
การต่อสู้
ครั้งนี้
ไม่ได้
!

นี่เป็น
การต่อสู้
ของฉัน
.....

ไม่ใช่
หรอกครับ
คุณ
หัดลีโนะ!

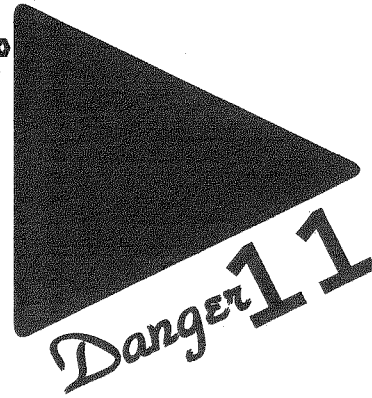

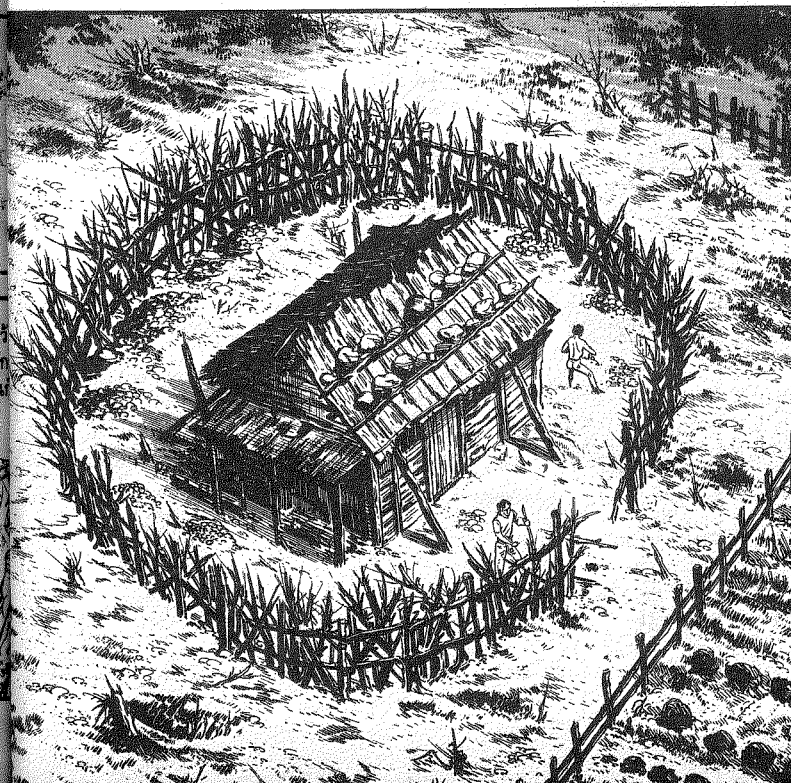
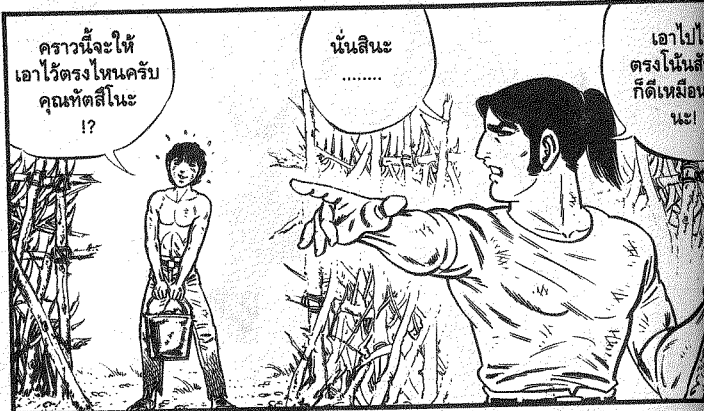
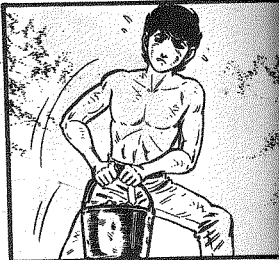
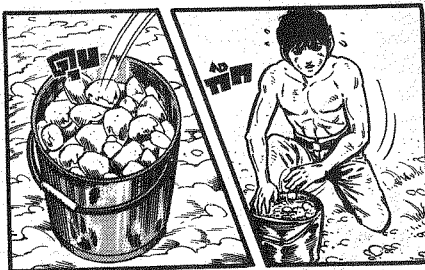

THE
DANGER
11

...."ศัตรู"
จะมากใน
เช้าวันที่สาม
เวลาผ่านไปแล้ว
หนึ่งวัน
และตอนนี้
ก็เป็นเวลาห้าค่ำ
ของวันที่สอง
แล้ว.....

ศัตรูจะใช้
อาวุธอะไร
ก็ไม่รู้
นะครับ?

อิม.....
ที่พอจะคิดได้ก็คือ
กระบอกแบบนั้น
แล้วก็ก้อนหิน
พวกนั้นอาจจะทำอันตราย
กับลูกไว้ด้วยก็ได้

แต่ฉันว่า
พวกนั้น
ไม่มีปัญญา
ทำของยากๆ
แบบนั้น
หรอก

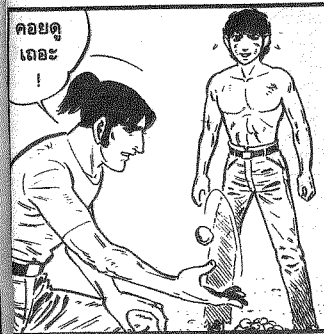

.....
ในเวลาแบบนี้
ถ้าศัตรูมีปืน
คงเหมือน
พวกมิสไซล์
ระเบิด
ไฮโดรเจน
มาด้วยเลย
นะครับ!

ถ้าเป็น
แบบนี้ล่ะก็
คงไม่ต้อง
สู้กันแล้ว!
แต่ไม่ต้องห่วง
หรอก

ถ้าพวกมันมีปืน
คงจะใช้ "ยู"
ตั้งแต่ครั้งแรก
ที่มาแล้วละ...

คอยดู
เถอะ!

อ้า
!!

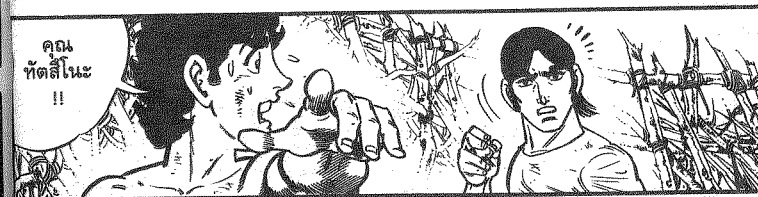
.....
ส่วน
กองทัพเรา
มีแต่ก้อนหิน
เหวอครับ

สำหรับ
"สงครามยุคหิน"
นี่แหละคือ
ลูกปืนที่ร้ายกาจที่สุด!
โดยเฉพาะสำหรับฉัน
ซึ่งเป็นมือขว้างอาชีวะ!

ฉันมั่นใจ
เรื่องการควบคุม
.....

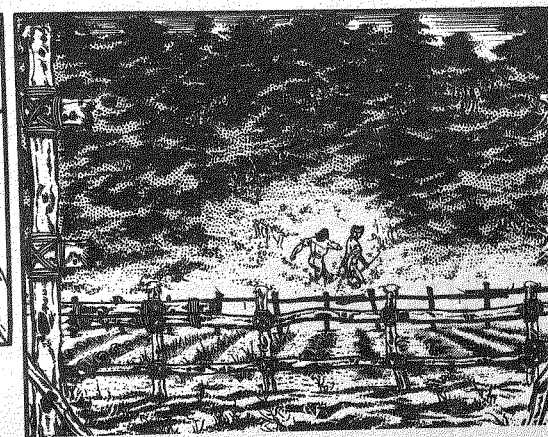
อ๊ะ
จริงด้วย
!!

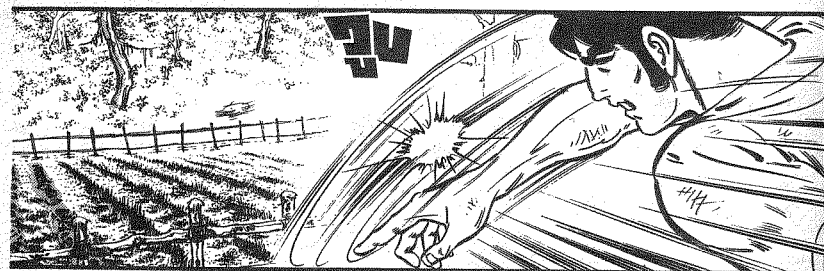
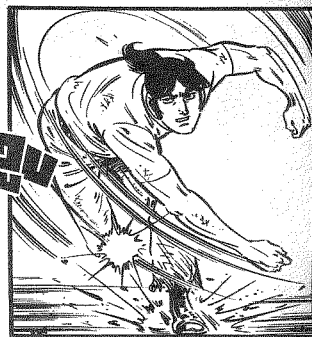
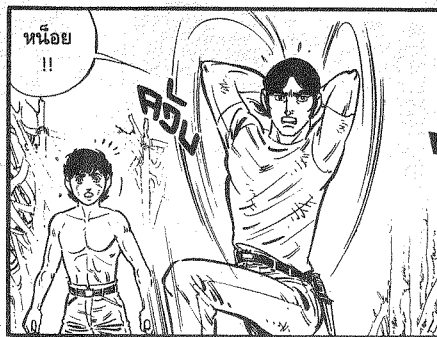

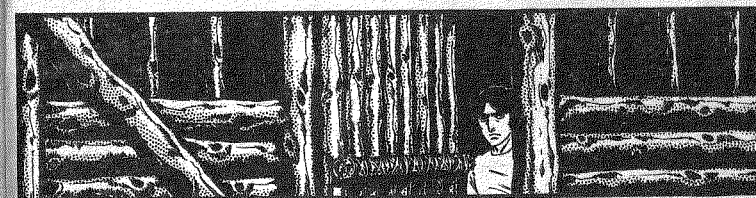
คุณ
หัตถ์โนะ
!!

มาดู
ลาดเลา
สินะ!...

มีอะไร
....?

นอน
ไม่หลับ
หรือ
?

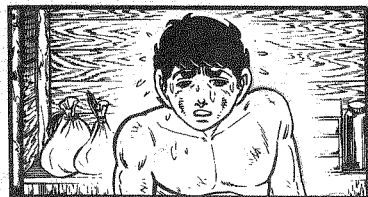

คุณหัดลีโนะ
นั่นล่ะ
ไม่นอนหรือ
ครับ
?

อิม
ว่าจะเฝ้าอยู่อีกสักพัก
คนพวกนั้น
ขนาดขโมย
ยังทำได้

อาจจะลอบ
มาเจอเรา
ก็ได้.....

!!

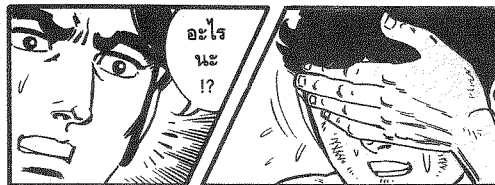
?

เป็นอะไร
หรือ
ซาโตรุ
!?

ท่าทาง
แปลกๆ!?

อยู่ๆก็
หนาวสั่น
ปวดหัวด้วยครับ
.....

อะไร
นะ
!?

ตายล่ะ
ใช้สูง
เขียว
!!

ฉันจะรีบใช้สมุนไพร
ทำยาชุดใช้ให้แน่!
กินยาแล้วรับรอง
หลับสบาย
.....

ขอบคุณ
ครับ
แค้ก แค้ก
.....

แค้ก
แค้ก
.....

ครี๊ด
ครี๊ด

อ่านต่อเล่ม13

คือวรอด

Story & Art : ทาคาโอะ ซาโด้

แปลและเรียบเรียง : พิชราวลิย์

แต่งภาพ : แอปป์เนต บุญถึง เสียงใส(หัวหน้า)
วารุณี, นกเล็ก, ศิริวรรณ, วารุณี, สันติ, สมประสิทธิ์,
วิชุดา, ชัยพฤกษ์, ไชยเนตร, วาสนา, ณรากรณ์, เกษม

อักษร : แม็กกรูป

เจ้าของ : สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : รุ่งเวส พรพิบูลย์

บรรณาธิการบริหาร : สมหมาย สระแก้ว

บรรณาธิการ : พิฐู ตรีพัฒน์พันธุ์

บรรณาธิการผู้ช่วย : ยวี, รงค์, นุช, นน

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศักดิ์ศิลป์ พุมมาพันธุ์(หัวหน้า)

กองบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : ชิริอุสทีม ศักดิ์ศิลป์ พุมมาพันธุ์(หัวหน้า)

โฟกัสไลน์ทีม สุธนัท ทศนา(หัวหน้า) / แอปป์เนตทีม บุญถึง เสียงใส(หัวหน้า)
ลิเรียม, นาสังข์, ณัฐกานต์, ชัยยุทธ, วารุณี, นกเล็ก, ศิริวรรณ, นคร, วิศรุต, พิชรี,
สันติ, ชาญณรงค์, พงษ์ชัย, สมประสิทธิ์, สุภาวรา, ประโชติ,

อักษร : วิภาดา, ธนุดรา, อิสระ, และแม็กกรูป

ส่วนปก : เอี่ยม, ฟารุณ, ประสิทธิ์, ลิน, อ้วน

อาร์ตเวิร์คในเล่ม : แม็กกรูป

สมาชิก : วรวรรณ

คำชี้แจง หนังสือฉบับนี้ จัดทำขึ้นจาก ต้นฉบับญี่ปุ่น ซึ่งใช้วิธีอ่านจากขวาไปซ้าย แต่ตามธรรมเนียมไทย
ใช้วิธีอ่านจากซ้ายไปขวา จึงมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงเนื้อหาให้เหมาะสม หากมีข้อบกพร่องประการใด
ทีมงานต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

นอกกساء ตัวละครและเรื่องที่ปรากฏในหนังสือฉบับนี้ เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง ไม่เกี่ยวข้องกับ
บุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์ที่มีอยู่จริง

หมายเหตุ หนังสือฉบับนี้ได้รับลิขสิทธิ์การจัดทำที่ถูกต้องตามกฎหมาย หากพบเห็นผู้ละเมิด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นการลอกเลียนตัวการ์ตูนหรือนำส่วนหนึ่งส่วนใดไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจะถูกดำเนินคดีตามที่
กฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

คือวรอด

S U R V I V A L

BY

TAKAO SAITO

12

© 1976 SAITO PRODUCTION

All rights reserved.

First published in Japan in 1976 by LEED PUBLISHING CO., LTD.Tokyo

Thai translation rights arranged with LEED PUBLISHING CO., LTD.

.....

© 2519 ซาโด้ โปรดักชั่น

ภายใต้ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

พิมพ์ครั้งแรกภาคภาษาญี่ปุ่น เมื่อปี 2519

โดยบริษัท ลีด พับลิชชิ่ง เมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

จัดเตรียมเป็นภาคภาษาไทยโดย วิบูลย์กิจ พับลิชชิ่ง กรุป

ภายใต้ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก บริษัท ลีด พับลิชชิ่ง